

Giới thiệu Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa

Xương Rồng Trắng chính là tác giả mang tựa truyện teen hot với tựa đề Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa đến gần hơn với các độc giả yêu thích truyện. Tổng Võ Nghiêm bây giờ lại tiếp tục bước đi một mình sao? Không, tuyệt đối là không chấp nhận truyện hay này, Tổng Võ Nghiêm lang thang trong công viên tìm được chỗ ngồi vừa hợp tâm trạng vừa thoải mái nghe nhạc. Bản tình ca kết hợp với tiếng đàn vĩ cầm sao trong trẻo nhẹ nhàng làm sao, hắn nhìn về góc cây đại thụ lớn gần đài phun nước một cô gái xoay lưng về phía hắn trên tay vẫn đang kéo những bản nhạc du dương lạ thường chiếc đầm trắng thả hồn vào gió khiến hắn không chút kiêng dè. Bàn tay đang định đặt trên vai cô gái ấy thì bất ngờ có tiếng chuông điện thoại, hắn bây giờ thật sự muốn giết chết kẻ dám ngang nhiên phá tan giấc mơ ngôn tình sủng đẹp đề này

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cô Gái Của Tiếng Vĩ Cầm

Tổng Võ Nghiêm bây giờ lại tiếp tục bước đi một mình sao? Không tuyệt đối là không chấp nhận, Tổng Võ Nghiêm lang thang trong công viên tìm được chỗ ngồi vừa hợp tâm trạng vừa thoải mái nghe nhạc. Bản tình ca kết hợp với tiếng đàn vĩ cầm sao trong trẻo nhẹ nhàng làm sao, hắn nhìn về góc cây đại thụ lớn gần đài phun nước một cô gái xoay lưng về phía hắn trên tay vẫn đang kéo những bản nhạc du dương lạ thường chiếc đầm trắng thả hồn vào gió khiến hắn không chút kiêng dè. Bàn tay đang định đặt trên vai cô gái ấy thì bất ngờ có tiếng chuông điện thoại, hắn bây giờ thật sự muốn giết chết kẻ dám ngang nhiên phá tan giấc mơ đẹp này

- Alo. - hắn vẫn đang chìm vào giấc mơ đẹp có người con gái ấy thì lại bị phá hoại không thương, không tiếc nên có chút bất mãn

[Chủ từ chào buổi sáng, ông chủ chuyển lời với người hôm nay phải nhanh chóng về sớm đón gia đình bạn của ông chủ.]

- Gọi cho tôi để nói như vậy thôi hay sao? - hắn lạnh giọng, thật là khó chịu nha

[Dạ phải.]

“tút TUT TUT “hắn lập tức tắt máy thật là khó chịu lâu lắm mới ngủ được ngon giấc mà còn có giấc mơ đẹp thế mà lại bị phá hủy bởi những chuyện vặt. Hắn ngồi dậy uống ly nước lọc rồi chuẩn bị đi làm, trên đường đi không biết có phải là linh cảm mách bảo hay không mà tự dưng hắn dừng lại trước công viên “Thờ con “bước từng bước vào bên trong lòng kì vọng người con gái ấy sẽ xuất hiện ngoài đời thật.

- Tiếng đàn này. - tiếng vĩ cầm quen thuộc ấy hắn cố bước đi mong rằng sẽ tìm được một ai đó là chủ của tiếng đàn này, đúng là duyên trời định mà hắn rút cuộc cũng đã gặp được nhân duyên vẫn y như giấc mơ tối qua cô gái xinh đẹp với chiếc váy trắng bay trong gió, tay đàn miệng hát thật sự khiến người khác si mê

- Ồ cô . . . - hắn mở miệng nhưng không nói được gì vì sao chứ? Hắn là người trong thương trường nhiều năm vậy mà việc đứng trước mặt một người con gái vẫn không dám nói gì thì còn chỉ là tổng giám đốc lạnh lùng kia chứ? Hắn xoay người lại không dám nhìn cô vì hắn sợ nhiều thứ nên điều tra rõ trước khi làm bạn với cô sẽ an toàn hơn

- Alo Triệu Minh cậu giúp tôi điều tra một cô gái có được không? Nhất định phải lấy tất cả thông tin của cô ấy không được bỏ qua bất cứ thứ gì hiểu chưa? - hắn vừa đi thì cô gái ấy xoay người lại gương mặt xinh như điêu khắc của mình khiến cho biết bao người ngất ngây, một người phụ nữ trung niên đi đến vỗ vai cô

- Hạ Anh con làm sao vậy?

- Mẹ con có cảm giác như vừa nãy khi con đánh đàn đã có người nhìn trộm con. - Hạ Anh ngẩng nhìn về phía bóng của hắn có chút không cam tâm

- Chắc con bị hoa mắt thôi, nhanh đi tìm nhà của bạn ba con không trời tối thì thua. - người phụ nữ kéo tay của cô đi khi xung quanh đều im lặng, hắn lặng lẽ rời khỏi công viên trong sự hy vọng sẽ có một ngày người phụ nữ ấy sẽ thuộc về hắn vĩnh viễn

. . .

- Đây tất cả đều là hồ sơ mà cậu cần. - Triệu Minh để trên bàn một số hồ sơ cá nhân của cô Trịnh Hạ Anh, hắn lướt sơ qua cảm thấy rất vừa lòng vì tài làm việc của Triệu Minh rất có hiệu quả nha

- Cậu thật là ác, không biết mặt mũi con người ta đã bắt tôi điều tra không phải nhờ camera giám sát thì chắc tôi sẽ không điều tra ra rồi. - Triệu Minh ngã xuống ghế sofa than thở

- Cậu làm tốt lắm, cho cậu nghỉ ba ngày vẫn được hưởng 5/10 tiền lương.

- Nè Tổng Tổng cậu có cần keo kiệt quá như vậy không? 8/10 cũng được kia mà. - Triệu Minh không cam tâm khi phải đi khắp Trung Quốc để tìm vẫn

không được cho đến khi biết Hạ Anh mang quốc tịch Việt Nam điều tra được cũng đến tối rồi còn gì nữa thế mà bây giờ hấn chỉ ra giá 5/10 số tiền lương thật chẳng có tí gì gọi là công bằng hết

- Giá chót 7/10. - hấn bây giờ chỉ nhìn ngắm người con gái sinh như hoa này đã đủ rồi chẳng cần bận tâm đến bất cứ ai hết

- Được rồi, 7/10 cũng đỡ hơn 5/10. - Triệu Minh đòi được công bằng nên bây giờ chỉ việc ngủ nghỉ ngơi bồi dưỡng sức khỏe đã bị hao mòn.

...

Biệt thự nhà họ Tống

- Trịnh Thái Sơn. - chủ tịch Tống vui mừng khi gặp lại bạn thân thuở trước của mình, hai người ôm nhau vui vẻ trước con mắt ngạc nhiên của người hầu trong nhà họ vốn biết chủ tịch có bạn xa quê nhưng không ngờ bấy năm họ vẫn tình như keo sơn

- Tống Vỹ, cậu thật có tài vừa mới mấy năm trước cậu chỉ là sinh viên trường đại học kinh tế vậy mà bây giờ đã thành một chủ tịch đứng đầu cả tập đoàn lớn. - ông Trịnh tự hào vì mình vẫn được chào đón ở đây

- Thái Sơn cậu mà không về Việt Nam lấy vợ thì chắc chắn cậu còn tài giỏi hơn cả tôi nữa kia. À đây là? - ông Tống chỉ về hướng của hai người con gái đang đứng

- Đây là hai cô con gái của tôi Hạ An, Hạ Anh.

- Hai cháu mấy tuổi rồi? - ông Tống vui vẻ hỏi

- Dạ cháu là Hạ An 24 tuổi ạ. Còn đây là Hạ Anh em cháu 17 tuổi. - Hạ An vui vẻ giới thiệu

- À Hạ An cháu còn nhớ Vỹ Nghiêm không? - ông Tống quay người hỏi Hạ An

- Dạ cháu nhớ mà thật ra cháu với anh Vỹ Nghiêm có hôn sự từ nhỏ đúng không ạ? - Hạ An đỏ mặt xấu hổ còn Hạ Anh đứng kế bên vui thay cho chị mình.

- Chào ba. - một giọng nói lạnh lùng phá tan không khí vui vẻ trong căn phòng này, Hạ An xoay lại thì đã bị tiếng sét ái tình đánh trúng riêng Vỹ Nghiêm khi vừa phát hiện cô là con gái của bạn ba hấn thì đã quyết định trở về nhà nhanh chóng để thoả sức nhìn ngắm Hạ Anh ánh mắt có chút thích thú lại không mấy kiêng dè nhìn đến mức cô phải xoay lại nín cười xã giao bất giác thấy tình hình không mấy thuận lợi nên đã nhanh chóng bắt chuyện

- Anh Vỹ Nghiêm, em là Hạ An đây.

- Chào cô. - Vỹ Nghiêm nhìn liếc qua rồi xoay người hỏi Hạ Anh - Chào em

- Dạ chào anh. - cô ngạc nhiên

- Em là Hạ Anh sao?

- Dạ phải. - cô vẫn ngờ ngác dường như chẳng hiểu được chuyện gì, vị hôn phu của chị gái lại có vẻ rất thích cô hay chỉ là cảm giác

- Hai đứa quen nhau sao? - ông Tống có chút khó hiểu khi chứng kiến cảnh trước mắt

- Dạ phải,khi này em chơi vĩ cầm ngoài công viên anh đã rất thích thú nên đã nghe cho trọn bài mà... Bận việc nên không thể đến chào hỏi em được. - hấn cũng không còn sự kiên nhẫn như trước lập tức muốn ngỏ lời làm bạn để có thể tiến đến sự kiện trọng đại nhất ở cuối cuộc đời.

- Thì ra cảm giác của em không sai, anh là người phía sau khi em kéo đàn, quả thật em đoán không sai mà. - cô vui mừng thật ra tiếng sét ái tình không phải chỉ một mình Hạ An mà ngay cả Hạ Anh cũng bị mê hoặc.

- Hạ Anh. - tiếng rầm nhẹ của Hạ An lạnh lẽo ghê rợn khiến cho Hạ Anh sợ hãi lùi lại tất cả đều được hấn thu gọn vào tầm mắt dăm ức hiếp người phụ nữ hấn thích thật là không sợ trời đất.

- Anh có nhớ em không? - Hạ An đẩy Hạ Anh ra xem ngă nhưng may mà cô từ nhỏ đã giữ được thăng bằng rất giỏi nên chỉ làm cô chao đảo một chút thôi

- Không. - hấn nhú mày khó chịu vì hành động khi này, lúc đầu hấn còn chút nể trọng vì có thể Hạ An sẽ là chị vợ của hấn nếu hấn và Hạ Anh thật sự sẽ có sự kiện quan trọng đó

- Em sẽ là vợ tương lai của anh đó. - Hạ An ôm tay hấn như thể hấn chắc chắn thuộc về cô nhưng lại lập tức buông ra bởi ánh mắt giết người của Vỹ Nghiêm đôi mắt chim ưng màu hổ phách ấy càng khiến Hạ An sợ co người.

- Vợ tương lai thì để tương lai lo liệu, vợ hiện tại thì để hiện tại quyết định.

Lời nói quá sắt bén của hấn khiến cho mọi thứ không thể trường tồn được, hấn bỏ ngoài tầm mắt người con gái của tương lai chỉ nhìn người con gái của

hiện tại là Hạ Anh.

...

Nửa đêm hôm ấy

- Hạ Anh, chị với em là người nhà đứng không? - Hạ An nhìn về phía cô đôi mắt quỉ dữ làm cô sợ hãi

- Dạ phải. - Hạ Anh lùi về phía sau

“Chát...”

- Chị nói cho em biết, dù cho ba mẹ có thương em đi chăng nữa thì họ cũng không phải ba mẹ ruột của em. Chị nói thẳng là chị ghét em, nếu em dám có ý đồ với người đàn ông của chị thì chị sẽ không tha thứ đâu. - Hạ An ý vai chị hai nên muốn tự quyết định cuộc đời người khác, Hạ Anh chống tay ngồi dậy thở một hơi rồi xoa vết thương trên mặt nói

- Chị hai, duyên phận là ý của trời em không có quyền quyết định. Em biết ba mẹ ruột của em không phải là ba Sơn, mẹ Hạ nhưng đối với em chị là chị ruột. - nói rồi cô bỏ ra ngoài tâm trạng không vui là thật, từ nhỏ đến lớn tuy rằng cô không phải em ruột của Hạ An nhưng cô luôn coi Hạ An là chị nên mọi sự đều do cô ấy quyết định, bây giờ lại quyết luôn cả cuộc đời cô thì không công bằng. Cô lang thang đi xung quanh biệt thự nhưng sao nó rộng lớn quá biết đường ra là ở đâu chứ, cô ngồi trước một cánh cửa được làm bằng gỗ có màu nâu đỏ nghi một chờ một người nào đó rủ lòng thương đến giúp cô tìm đường về phòng

“Cạch. “cánh cửa mở ra vô tình đẩy cô ngã xuống đất chao đảo, cô xoa xoa mông vì vừa té mà lại còn tung lên cái mông bất ngờ đập mạnh vào nền nhà ê ẩm

- Đau quá. - cô vừa xoa xoa cái mông vừa đứng lên một bàn tay xoa ra ôn nhu hỏi cô

- Hạ Anh em không sao chứ?

- Anh, anh Vỹ Nghiêm sao? - cô có vẻ rất bất ngờ thì phải rồi cuộc trái tim chết tiệt sao mỗi lần gặp hấn thì như muốn nhảy khỏi lồng ngực thế kia.

- Em ngồi trước phòng anh làm gì vậy? - hấn thắc mắc cô sao lại ngồi trước phòng hấn làm gì? Chẳng lẽ nhớ hấn, muốn gặp hấn hay sao?

- À em muốn ra ngoài nhưng đi một hồi thì lại lạc đường không biết làm sao nên mới ngồi ở đây. - cô than thở khuôn mặt xụ xuống của cô khiến cho hấn bất động vì độ dễ thương như thế này

- Anh đưa em đi, dù gì anh cũng cần thư giãn để nhẹ đầu óc. - hấn thật ra muốn đi dạo với cô nên mới nói như vậy chứ đời nào hấn đi dạo đêm như thế này nhờ cô gặp bọn xấu thì nguy.

Trên con đường vắng một mình cô với hấn lang thang ngoài phố phường biết bao chuyện vẫn chưa kể, biết bao điều còn chưa nói thì ngay phút giây này có thể nói một lần cho hết

- Hạ Anh chúng ta làm bạn có được không?

- Tất nhiên là được rồi, thật ra em muốn có anh trai hơn. - cô nhìn qua hấn ánh mắt có chút bi thương nhưng lại che đi bởi lớp mặt nạ vui vẻ

- Anh trai sao? - hấn thật là muốn nói “không” cho từ anh trai ấy vì đối với hấn hiện tại rất, rất muốn hôn cô cho thỏa mãn nhưng hấn lại không được cho phép vì lý trí lẫn át trái tim bởi nó biết nếu hấn hôn cô thì khẳng định hấn thật tâm không tôn trọng cô vì thế hấn muốn cô tự nhiên sẽ đồng ý vì hấn tôn trọng quyết định của cô

- Phải vì anh trai sẽ không bao giờ để em tổn thương và tự quyết định cuộc đời em như chị gái. - cô nhìn xuống dưới không còn cảm giác nào có thể đau hơn, ba mẹ tuy rất thương cô nhưng sự thương và sự cảm thông là hoàn toàn khác nhau. Hạ Anh không phải con ruột nên họ chỉ cảm thông mà cho cô tình thương chứ thật sự không biết đây có thật là hạnh phúc không? Cô lau nhanh những giọt nước mắt rồi lại mỉm cười với hấn, thật sự đau lòng rất đau lòng cô bây giờ chẳng khác gì một con nhím có gai tự bảo vệ mình nhưng lại nhạy cảm bên trong khi những chiếc gai xù lên thì cũng là lúc lớp mặt nạ của cô chính thức thành lập.

Hấn choàng tay ôm cô vào lòng nhẹ nhàng ngửi mùi hương thoang thoang trên mái tóc của cô mùi hoa oải hương thật dễ chịu làm sao, hấn hiện tại thật sự yêu cô rồi rất yêu rồi. Bây giờ việc bên cạnh cô chỉ là sớm hay muộn, nhưng hấn chợt nhận ra má phải của cô có vết đỏ đây không phải là phấn hồng hay đồ mặt nhìn cứ như ai tát vậy.

- Hạ Anh, trên mặt của em sao lại có dấu tay nhìn qua thì khá mới in lâu như vậy khẳng định chắc chắn là không nương tay. - hấn nhìn qua cũng đủ biết tiện nhân gây ra vết thương lòng cũng như vết tát trên mặt cô không ai khác ngoài Hạ An.

- À không đây chỉ là khi nãy em không để ý người hầu huơ tay đập muỗi lại trúng vào em thôi. - cô vừa nói vừa xoa xoa má sau đó nhìn sang chỗ khác

- Đừng nói dối nữa, là Hạ An làm đúng không?

- Không phải đâu anh suy nghĩ nhiều quá rồi, thôi mình về đi em buồn ngủ rồi. - cô cố tình đánh lảng sang chuyện khác vì không muốn nói về chuyện nhỏ

thêm lớn.

- Hạ An cô dám đánh người phụ nữ của tôi thì nhất định cô sẽ phải trả một cái giá rất đắt. - hấn thật sự rất tức giận “ Hạ Anh không dám trừng trị vì coi cô là người thân vậy để tôi giúp cô ấy một tay Đấng bời: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tự Nhiên Muốn Cẩn Quá

Trong biệt thự rộn ràng tiếng cười đùa của các bậc phụ huynh, Hạ Anh bước vào trước gương mặt thay đổi nhanh như chong chóng mới đó đã chuyển sang vui vẻ vết tát của Hạ An cũng không còn đỏ như trước. Cô lễ phép chào hỏi

- Ba, mẹ, Bác Tổng con vừa về.

- Hạ Anh con đi đâu vậy? - mẹ cô lo lắng

- Con ra ngoài dạo mát thôi ạ. Con xin phép vào phòng trước. - cô mệt mỏi rồi, quá mệt rồi bây giờ cần được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

- Hạ Anh tiểu thư để tôi giúp người tìm phòng. - quản gia Trần cung kính

- Ồ sao bác biết tôi không tìm được phòng mình ở đâu vậy? - cô ngạc nhiên khó hiểu hỏi

- À, khi nãy trước khi đi dạo phố cùng tiểu thư chủ tử có nhờ tôi giúp tiểu thư tìm phòng.

- Vậy làm phiền bác. - cô rất vui khi được hấn quan tâm cảm giác cứ như thể trên 9 tầng mây vậy, cô vừa được bác quản gia hướng dẫn tất cả các phòng như phòng ăn dành cho khách đặc biệt, phòng tắm thảo dược giúp thoải mái thư giãn, phòng sách,... Sau khi được hướng dẫn nhiệt tình của bác quản gia thì cô đã thông hết đường đi, cô trở lại phòng của mình từ từ bước vào trong một môi ngã xuống chiếc giường xa lạ này cô ngủ mặc dù chưa tắm nhưng lại thấy tinh thần có chút xiu khó chịu. Chợt cô nghĩ ra một việc gì đó thì lập tức lấy khăn và đi ngay ra khỏi phòng

Trong một căn phòng tắm rộng rãi bằng hai phòng ngủ của nhà họ Tổng có hai hồ nước nhỏ và một hồ nước lớn

- Woa chẳng khác gì khách sạn, nội thất bên trong khiến cho mình cảm thấy nhẹ nhàng thư giãn hơn, cô thả mình vào dòng nước ấm có mùi thơm nhẹ của hoa hồng rất thư giãn khi các nguyên liệu đều từ thiên nhiên mà ra.

- Thoải mái không? - tiếng của một người đàn ông trầm ấm

- Rất thoải mái. - cô đã chìm vào giấc ngủ ngon mà không biết người phía trước là ai, chiếc đầu xinh xinh gần như sắp ngã xuống nước thì nhanh chóng được hấn chạy đến nâng cái đầu nhỏ lên rồi từ từ bước xuống nước kéo đầu cô vào vai mình rồi cùng tận hưởng hương xuân.

- Hạ Anh, anh yêu em - hấn thấy sự chịu đựng có giới hạn mà bây giờ giới hạn cũng không còn vì vậy cần lắm, cần lắm phải nói ra một cách nhanh gọn và chuẩn

- Mình thật sự rất thích Vy Nghiễm nhưng ha ha anh ấy là hôn phu của chị Hạ An mình không thể thích được. - cô là đang ngủ nhưng lại nói hết mọi việc ra ngoài không chút dè chừng vì cô là người Trung Quốc hoàn toàn nên khi ngủ cũng nói tiếng nước đó.

- Hạ Anh em không cần sợ, chỉ cần em yêu anh thì rào cản nào anh cũng sẽ phá hủy hoàn toàn. - hấn sẽ không bao giờ từ bỏ đặc biệt khi cô nói rằng đã thật sự thích hấn thì càng khiến hấn muốn níu giữ cô nhiều hơn.

Sau 1 giờ thư giãn trong hồ nước thảo dược thì hấn cũng cảm thấy buồn ngủ nên đã bế cô lên đi ra khỏi phòng tắm à quên có mặc áo bông tắm nha, hấn bế cô đi về phía phòng mình mục đích là muốn nhìn gương mặt xinh đẹp lúc ngủ này của cô với lại muốn ngày đầu tiên ở Trung Quốc khi cô tỉnh dậy người may mắn cô gặp là anh.

Vừa về phòng hấn đặt cô xuống giường dùng chăn dày đắp lên người cô rồi mới giúp cô cởi chiếc khăn choàng trên người, sau đó hấn lấy áo tắm luôn qua người cô cơ thể nhỏ bé ấy bị hấn thao tác rất chi tiết. Hấn nhẹ nhàng ôm cô vào lòng cùng chìm đắm trong giấc ngủ, hấn dù muốn hôn lên bờ môi đỏ hồng ấy nhưng một rào cản ngăn chặn hấn lại đó là lòng tự trọng của con gái nó khiến hấn không thể hôn cô được.

- Tại sao chúng ta gặp nhau chưa đầy 24h anh đã yêu em rồi? - hấn tự mình đặt câu hỏi cho bản thân, duyên phận sắp xếp cho hấn và chị cô thành vợ phu thê nhưng lại sắp xếp cho hấn và cô thành một đôi Uyên Ương

Bây giờ hấn đã thấm mệt nên hấn chọn cách ngã lưng ngủ đường sức còn bảo vệ con vật nhỏ chứ đôi mắt dần nhắm lại được một chút thì lại bị con vật

nhỏ dùng chân đá thật mạnh vào đầu gối đến mức đau nhức

- Ui da, em muốn giết người sao?

- Anh Phước không dễ chết. - cô ngủ mơ hay gì nè

- Em nói gì? Anh không hiểu? - thật may là cô nói tiếng Việt nếu như giống lúc này thì đảm bảo thể nào hấn cũng sẽ mò ra người tên Phước đó rồi cho người thanh lý một cách tàn nhẫn vì tội được người thương nhắc đến.

Cô lắc đầu rồi ngã đầu vào ngực của hấn nhẹ nhàng choàng tay ôm lấy hấn, hấn đã bị con vật nhỏ làm cho mê muội rồi bây giờ cứ như thể em là bà nội của anh vậy á! Hấn im lặng ngủ nhưng cũng đã đáp trả cái ôm đó một cách chân thực vậy là cả hai cùng chìm vào giấc ngủ mơ màng.

Sáng hôm sau, ánh nắng ban mai rọi vào phòng khi em ngủ say tỉnh cờ làm cho Anh thức dậy. PopKhông hiểu sao, đêm qua cô không mơ nhưng ngủ rất ngon cô định xoay người thì lại có cảm giác người nào đó đang nằm bên cạnh cô. Cô quay lại đối diện với hấn thì bất ngờ bị giật mình muốn hét lên nhưng chợt dừng lại từ từ mở chiếc chăn ra quần áo có chút thay đổi sau đó có nhìn xuống giường rồi tới chỗ hấn nhưng vẫn không hề có vết m** nào thật may là hai người chưa xảy ra quan hệ gì. Cô bây giờ mới phát hiện gương mặt điển trai của hấn, mũi cao ráo đang hoàng, miệng hồng hồng cộng thêm đôi mắt hồ phách tạo nên một khí thế đàn ông rõ ràng buộc cô phải dùng tay của mình thường thức. Cô nhẹ nhàng vuốt một vòng tròn trên trán cao ráo rồi vuốt một đường thẳng xuống mũi của hấn lại dừng trước khuôn miệng nam tính này

- Tự nhiên muốn cắn quá. - cô nói nhỏ cố gắng không để người khác nghe thấy

- Vậy thì cắn đi. - hấn biết hết đấy ngủ thôi chứ có phải chết rồi đâu cho nên cô nói hấn vẫn nghe nếu hấn dễ dãi như vậy chắc chắn thể giới ngầm sẽ không còn một lão đại lạnh lùng, tàn nhẫn nữa.

- Vỹ Nghiêm? AAnh dậy... Rồi... Sao?

- Phải, ngạc nhiên lắm sao? Không phải muốn cắn anh à. - hấn thật sự rất khó hiểu, sao cô ấy đáng yêu quá mức?

- SSao anh ...ngủ... Trong... phòng em? - cô ngượng ngùng

- Nè cô nương đây là phòng của anh nha.

- Há???? Không phải phòng em? - cô gãi gãi đầu

- Dĩ nhiên. - hấn bị cô chọc cười bởi vẻ mặt cún con ngây thơ ấy

- Vậy em về. - cô là đang giả vờ thôi nếu la làng lên khác nào là vạch áo cho người xem lưng nên đành chịu làm như chưa xảy ra chuyện gì vậy.

- Nè... Em? - hấn gọi thì cứ gọi cô đi thì cứ đi, thật ra hấn gọi cô để trả khăn tắm hôm qua đã giặt giùm cô nhưng con vật nhỏ của hấn không nghe hay cố tình làm ngơ mới là chuyện.

Sau khi rời khỏi phòng của hấn Hạ Anh ba chân, bốn cẳng chạy về phòng mình rồi đóng chặt cửa bịt miệng tránh việc hét toáng lên

- Ôi trời ơi, mất giá mình rồi.

- Haz, sau vậy? Tim oi này đập nhanh như vậy vì chạy mệt hay vì này... Đã trái tim rồi? - cô đặt tay vào ngực của mình cảm thấy trái tim thì đập nhanh còn cả người lại nóng bừng bừng lên. Đáng bởi: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: “ Kể Mẹ Cũng Đã Gõ, Cứ Việc Ăn Cơm “

Người ta thường nói “ Tình em duyên chị “ hấn nào tin vào mấy cái việc ấy thương người nào thì lấy người đó, nhưng bây giờ thì khác khi lại bị gán với danh vị hôn phu của Hạ An mà lại bị sét ái tình đánh trúng với Hạ Anh thật sự khiến hấn điên đầu.

Làm thế nào? Yêu Hạ Anh mà phải lấy Hạ An thì thật sự là sẽ giết người ấy.

Hấn cũng không hiểu cái lý do sao mà từ ngày gặp cô đầu tiên ở công viên đã khiến hấn như loạn nhịp, nhưng tình bạn của hai gia đình thật sự là rào cản lớn.

- Phải rồi.

Hắn nảy ra một ý định rất có lợi cho hắn mà vẫn không mất tình bạn giữa hai gia đình, hắn nhấc điện thoại lên gọi cho một người bí ẩn nào đó.

Sao bữa tối, ai làm việc này khiến cho căn biệt thự trống trải cũng là dịp cho cô và hắn có bầu trời riêng.

Ông Trịnh và ông Tống đã đi họp mặt bạn bè xưa ở Trung Quốc, còn bà Trịnh đang trên phòng thêu áo gối tân hôn cho cô con gái. Hạ An thì tắm hồ nước nóng trên lầu, riêng Hạ Anh và hắn thì đang xem tivi dưới lầu.

- Nam chính đẹp trai quá. - Hạ Anh mút ngón tay còn mắt thì sáng rực

- Anh đẹp hơn. - hắn ghen tuông

- Đẹp con khi?

- Hà? Đẹp co chỉ là gì? - hắn khó hiểu vì cô nói tiếng việt mà

- Ha ha ha, chúng ta chơi một trò chơi đi ai thua sẽ làm theo ba yêu cầu của người thắng chịu không? - cô nhanh miệng nói ra điều hắn thật muốn nghe nha

- Được thôi. Chơi thì chơi - hắn thật muốn là người chiến thắng vì nếu điều đó xảy ra thì hắn sẽ ... * gian ác *

- Chúng ta sẽ tung đậu phộng 3 lần, nếu hai lần đầu thắng mà lần cuối thua thì Thua luôn còn nếu hai lần đầu thua mà lần cuối thắng sẽ thắng luôn. - cô khá là hào hứng nha, vì hồi đi học cô luôn thua khi chơi trò này sau thời gian dài kiên trì luyện tập cuối cùng cô cũng có thể đối đầu với một người mà cô thích, cực kì thích

- Ok. - hắn đã trúng tủ rồi, nói với chuyên gia thì không ai qua được hắn. Đậu phộng sao? Đậu xanh hắn còn tung được hướng chỉ, cô bây giờ quả là “ Tay không đánh hổ “ rồi

- Lần thứ nhất. - cô tung lên hạt đầu tiên thì lại không rơi vào miệng mà dính chặt vào mắt cô, còn hắn chẳng hơn cô là mấy tung lên lại bay đi đâu vào tóc của hắn.

Lần thứ nhất, khởi đầu thật sự thất bại dành cho cả hai người kiêu ngạo.

- Lần thứ hai. - lần này, ông trời thương vừa tung lên cả hai như há miệng chờ sung rụng, rụng, cuối cùng cũng rụng hạt đậu rơi xuống trúng vào họng của cả hai.

- Lần cuối rồi em yêu. - hắn cười toe toét, quyết tâm thắng cho bằng được nha, cô đừng hòng thoát khỏi “ Mê hồn mỹ nam “ của hắn à

Cô im lặng bốn mắt nhìn nhau, rồi dừng lại trước hai hạt đậu đang rơi xuống hạt của cô rơi vào khuôn miệng xinh xắn, hạt của hắn sắp rơi vào thì bị mấy chiếc răng chắc khỏe làm tung ra ngoài không thương tiếc.

- Em thắng rồi. - cô tung hô vui vẻ, cuối cùng 3 nguyên vọng của cô cũng sắp đạt được

- Rồi anh thua, nói đi 3 nguyên vọng. - hắn buồn thảm, sao có thể chứ hắn không muốn thua xui nào. Ba nguyên vọng của hắn vẫn chưa đạt được tức thật

- Nguyên vọng thứ nhất, em nghe nói công ty anh có bộ phận dịch truyện nước ngoài để có thể tặng kèm bộ sản phẩm mới Sen Hồng cũng để in sách truyện cho ra thị trường, nhận chào mừng ngày thành lập tập đoàn được 30 năm tuổi nhóm dịch truyện sẽ nhận thêm thành viên mới. Vậy em muốn xin vào làm việc ở bộ phận đó được không?

- Được. - hắn vui không thể tả, nguyên vọng của cô cũng nằm trong ba nguyên vọng của hắn, ý nguyện gần cô cũng sắp không còn xa vời vợi nữa rồi

- Hai nguyên vọng em sẽ giữ lại, khi nào cần em sẽ dùng.

Hạ Anh hớn hờ đi lên phòng sắp có công việc mới phải vui lên chứ.

...

Sáng hôm sau, trên bàn của cô có một hộp quà nhỏ xinh không biết là của ai. Cô cầm hộp quà mở ra là một chiếc vòng kiểu Mông Cổ rất đẹp, trên chiếc vòng còn có tên người tặng “ Vỹ Nghiêm “.

Hôm nay, là sinh nhật của Hạ An nên những người lớn trong nhà đã đi tổ chức chỉ là không ai nhớ hôm nay cũng là sinh nhật của cô thôi.

Hạ Anh trong lòng có chút tủi thân, cô thay đồ bước ra khỏi phòng đã gặp hắn ở đó trên tay là hai phong thư

- Em chọn đi. - hắn từ chối hết tất cả các cuộc họp, từ chối luôn khách hàng quan trọng để chú tâm tổ chức một sinh nhật vui vẻ cho người phụ nữ của mình

- Phòng thư số 2, “Niềm vui của người người phụ nữ cũng chính là hạnh phúc của người đàn ông “. - cô đọc qua dòng chữ cảm thấy có chút bất thường, là sao? Thật khó hiểu nha?

- Em nói đi, em muốn đi đâu, làm gì hôm nay anh sẽ làm hết tất cả cho em

- Tại, tại sao anh biết sinh nhật của em? - cô ngạc nhiên, vì chẳng ai biết sinh nhật cô ngay cả mẹ, cha của cô bởi họ có quan tâm cô đâu

- Vì anh yêu em - hấn không kiềm chế được bản thân nữa rồi, hấn thật sự yêu cô, hấn có thể vì cô làm tất cả

Cô bước lại gần hấn nhón chân lên đặt một nụ hôn của mình vào môi hấn, nụ hôn đầu cô trao cho hấn vì cô tin hấn hoàn toàn. Hấn tuy hơi bất ngờ nhưng cũng tùy ý đáp trả, hấn choàng tay ôm eo cô đẩy cô vào trong khóa trái cửa lại.

Hấn mút hết vị ngọt trên môi cô rồi lại trượt xuống chiếc cổ trắng nõn liếm tới lui, hấn định đi xa thêm nữa thì con vật nhỏ đẩy hấn ra

- Không, tuyệt đối không. - cô bắt lực kháng cự

- Anh xin lỗi, làm em sợ rồi. - hấn xoa đầu cưng chiều cô. Hấn kéo cô ngồi ghế sofa đặt cô lên đùi, hấn ôm eo cô rồi vuốt ve mái tóc

- Hạ Anh, chúng ta yêu nhau đi.

- Sao? Còn ch... - cô vẫn chưa nói hết

- Anh không quan tâm Hạ An, vì anh yêu em, chỉ một mình em là đủ. - hấn cũng không còn kiêng dè nữa, yêu thì nói là yêu trước giờ hấn luôn thẳng thắn với mọi người ngay cả bản thân.

Hạ Anh cười nhẹ nhưng không đáp trả, cô suy cho cùng cũng không thể tin được lời đàn ông. Hạ An là chị cô dù cô ta không công nhận thì việc đó vẫn không thể từ chối, hấn biết đã làm khó cô nên hấn chẳng bao giờ ép buộc tình cảm của Hạ Anh cả.

“Bụp “ hấn búng tay nhẹ, ngay tức khắc cô ba người hầu bước vào. Người đầu tiên cầm chiếc đầm màu trắng ren dài tới đầu gối, cổ chữ U nhưng không lộ ngực vì hấn không muốn chia sẻ người phụ nữ của mình cho bất cứ ai. Người thứ hai đem ba đôi giày cao 7 phân, 3 đôi giày có màu khác nhau trắng, hồng và nude. Người hầu thứ ba cầm một hộp toàn là trang sức, cùng những bộ trang điểm.

- Xin chào chủ tử, Hạ Anh tiểu thư. Tôi là Trần Mỹ cháu gái của Trần quản gia, tôi đến đây để giúp tiểu thư trang điểm. - người phụ nữ với chiếc váy đuôi cá cũng áo sơ mi cổ cao, dịu dàng bước vào trong lễ phép

- Há??? - cô ngạc nhiên

- Hôm nay sinh nhật cô ấy, trang điểm đẹp một chút. - hấn nói xong thì đứng dậy đặt tay lên má cô nheo nhẹ rồi bỏ đi, cảm giác hạnh phúc này cô chưa bao giờ nhận thấy trong đôi mắt của cha hay mẹ cô. Cô nhất định, nhất định sẽ không từ bỏ hấn nữa vì thật sự cô phải đấu tranh cho bản thân, bao ngày qua cô đã quá nhu nhược chịu đựng những việc làm sai trái mà Hạ An gây ra cho cô. Bây giờ, cô sẽ sống và chiến đấu giành lại những thứ thuộc về chính mình

- Hạ Anh tiểu thư cô muốn trang điểm theo phong cách nào? - Trần Mỹ dịu dàng hỏi

- Em không rành về mấy cái trang điểm này, nên tuy chị quyết định vậy. - cô cười nhẹ

...

Sau 45 phút

Cuối cùng cô và hấn cũng đã chỉnh chu toàn bộ, cô xinh đẹp như diễn viên Hàn Quốc tóc đánh xoắn buộc thấp xuống cùng kiểu mái thưa rất xinh đẹp, còn hấn ban bao như ca sĩ Hàn Quốc với mái tóc vuốt vuốt keo cộng thêm bộ vest đen cổ điển càng tôn lên nét trai trẻ lịch lãm.

Hai người quả thật là nam thanh, nữ tú khi cùng nhau bước ra phố. Hấn chở cô trên chiếc mô tô phân khối lớn dạo qua những con phố, chiếc đầm của cô phát phới bay trong gió. Cả hai vui vẻ bên nhau như đang sưởi ấm trái tim băng giá này

Hấn dừng ở một bãi biển xa thành phố một bàn tiệc đã xuất hiện thấp thoáng, tất cả là vì em, hấn một tổng giám đốc chưa bao giờ vì bất cứ một người phụ nữ nào ngoại trừ mẹ hấn ra thì không ai được sự ưu đãi này của hấn.

Hấn không nghĩ mình quá hoàn hảo nhưng hấn biết sự xuất hiện của cô sẽ khiến cuộc đời hấn lật sang trang mới, hấn bỏ ra 3 tiếng để trang trí chào mừng cô tròn 18 tuổi 25/09.

Thanh xuân của cô lại bắt đầu với người đàn ông này, người đàn ông mà biết bao cô gái đều phải mơ ước ngay cả cô.

- Hạ Anh lại đây. - hấn nắm lấy tay cô kéo ra phía bàn tiệc

Trên tay cầm chiếc bánh sinh nhật đủ cho cả hai và hát bài “Chúc mừng sinh nhật “

- Happy Birthday to you, happy birthday, happy birthday, happy birthday to you. Chúc mừng sinh nhật em, Hạ Anh.
 - Woa chiếc bánh kem đẹp quá. - cô sung sướng reo lên vì từ trước tới giờ ngoài chiếc bánh sinh nhật khắc tên Hạ An thì chưa bao giờ cô nhìn thấy chiếc bánh nào khắc tên Hạ Anh cả nên trong lòng có chút hạnh phúc.
 - Con dâu của ta, sinh nhật vui vẻ. - một người phụ nữ xinh đẹp tuổi trung niên bước ra, dáng vẻ sang trọng
 - Mẹ, đây là Hạ Anh người con kể với mẹ qua điện thoại ấy. - người hấn gọi nhờ cứu giúp chẳng ai khác ngoài mẹ hấn, bà thật sự xinh đẹp nhưng không quá lớn so với tuổi có thể nói “Đẹp lão”
 - Dạ, chào bác gái. - cô lúng túng
 - Sắp tới sẽ thành con dâu của ta rồi, không được phép gọi “Bác gái” nghe xa lạ quá. - tuy bà cao tuổi nhưng vẫn theo kịp thời đại không theo lễ giáo truyền thống
 - Nhưng, con không phải là vị hôn thê của Võ Nghiêm càng không có số trở thành con dâu của bác đây. - cô ngượng ngùng
 - Hạ Anh, con trai ta chưa bao giờ yêu người nào nhiều đến như vậy. Ta không phải người phụ nữ tốt nhưng tuyệt đối ta là một người mẹ biết suy nghĩ, con đừng lo thời gian sắp tới ta sẽ trở về khi đó việc còn dang dở ta sẽ tự mình xử lý. Ta cũng không phải người mẹ chồng khác khe nên con cứ yên tâm làm dâu của ta, ngoan ngoãn làm vợ của Võ Nghiêm.
- Bà tâm sự với cô rất hợp tình, hợp lý cả hai đều là người thẳng thắn trong lời nói, Hạ Anh mở nhỏ miệng gọi một tiếng “Mẹ chồng” đã đủ khiến bà và hấn vừa lòng.
- Cả ba vui vẻ trò chuyện trên bãi biển nắng vàng cát trắng, cũng đàn chim biển, sóng vỗ rì rào.
- Hạ Anh, ta nói cho con nghe một chuyện. - bà Tống thăm thi
 - Dạ, chuyện sao ạ?
 - Hồi trước Võ Nghiêm lên lớp 4 đi thi đá banh trong trường... Con ngồi yên cho mẹ kể... Mẹ, mẹ cái gì việc đó xấu hổ sao?... Đá banh không vô lưới bạn lại vô lưới nhà, còn nhảy lên sung sướng sao đó “Tẹt” rách một lỗ to dưới đáy quần. Ha ha - kể xong thì bà Tống cùng với cô phá lên cười còn hấn thì xấu hổ tránh đi, trong lúc bà Tống đang kể chuyện thì hấn cứ chặn miệng, nín áo kêu “mẹ, mẹ” nhưng vẫn không ngăn được chuyện xấu hổ này.
 - Không ngờ lúc nhỏ anh lại như thế, buồn cười thật. - cô không kiềm chế được cảm xúc phá lên cười khi nghĩ đến cảnh hấn rách quần vì làm thùng lưới nhà.
 - Không cho em cười. - hấn nhún mày
 - Vô duyên. - cô và bà Tống không hẹn mà đồng thanh đáp mắng hấn, mẹ chồng và con dâu người ta cãi nhau như chó với mèo để giành tình cảm con trai và chồng thế mà, bà Tống và cô lại hòa nhau mắng hấn thật bất công
 - Hạ Anh, con về nghỉ sớm nhe. - bà Tống tiễn ra hai ra tận cổng chính
 - Mẹ còn thằng con trai này thì sao? - hấn nhong nhèo với bà Tống khiến cô có chút bất ngờ, Tống Võ Nghiêm lạnh lùng mà lại trẻ con khi đứng trước mặt mẹ mình như thế sao? Có chút không quen mắt
 - Hai đứa nhớ chăn gối ít thôi, còn trẻ mẹ không cấm theo truyền thống đâu chỉ là,... Một ngày hôn nhau hai lần là đủ hi hi. - bà Tống ở trong bãi biển xa thành phố nhưng mọi chuyện lại biết rõ hơn ai hết.
 - Mẹ yên tâm đi dù anh ấy có muốn con cũng tuyệt đối từ chối. - cô cười nhẹ gương mặt đúng là mỏng mà môi đó đã đỏ rồi
 - Không được. - bây giờ lại là hấn và bà Tống
 - Anh muốn hôn thì em không được từ chối biết chưa? - hấn không chịu, một ngày phải hôn cô vạn lần còn chưa thỏa mãn
 - Mẹ chỉ cấm hai đứa không được làm nhiều lần chứ không ép tụi con theo truyền thống, kẻo mẹ cũng đã già, cứ việc ăn cơm. - bà Tống không ngăn được hấn thì cho dù có cản cũng vô ích, thôi thì cứ gỡ kẻo đi ủng hộ tinh thần con trẻ vì bà đủ tự tin con trai bà sẽ không bao giờ đi quá giới hạn. Đáng bói: Xương rồng trắng

Chương 4: Bữa Tiệc Của Phong Thị, Đi Nhầm Phòng Gặp Sự Cố Nhỏ

Hôm nay, Hạ Anh rất, rất vui. Cái cảm giác được người khác quan tâm, lo lắng, thật sự hạnh phúc. Tuy rằng mang tiếng, con nuôi, nhưng chưa bao giờ cô nhận được cái yêu thương, ánh mắt nuông chiều của ông bà Trịnh.

Năm 12 tuổi, Hạ Anh đã từng một lần bị đuổi khỏi nhà, với cái tội danh dám học giỏi hơn Hạ An, đúng thật nực cười, cha mẹ mong con học giỏi là chuyện thường, nhưng cha mẹ mong con học dốt mới gọi là hiếm. Sau đó, có một người tốt bụng, họ giúp đưa cô đến đồn công an phường, ông bà Trịnh lại chạy đến vờ quan tâm, hỏi han.

Năm cô 15 tuổi trắng tròn, Hạ Anh quen được một chàng trai hơn cô 8 tuổi, do hoàn cảnh, anh ta đến trường giảng thuyết, học tiết của giáo sư Trịnh San mẹ anh, giáo sư hoàn toàn là người Việt. Hai người tình cảm không ngừng phát triển, rồi đến một lần Hạ Anh bệnh nặng, bắt buộc dĩ phải nhờ đến những người ở Viện Mồ Côi mà khi nhỏ cô được nhận nuôi, giúp tiền đưa cô vào bệnh viện. Sau một tuần nằm viện, sức khỏe cô đã dồi dào hẳn. Muốn nhanh chóng trở về trường, gặp mặt người thương thì. . .

Người con trai đó, đang, đang ôm eo Hạ An tình cảm. Đúng thật, người ta nói anh ta đào hoa, phong lưu chẳng sai.

Hạ Anh bước đến, anh nhìn cô rồi cô bắt đầu nói - Phong Dục.

- Em thấy hết rồi sao? - anh ta cười lạnh, trong nụ cười ấy không hoàn toàn lạnh lùng có chút bi thương
- Em muốn nghe một câu giải thích từ anh. - cô vẫn chưa tin, chưa bao giờ tin đó là thật. Mong anh giải thích, một câu thôi, nói là “Hiểu Lắm” nhất định cô sẽ không giận.
- Nè, mặt dày quá vậy? A Dục đã nói, “Phụ nữ chỉ là quần áo, mà quần áo thì không là duy nhất” - từng lời nói của Hạ An, như một mũi tên nhắm về phía cô.
- Vậy em là quần áo của anh? - cô hỏi, nước mắt vẫn chưa rơi, nhưng cũng sắp không kìm chế được rồi
- Biết vậy sao còn hỏi. - Phong Dục lạnh lùng, quảng cho cô những câu nói hết sức tuyệt tình
- Phong Dục, đây là nhân tình nhân em trả anh. - cô từ từ tịnh tâm, cởi bỏ chiếc nhẫn ra đưa về phía anh ta
- Anh không quen lấy lại đồ đã bỏ thí. - anh ta nhếch mép
- Vậy, em cũng không nhận đồ bỏ thí. - cô hít một hơi sâu, nhắm thẳng đến tới chỗ hố nước thải, một mạch quăng tới. Rồi quay sang nhìn anh
- Cảm ơn anh cho em tình đầu, nhưng không cướp nợ hôn đầu của em. Nếu em cho anh, thì thật là uổng phí. Chị Hạ An, hạnh phúc - cô nói xong thì lặng lẽ bước đi, khi cả hai người đó chưa kịp phản ứng
- “ Là em do em, em mới là người Phản Bội, không phải anh “ Phong Dục nhìn theo sau, giọng nói có chút khó chịu.
- . . .
- Nghiêm, anh bỏ em xuống đi. - cô không ngừng than thở, hần vừa từ công ty trở về lại không ngừng chiều chuộng cô. Hần đặt cô lên đùi, không ngừng đút bánh cho cô, nhưng lại bị cô phản đối, do cô sợ mọi người sẽ về rồi thấy sẽ không hay
- Con vật nhỏ, ngồi im đi nào. Không anh sẽ ngay lập tức ăn em - hần cũng là đàn ông, sao cô không hiểu về chuyện sinh lý vậy chứ? Cứ cọ quấy thế này không chừng. . . “ Tất đèn có nhau “
- Em không phải con vật. - cô chu môi, tay vẫn không ngừng vẫy vùng
- Vậy, anh gọi là, Bảo Bối.
- Cũng không được. . . - cô lắc đầu
- Chứ em muốn anh gọi thế nào? - hần thật không biết, phải chiều cô gái nhỏ của mình như thế nào nữa
- Anh gọi em là “Tiền bối” đi. - Hạ Anh nhanh miệng
- Làm em mà cứ khoái muốn làm chị, em đó nhỏ hơn anh tới 7 tuổi nha. - hần thật sự, chẳng muốn làm “em trai” hay “anh trai” của cô nha.
- Gọi em là “Tiền bối” đi, năn nỉ mà. - cô chưa bao giờ, được nghe ai gọi mình bằng cái tên thân mật “Tiền bối”, chẳng phải là do chưa ai công nhận sao?

- Không, anh sẽ không gọi em là “Tiền bối” - hấn nhất quyết, tuyệt đối cự tuyệt nha

- Không thèm. - cô lè lưỡi nhỏ, trêu chọc người đàn ông quy quyền kia. Hấn chưa kịp phản ứng, lại bị cô đem toàn bộ sức mạnh đẩy ra, phần thừa sức vẫn là bỏ chạy.

- Alo. - hấn định chạy theo, thì chuông điện thoại vang lên. Vừa nhấc máy, thì giọng của hấn toàn khí lạnh

[Tổng giám đốc, có thiệp mời dự tiệc của tập đoàn Phong Thị.] - tiếng của Triệu Mẫn vang lên, chiếc điện thoại di động của cô có một trận rung động nhẹ.

- Lại tiệc sao? - hấn cảm thấy choáng váng, sao lại có thể tổ chức nhiều tiệc như vậy?

[Tổng giám đốc Phong, là một người vừa vào nghề, đã được lòng của những vị chủ tịch lớn. Tôi e rằng, nếu Tổng Tổng không tham dự, sẽ rất bất lợi.]

- Được rồi, gửi thiệp đến nhà cho tôi. À, hôm nay cô không đi cũng được, tôi sẽ đi chung với vợ sắp cưới. - hấn cố tình nhấn mạnh ba chữ cuối, mục đích khá đơn giản, hấn thừa biết Triệu Mẫn cố năn nỉ vì muốn cùng đi dự tiệc. Nhưng người tính, không bằng, trời tính.

[Tôi sẽ gửi thiệp đến, xin phép.] - Triệu Mẫn buồn, giọng nói đã khàn đi. Có lẽ từ những năm về trước, cô đã khẳng định rằng “Tình yêu không dư giả, biết sử dụng đúng người, đúng lúc mới không lãng phí”. Nhưng, sao bây giờ cô rất muốn từ bỏ, hấn có vợ sắp cưới chắc chắn không phải người tầm thường, làm sao một kẻ trung lưu như cô có thể với tới.

Sau khi trêu đùa với con thú lớn, cô về phòng vừa đặt mông xuống chiếc giường êm ái, thì lại nghe như, có tiếng bước chân tiến về phía phòng mình. Hạ Anh chậm rãi, quay đầu nhìn

- Vỹ Nghiễm??? - cô ngạc nhiên, không lẽ hấn muốn trả thù, chết chắc rồi!

- Không ăn thịt em đâu, chuẩn bị đi, chút nữa em với anh sẽ đi dự tiệc. - hấn thật bá đạo, nói với cô vồn vện một câu thoại, rồi lại tự mình bước ra còn đóng cửa lại.

“Hey? Con người gì, hay thích ép buộc người khác như vậy?” trong lòng suy nghĩ, nhưng vẫn là làm theo. Nếu không, chắc cô sẽ bị hấn luột chín, vừa hay khi này Trần Mỹ có để lại bộ trang điểm cho cô, lại chỉ cô cách trang điểm dự tiệc . . .

Cuối cùng, hấn với cô cũng có thể đi dự tiệc chỉ là trễ hơn chút, không sao, dù gì vợ yêu của hấn, cũng không phụ lòng hấn. Trang điểm nhạt nhòa nhưng lại tôn lên nét quý phái, bộ trang phục màu trắng che đi cánh tay, còn che luôn vòng ngực... Nhưng vẫn là, không vừa mắt

Dường như, vậy có chút ngắn thì phải chăng?

Hạ Anh thật ra, cũng không muốn mặc quá thiếu vải, tuy là che phần trên nhưng, khúc dưới lại hơi trên đầu gối một tí. Trong tủ đồ của cô, ngoài quần jean, áo sơ mi rồi đồ ngủ v.v nhưng cũng có một chiếc đầm nổi bật, là nó. Tuy hơi không thoải mái do lạnh lạnh khúc dưới, nhưng không sao nha, cô như vậy, gọi cảm như vậy, mới hợp đôi, vừa lứa với Tổng Tổng chứ.

- Hạ Anh, em làm anh không vừa lòng. - hấn bắt mắt

- Không vừa lòng? Em làm gì sao? - Hạ Anh bị hấn làm cho đầu óc mơ màng

- Em đi cùng anh, anh rất vừa ý. Nhưng em lại bắt anh gọi “Tiền bối” anh không vừa ý, nhưng em trang điểm có phần nhạt, anh vừa ý. Nhưng vậy của em quá ngắn, anh lại không vừa ý. - hấn nói quá lộn xộn, rốt cuộc là vừa ý, hay không? Nói lòng vòng này giờ cô muốn nhức cả đầu

- Vậy, vừa ý hay không? - cô đây, là mất kiên nhẫn rồi

- Phải xem biểu hiện của em, bữa tiệc rất dài, mọi cử chỉ của em. Anh đều có thể nhìn thấy. - hấn vừa nói, cô vừa nghĩ. Sao lại có một người đàn ông khó hiểu như vậy?

Biệt thự họ Phong

- Mẹ, vừa mới ăn sinh nhật xong. Giờ bụng con không còn để ăn thêm nữa. - Hạ An với chiếc váy đuôi cá màu đỏ, trên tay cầm ly rượu vang. Lại vừa trò chuyện với bà Trịnh, không phải vì mẹ của cô bắt ép đến thì có lẽ giờ cô đang ở nhà.

- Con im lặng đi, con không phải từng quen con trai chủ tịch Phong, Phong Dược sao?

- Phải? Thì sao? - Hạ An bị hỏi, đến cả người của ngắn ra

- Phong Dược, hiện là tổng giám đốc tập đoàn Phong Thị. Buổi tiệc hôm nay, ăn mừng cho cậu ta sẽ chính thức trở thành Phong Tổng. - bà Trịnh vừa nói xong, ngay lập tức Hạ An bị một núi tiền đè lên người. Chẳng phải, hấn không bao giờ để ý đến cô sao? Vậy thì người yêu cũ, sẽ có thể giúp cô, có được một cuộc sống sung sướng. (Phong Dược)

Quay lại chỗ cô và hấn, vừa bước vào, hấn đã bị những vị cao chức níu lại. Cô cũng không dám trách hấn, một Tổng giám đốc trẻ tuổi luôn muốn có cơ

hội thăng chức, phát triển công ty. Cách tốt nhất là tự chọn chỗ vui chơi, cô đến bàn thức ăn, thực sự bị thu hút

- Vịt quay Bắc Kinh, há cảo, sườn heo ram mặn... Ngon quá. - cô không phải là đang tranh thủ lúc mọi người đang vui về sao? Ăn tới, ăn lui, ăn đến mức dạ dày cũng đình công. Nhưng, hình như... Có một tiếng sổng vỗ nhẹ, vỗ nhẹ rồi “Ào “ tiếng sổng, ngày một dữ dội hơn. Không, không ổn rồi.

- Cho tôi hỏi, nhà vệ sinh ở đâu? - cô thật sự, hết sức bình tĩnh hỏi anh phục vụ mặc dù, mồ hôi chảy ướt áo rồi.

- Tiểu thư đi thẳng, quẹo trái sau đó có một đường ngắn, đi hết con đường rồi quẹo phải sẽ thấy. - người phục vụ điềm tĩnh, thân thiện hướng dẫn

- Cảm ơn. - cô bước đi nhanh, nhanh, nhanh vì không khéo nó sẽ trở thành một con bão cát, cô chạy, chạy cực nhanh đi thẳng nhưng? Quẹo trái, quẹo phải, quẹo phải hay quẹo trái?

Cô đành dừng trực giác để chỉ đường, không kịp rồi “Quẹo phải “ cô ba chân, bốn cẳng chạy về phía phòng không khóa kia. Chạy nhanh đến mức, đụng người ta cũng không biết. Cô cuối cùng, cũng thoả mãn, không có gì tuyệt vời hơn khi đi tiêu, tiểu đúng lúc.

- Hey, không biết cái nhà vệ sinh, hay cái phòng ngắm cảnh nữa. Bên trong, rộng đến mức có thể ngủ được, với lại sao không sử dụng màu trắng hay màu khác, mà lại sử dụng màu đen. - cô không ngừng, không ngừng trách móc nhà thiết kế toilet này.

- Nói xong chưa? - một giọng nam tính, thanh âm trầm

- Nói xong rồi - cô ngây thơ, trả lời nhưng chợt nhớ ra “ Tiểu thư đi thẳng, quẹo trái sau đó có một đường ngắn, đi hết con đường rồi quẹo phải sẽ thấy. “

- Cô vào đây làm gì? - giọng người đàn ông, lạnh lùng

- Tôi... đi... vệ sinh, nhầm... phòng... - cô ấp úng, mặt cũng không dám quay lại, dù gì cũng là mình sai trước.

- Đang hơn mấy mươi phụ nữ nói như cô, có lẽ tôi nên đổi phòng thì hơn. - anh ta trầm tĩnh, ngồi xuống giường

- Tôi đã nói là do tôi muốn đi vệ sinh, quẹo trái, quẹo phải tôi thật là không rõ. - cô tức giận nhìn về phía anh ta, nhưng anh ta đã gục đầu xuống cời giấy. Cho nên, hoàn toàn cô không nhìn thấy mặt

- Muốn đi vệ sinh, nhầm phòng chiêu trò của phụ nữ, quả là không ít. Càng ngày, loại phụ nữ vô liêm sỉ cũng không ít. - anh ta vừa cời giấy, vừa miệt thị.

- Nè anh, tôi đi nhầm phòng là thật. Thứ hai, anh không đẹp dù tôi không biết mặt, nhưng cũng không bằng chồng sắp cưới của tôi đâu. Thứ ba, phụ nữ vô liêm sỉ, thì đàn ông như anh vẫn được gọi bằng hai từ, trù ẻo “khốn nạn “. - Hạ Anh trong lòng, là bất mãn, là khó chịu, ai đời lại có người đàn ông không tôn trọng phụ nữ như anh ta kia chứ, nghĩ bản thân có chút tiền đồ, có vẻ ban bao là được quyền hạ thấp người khác sao?

Dù bỏ đi, những vẫn là rất tức giận. Hạ Anh cảm thấy, đàn ông trên đời này, chẳng có ai tốt bằng hắn cả.

Bữa tiệc đã khai mạc, nhưng vẫn không thấy bóng dáng con vật nhỏ đâu, chỉ toàn là ong, bướm bu quanh. Hắn có phần tự trách, tuy phải gặp mặt các vị chủ tịch, giám đốc lớn, nhưng người phụ nữ vẫn quan trọng hơn. Bây giờ cô cũng không có ở đây, cũng không biết đã ăn gì chưa, đang ở đâu, có bị người khác ức hiếp không?

Hắn sợ lắm, sợ một lần nữa buông tay, sợ một lần nữa để giuộc mất người hắn yêu.

- Vỹ Nghiễm, anh xem há cảo ở đây làm rất đẹp, lại còn rất ngon. - Hạ Anh nhìn đã thấy hắn, cái dáng vẻ lo lắng mà hắn giành cho cô, vẫn không rời khỏi tầm mắt hắn được, chỉ mới vắng một chút đã làm hắn lo lắng đi tìm. Biết bản thân làm hắn lo, nên cô đã giúp hắn lấy một chén súp há cảo. Tay cầm thìa, đút cho hắn, lập tức hắn ăn ngay phút chốc con tức giận, theo gió bay đi.

- Em đi đâu? Sao không nói với anh?

- Em đi giải quyết nỗi buồn, gặp sự cố nhỏ. . . - cô đem toàn bộ chuyện vừa xảy ra, nhanh chóng kể hết cho hắn nghe, thực là tức thay cô mà, dám gọi người phụ nữ của hắn vô liêm sỉ, thật không tha thứ

- Quá đáng lắm đúng không? Hắn ta, cái gì cũng có bằng anh. Khi hắn ta mắng em, em còn nói : hắn ta một không đẹp, tất cả đều không bằng anh. - cô lại muốn lấy lòng hắn.

- Hạ Anh, em càng ngày, càng biết “Giúp người ta vừa lòng “. - hắn xoa đầu cô, giọng nói kiểu diễn quá sức thuyết phục.

- Mọi người, hay chú ý lên sân khấu nào. - tiếng của MC, vừa nghe được khẩu hiệu thì mọi người cũng đã hướng mắt nhìn. Hạ Anh lùi về sau, khi này không biết có phải ăn nhiều quá, đi ra ph*o cũng có chút không bình thường.

Tổng Vỹ Nghiễm, cũng thật chu đáo. Biết cô ăn nhiều, lại sẽ bị đau bụng nên có chuẩn bị một lọ thuốc, trong xe.

- Chúng ta ra ngoài đi dạo chứ? - hắn nói khẽ vào tai cô

- Được, được. - cô bây giờ, rất muốn ra khỏi nơi này nhanh một chút, ở phía gần đó Hạ An tận mắt, chứng kiến thấy hết. Về mặt tức giận của cô ta,

giọng nói khó chịu của cô ta “ vẫn là như vậy, Hạ Anh hồ ly tinh “

Hắn cũng không muốn tham gia, nên đã cùng cô đi dạo phố. Sau khi, cô uống thuốc xong cả hai lại bỏ mặc tài xế, hắn dẫn cô đi dạo. Đi tham quan khắp nơi, hắn mua cho cô rất nhiều gấu bông, sách hay truyện tranh bất kể là thứ gì, ban đầu còn cho rằng cô sẽ mua trang sức, quần áo vì đa phần con gái đều như nhau.

- Sao em không mua, trang sức, quần áo. - hắn thắc mắc, thật sự thắc mắc nha

- Quần áo ,dù đẹp, dù hàng hiệu cũng chỉ là vải. Trang sức, dù long lanh, dù mắc tiền cũng chỉ là đá thôi. - cô cười nhạt, thật sự không thích, hay không muốn mua. Đúng là, chỉ có Vy Nghiễm mới thực sự hiểu cô. Cô không muốn mua, vì đối với cô nợ kiến thức hơn là nợ vật chất.

. . .

Hai người họ, không đi về biệt thự chỉ cho tài xế về. Cả hai đi taxi đến một nơi, đó là nhà riêng của hắn, không phải bảy bảy nha, chỉ là, muốn cùng người phụ nữ hắn yêu tình cảm chút thôi.

- Biệt thự Thỏ Trắng? - cô nhìn những con thỏ trên cỏ, không biết, bao giờ mà lại suy ra cái tên kỳ hoặc như vậy.

- Hà?? - hắn thật botay.com rồi, không hiểu sao cô lại đặt cái tên quái như vậy.

- Thỏ kia! Như vậy, biệt thự cho thỏ ở, thì là “ Biệt thự Thỏ Trắng “ rồi. - cô nhàn nhạt, trả lời xong lại chạy đến đùa nghịch với mấy chú thỏ.

- Đúng là nhát gan mà, ra đây nhanh lên. - cô chạy ở đằng xa, bọn chúng đã bỏ trốn, con thì trong bụi cỏ, con thì chạy ra hồ bơi, còn con thứ ba lại chạy núp sau hắn. Cô chống tay, tiếp cận từng con một, nhưng khổ nói chúng chạy nhanh quá cô không đuổi kịp. Hắn nhìn đáng vẻ té lên, ngã xuống, tư thế tứ phương của cô đứng là buồn cười mà. Nói đi, thì cũng nói lại, đáng về hiện tại của cô thật rất đáng yêu.

- Hoà Linh, Thuỷ Linh, Mộc Linh. Đến giờ ăn rồi, tụi bây mau lại ăn đi. - cô hầu gái bước ra, trên tay cầm ba củ Cà Rốt. Lập tức, đám thỏ đang loạn lạc nhanh chóng có mặt.

- Dễ thương quá, nếu ngoan như thế này khi nãy có phải sẽ tốt cho cả hai không? - cô vuốt ve, cưng chiều hai con thỏ là Thuỷ Linh và Hoà Linh. Đẳng bởi: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Quá Khứ Của Tổng Tổng

Hôm qua do thời tiết không tốt, khí chất của Tổng Vy Nghiễm cũng lên, xuống thất thường. Việc của công ty từ lâu Tổng lão gia đã cho vào lãng quên, tất cả đều vì sự nghiệp mỹ phẩm cho phụ nữ, hắn luôn bận rộn ngay cả ăn, uống cũng không bình thường.

Hôm qua, tổng giám đốc không đến công ty, nay lại vui tươi, thanh xuân ngời ngời chạy đến công ty, ai chào cũng gật đầu, còn nếu là trước kia chắc là lơ đi.

- Tổng giám đốc, đây là bản kế hoạch của tổ thị trường cần duyệt gấp. - Triệu Mẫn thấy hắn, tâm trạng có chút vui vẻ. Tay ôm theo những giấy tờ quan trọng, chạy về phía hắn cung kính.

- Để lên bàn tôi. À mà này, cô nói với nhóm dịch truyện “ ngày mốt sẽ mở cuộc phỏng vấn chọn dịch giả mới “ - hắn nói xong thì vẫn là sai bước về phòng.

Muốn cô ở bên cạnh hắn chỉ là sớm hay muộn, nhưng hắn là lập tức muốn đem cô bỏ vào va-li kéo đến công ty, khi nào nhớ có thể mang ra ngắm, khi nào buồn có thể đem ra chia sẻ, nhưng chỉ sợ công ty sẽ sớm phá sản vì hắn không quan tâm tới công việc.

- Alo. - hắn đang mộng tưởng phiêu bồng, thì điện thoại reo lên. Trên danh bạ để “ Xuân Diệp “, cái tên mang hắn đến cảm giác làm biếng nói chuyện nhất.

[A Nghiễm, anh sao gần đây không gọi cho em? Có phải chán em rồi không?]

- Xuân Diệp, anh đã nói rõ giữa chúng ta chỉ là anh em. Anh tuyệt đối không thích em, anh chỉ xem em như em gái hoặc là em của Xuân Diễm. - hắn chán ghét người phụ nữ này lắm rồi, đúng thật là biết cô ta say nắng hắn nhưng hiện tại, ngoài Trịnh Hạ Anh ra thì hắn có muốn suy nghĩ thêm người phụ nữ nào cũng khó.

[Nhưng khi chị Diễm mất, chị ấy đã mong anh hứa chăm sóc em rồi mà.]

- Anh dường như chỉ nghe em nói, chưa nghe Diễm Nhi nói bao giờ. - hấn lạnh lùng nói, không đợi bên kia trả lời đã vội cúp máy. Xuân Diệp không biết rằng, hấn đã cho ám vệ theo dõi cô ta, điều tra cái chết của Xuân Diễm.

Đúng người sát hại cô chẳng ai khác ngoài Xuân Diệp, cô ta từ đầu chỉ muốn cướp đi hấn. Lợi dụng lòng tin vô điều kiện của Xuân Diễm để ra tay sát hại cô, tuy rằng hấn không nói, không vạch trần cô ta vì món nợ ân tình.

Hiện tại Hạ Xuân Diệp đã có nhà, có cuộc sống như mơ ước, vậy mà vẫn mặt lỳ gọi đến tìm hấn.

Chuông điện thoại lại reo lên, hấn nghĩ lại là cô ta định không bắt máy thì nhìn kĩ lại... Là số của Hạ Anh “ Vợ yêu “, dòng chữ vừa hiện lên màn hình liền khiến hấn nhắc máy không phút chờ đợi nào.

- Alo, vợ em dậy rồi sao?

[Chúng ta đã chính thức là vợ chồng đâu.]

- Được rồi, bảo bồi gọi anh có việc gì?

[Võ Nghiêm, anh gọi em là “ Tiền Bối “ đi.] - cô vừa nghe hấn gọi phút chốc muốn hấn làm theo yêu cầu của mình, lại thay đổi sắc khí

- Không. Em ăn gì chưa? - hấn chẳng biết trả lời hay giải thích thế nào đành lảng sang việc khác.

[Em ăn rồi, công nhận bát tết họ làm ngon khó tưởng.] - cô vừa nói, vừa ăn nên khi nói có nghe cả tiếng nhai

- Vậy em ăn nhiều vào, hôm nay anh về trễ em ngủ trước đi. - hấn đi đâu, và về đâu thì vẫn sẽ quay lại vị trí có cô.

[Anh phải giữ sức khỏe tốt, em lo lắm.] - nghe hấn nói về trễ, lòng cô phút chốc khó chịu. Không phải hấn vì công việc sao? Thế mà lại còn quan tâm cô như vậy, thực sự khiến cô rất hạnh phúc.

- Anh rất khỏe, thôi em ăn sáng đi. Anh phải làm việc rồi. - hấn tắt máy trước vì sợ, cô còn nói nữa chắc sẽ không kìm chế được, mà lại chạy về bên cô.

...

Hạ Anh sau khi ăn sáng xong, cô ra ngoài vườn dạo mát. Cô suy nghĩ rất nhiều, với tình cảm của cô và hấn, sự cho đi và lấy lại, chuyện phu thê giữa Hạ An và hấn,... mọi thứ như một món nợ, mà món nợ này mãi cô cũng không biết phải trả như thế nào.

Đang lang thang trong vườn, nghe tiếng chim ca hót, những ngọn gió thổi vào gương mặt hồng hào của cô. Gương mặt bỗng đỏ lên, không biết có phải là do da mặt cô quá mỏng, gió chỉ mới trêu chọc chút xíu mà đã khiến cô đỏ mặt.

- Nè, mấy người chỉ là kẻ ăn, người ở mà dám chặn đường của tôi sao? - giọng người phụ nữ la hét, cô ở vườn còn nghe thấy

- Cô Hạ, tổng giám đốc hiện không có nhà. Cô về đi, không khéo tổng giám đốc sẽ la tôi mất. - tiếng của quản gia sợ hãi, nài nỉ.

- Các người đừng có giấu, tôi biết hết rồi. Võ Nghiêm đang ở đây, là anh ấy trốn tôi đúng không? - giọng người phụ nữ mỗi lúc một lớn. Hạ Anh không phải tò mò, nhưng cũng không muốn bị ai phá mất không gian yên tĩnh này.

- Cô tìm Võ Nghiêm sao? - Hạ Anh dịu giọng, lịch sự hỏi cô ta

- Cô là ai? - cô ta nhìn từ đầu xuống dưới chân cô, rồi nhỏ tiếng hỏi

- Tôi là Hạ Anh. Còn cô?

- Tôi chính là Hạ Xuân Diệp, em vợ của Võ Nghiêm. - Xuân Diệp nhếch mép, cô ta nghĩ thầm “ Thì ra là cô ta sao? Cũng rất đẹp, nhưng không biết, sao khi biết chuyện này có còn đẹp được như vậy nữa hay không? “

- Em vợ? - Hạ Anh ngạc nhiên, ý cô ta là sao? Ngoài vị hôn thê là Hạ An ra, còn ai là vợ hấn nữa sao?

- Sao lại ngạc nhiên quá vậy? À mà cô là ai? - cô ta mừng thầm, bèn hỏi xem cô sẽ trả lời thế nào, khi được ai đó hỏi “ là ai “ cô cũng không biết phải trả lời thế nào, vợ, vị hôn thê, hay em vợ.

- Tôi là,.../ cô ấy là vợ của tôi, được chưa? - Hạ Anh không biết trả lời thế nào, thì một giọng nói hết sức nghị lực trả lời thay. Là, hấn sao? Nhưng đáng ra giờ này hấn phải ở công ty chứ?

- Võ Nghiêm? - Xuân Diệp thấy hấn lòng vui hấn, nhưng khi nghe hấn nói cô là “ Vợ “ thì có chút ghen tuông.

- Cô quậy đủ chưa? - hấn tức giận, giọng thoáng chút thay đổi khí thế lạnh lùng ngày thường.

- A Nghiê, anh sao có thể quên biết người phụ nữ này. Nhan sắc tầm thường, lại còn rất xấu xa, cướp mất hạnh phúc của người khác, hồ ly tinh. - Xuân Diệp thở hắt hắt, sắc mặt chuyển màu. Cô ta liếc cô, rồi quay sang hắt

- Hạ tiểu thư, tôi không nhớ mình có quen cô. Nhưng, nếu cô còn ăn nói hồ đồ, tôi nhất định sẽ kiện cô “ Tội phi báng “. - Hạ Anh đứng ở ngoài bị nắng đến méo mặt, lúc này còn có chút tôn trọng, nhưng lúc sau hoàn toàn là bị chọc tức.

- Cô, cô đừng nghĩ có Vỹ Nghiê chống lưng mà lên mặt với tôi. - Hạ Xuân Diệp tức điên, quả là lòng người hiểm ác cô ta suy bụng ta, ra bụng người. Hạ Anh cũng không phải dạng người dễ bị coi thường, cô bước lại gần ả giọng khinh thường

- Tại cô không được như tôi, nên tức sao? Hạ tiểu thư, cô có hiểu câu “ Suy bụng ta, ra bụng người “ là như thế nào không?

- Cô,... - ả ta bị cô chọc cho mặt xanh, mày tím. Hắt đứng kế bên, miệng cong lên rồi từ từ dụ xuống. Hạ Anh thong thả đi về phía hắt, choàng tay ôm hắt giọng nũng nịu, chọc tức người trước mặt

- Ông xã, anh đi đâu vậy? Có nhớ em không? Em chờ anh từ sáng tới giờ, bụng đói muốn xỉu luôn rồi.

- Vậy anh ăn cùng em được không? - hắt hơi bắt ngờ, con nhím này cuối cùng cũng vì hắt mà xù gai.

- Chúng ta đi, quần gia giúp tôi tiễn khách. Hạ tiểu thư, đi thông thả, tôi và Vỹ Nghiê có việc riêng, không tiễn. - cô xoay đầu lại, vừa nói, vừa cười với ả. Tức những không biết đáp trả, cô ta đành bỏ về theo sau là quả tức, quả mà Hạ Anh đích thân chuẩn bị.

Khi thấy Hạ Xuân Diệp rời đi, Hạ Anh mới bắt đầu hỏi hắt : - Cô ấy, đích thị là ai?

- Là em của Hạ Xuân Diêm người anh từng yêu. - hắt ngồi xuống ghế sofa

- Cô ấy, là người thế nào? - cô nghiêng đầu hỏi, mặc dù cô biết hắt sẽ đau lòng nhưng, nếu hắt thật sự yêu cô thì sẽ không giấu đi quá khứ.

- Hạ Xuân Diêm, cô ấy rất xinh đẹp, là người thông minh, tài giỏi. Anh và cô ấy yêu nhau khi anh học năm nhất đại học, lúc nhỏ vì đã có hôn ước với Trịnh Thị, nên anh không thể yêu bất cứ ai. Trong một lần sinh nhật của cô ấy, cũng là ngày cô ấy gặp tai nạn giao thông. Khi đó, cô ấy từ trường học trở về, bắt ngờ xe buýt mà cô ấy đi lao vào chiếc xe tải đậu trên đường. Lúc đó, anh rất đau buồn suốt thời đại học anh không yêu bất cứ ai, anh trở nên lạnh lùng. Sau này, anh cho ám vệ điều tra thì được biết... Tất cả, là do Hạ Xuân Diệp bày ra. Cô ta cố ý phá hư thân xe của chiếc xe buýt, bởi cô ta lúc đó đang làm việc ở trạm xe, nên hiểu rất rõ cô sẽ đi xe nào. Trong vụ tai nạn kinh hoàng đó, có hết thấy 3 người chết tài xế, Hạ Xuân Diêm và một người ngồi ghế trước. Còn tất cả hành khách còn lại, được an toàn vì họ ngồi phía sau. - giọng của hắt bị thương, hắt đau lòng khi nhắc đến. Người con gái hắt yêu sâu đậm ra rồi bỏ hắt, còn Hạ Anh cô không biết nói gì để an ủi chỉ im lặng.

Không khí ngày một thêm căng thẳng, Hạ Anh trong lòng có chút buồn, có chút khó chịu. Cô biết hắt yêu Xuân Diêm rất nhiều, nhưng cô cũng là con gái, cũng biết ghen mà. Cô biết như vậy là ích kỷ, nhưng cô cũng không còn cách nào khác.

...

Tối hôm đó, hắt vẫn chưa ngủ, suy nghĩ về chuyện hồi sáng mà đau đầu.

Tại sao, lại vì quá khứ mà ảnh hưởng đến hiện tại như vậy? Hạ Anh đã đủ phiền rồi, hắt trách bản thân chỉ nghĩ cho mình.

Ở phòng của Hạ Anh, cô cũng chưa ngủ. Cô suy nghĩ, suy nghĩ về rất nhiều chuyện vừa xảy ra. Cô muốn thoát khỏi nó, cô lựa chọn đi hóng mát, vậy là dành một mình dạo phố.

Con đường ngoại ô vắng vẻ, cô lang thang như một người cô đơn. Cô nhìn thấy, chứng kiến rất nhiều chuyện tình đẹp, mỗi kết cục đều khác nhau, có người thì hạnh phúc, có người lại đau đớn, . .

- Mình là người của thế giới nào, và Vỹ Nghiê là người của thế giới nào? - cô trầm giọng, tại sao trên thế giới lại sanh ra cô, mà còn sanh ra thêm một Vỹ Nghiê nữa. Cô lang thang, cô suy nghĩ, cô đau khổ. Cô không biết, hắt là thật lòng yêu cô hay chỉ muốn lấp đi quãng trống.

Khi cô đang loay hoay trong dòng suy nghĩ, thì bất ngờ có một cơn gió rất mạnh, cứ như sắp có một cơn bão.

Một chiếc xe màu đen dừng lại trước mặt cô, một tốp người đi xuống họ khiến cô bất ngờ. Cô lùi lại, giọng nói khí phách không sợ trời, chẳng sợ đất

- Các người là ai? tốt nhất nên tránh xa tôi ra.

- Trịnh tiểu thư, thiếu gia tôi là muốn bắt cô về. Chúng tôi chỉ phụng mệnh, mong cô thứ lỗi. - người ám vệ cung kính, “ Thiếu gia “ của bọn họ, là ai?

- Thiếu gia của các người, là ai? - cô hơi bất ngờ, vì ở đây ngoài Vỹ Nghiê, gia đình họ Tống ra thì dường như cô không hề quen biết ai hết.

- Chuyện này, tôi không thể tiết lộ. - người ám vệ vẫn sát khí, không muốn cho cô biết.

- Khi nào, các người nói người đó là ai tôi sẽ đi. - cô thủ thế võ, thật ra là cô có học võ chỉ không bao giờ để lộ thôi. Cô là không muốn được ai bảo vệ, chỉ muốn mình tự nhiên tự vệ.

- Á... - Hạ Anh bị đánh lén, trúng nguyệt nên nhất thời chìm vào giấc ngủ.
 - Thiếu gia. - những người ám vệ thấy người kia, lập tức cuối đầu lễ phép
 - Chỉ có một con mèo hoang, cũng không xử lý được. - người đàn ông lạnh giọng, ngồi xổm xuống đất nói nhỏ với cô
 - Hạ Anh, vẫn là người phụ nữ đánh đá, không sợ trời, không sợ đất. Vẫn là người anh yêu. - người đàn ông khẽ vuốt gò má cô, rồi dùng tay nâng thân hình bé nhỏ ấy của cô đi về phía xe Lamborghini màu đỏ.
- Xương Rồng Trắng - truyện tự sáng tác. Đăng bởi: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: 3 Tháng Tiếp Theo Em Nhất Định Trở Thành Vợ Anh.

Trong một khách sạn lớn, tiếng bước chân như đánh thức cả Chúa Trời, người đàn ông ấy có sự lạnh lùng đáng sợ, gương mặt sát khí nhưng thoáng chút lo lắng.

Người đàn ông thần bí ấy đi như chớp tiến nhanh vào bàn lễ tân, gấp gấp hỏi - Cho tôi biết, người phụ nữ đi cùng Phong thiếu đang ở đâu?

- Thưa,... Chẳng có ai đi cùng Phong Tổng, chỉ có một người phụ nữ được trợ lý của anh ta bế đến đây. - cô tiếp tân bị gương mặt điển trai của người đàn ông làm cho bối rối, nhưng sao có vẻ cô ta lạnh lạnh sao gáy
 - Vậy họ ở đâu? - đang trêu anh ta sao? Không tự mình mang đến, lại dùng cách gián tiếp đề ra tay, đúng là thủ đoạn
 - Xin lỗi nhưng... - cô tiếp tân không thể nói thông tin của khách hàng, nhưng lại sợ nếu nói ra thì, bây giờ muộn rồi, khẳng định anh ta đang giận dữ hơn lúc này.
 - Khốn kiếp, mau gọi quản lý khách sạn ra đây. - người đàn ông lớn tiếng quát tháo
 - Dạ, Tổng Tổng. Ngài cần gặp tôi có việc gì? - người đàn ông trung niên lễ phép bước ra, ánh mắt sợ sệt nhìn về phía hắn.
 - Người trợ lý của Phong thiếu mang một người phụ nữ vào khách sạn này, họ đang ở phòng nào? - giọng nói của hắn hết sức lạnh lùng, nghiêm giọng
 - Dạ, là phòng 1551. - dút lời, người đàn ông trung niên vội vã dẫn hắn lên phòng.
- 1 giờ trước hắn đang lo lắng, khuya như vậy cô đi đâu, quản gia Trương cũng không thấy. Hai người họ muốn làm hắn tức chết hay sao?
- Hạ Anh, Hạ Anh. Sao gọi em không bắt máy, lại không về nữa. - hắn đập đập chiếc điện thoại vào tay mình, thật hốt hoảng mà
 - Chủ tử, Trương quản gia về rồi. - một người hầu chạy vào thông báo
 - Được rồi, các người lui đi. - hắn phất tay, bọn người hầu không dám nhúc nhích lập tức biến mất.
 - Chủ tử nguy rồi, khi này tôi theo tiểu thư ra ngoài. Không ngờ, một đoàn người đến đem tiểu thư đi. Họ đánh ngã tiểu thư từ phía sau, tôi nghe một người trong số bọn họ nói “ thiếu gia của tôi muốn bắt cô “ đại loại như vậy. - quản gia Trương vừa về đã lập tức quỳ xuống, giọng khẩn trương
 - Cái gì? Khốn kiếp, Lý Hiểu Thuận. - hắn nghe qua, lòng không khỏi bồn chồn.
- Một người đàn ông bước về phía hắn, anh ta đeo cặp kính đen, mặc chiếc vest xám, tay cầm một xấp hồ sơ cùng một đoạn băng ghi hình.
- Lão đại, khi này Trương quản gia đã gọi điện cho tôi, tôi nghe qua đã vội đi tìm hiểu. Đây là toàn bộ thứ ngài cần. - Lý Hiểu Thuận giọng không mấy ấm áp, anh ta lạnh lẽo nhìn về phía hắn
 - Tôi chỉ cần biết, bọn họ là ai? Đang mang Hạ Anh đi đâu? - hắn không quan tâm, chỉ cần bảo đảm “ tiền bối “ nhỏ tuổi an toàn là được.
 - Tôi tìm hiểu được, khách sạn mà Phong thiếu đưa phu nhân tới, chính là khách sạn ITALY 7 sao. Khách sạn này hiện vẫn đang hoạt động nhờ hai cổ đông, 1 là Tổng thị, 2 là Phong thị. - Lý Hiểu Thuận cung kính, cặp kính đen vẫn nguyên vẹn trên gương mặt đẹp trai
 - Truy tìm cho ra nguyên nhân nào khiến cho Phong thiếu phải bắt cóc Hạ Anh. - hắn tức giận ném tập hồ sơ xuống bàn, tay vẫn cầm băng ghi hình ở

camera an ninh trong khu vực.

Trong một khách sạn lớn, tiếng bước chân như đánh thức cả Chúa Trời, người đàn ông ấy có sự lạnh lùng đáng sợ, gương mặt sát khí nhưng thoáng chút lo lắng.

Người đàn ông thần bí ấy đi như chớp tiến nhanh vào bàn lễ tân, gấp gấp hỏi - Cho tôi biết, người phụ nữ đi cùng Phong thiếu đang ở đâu?

- Thưa,... Chẳng có ai đi cùng Phong Tổng, chỉ có một người phụ nữ được trợ lý của anh ta bế đến đây. - cô tiếp tân bị gương mặt điển trai của người đàn ông làm cho bần loạn, nhưng sao có vẻ cô ta lạnh lạnh sao gáy

- Vậy họ ở đâu? - đang trên anh ta sao? Không tự mình mang đến, lại dùng cách gián tiếp đề ra tay, đúng là thủ đoạn

- Xin lỗi nhưng... - cô tiếp tân không thể nói thông tin của khách hàng, nhưng lại sợ nếu nói ra thì, bây giờ muộn rồi, khẳng định anh ta đang giận dữ hơn lúc này.

- Khốn kiếp, mau gọi quản lý khách sạn ra đây. - người đàn ông lớn tiếng quát tháo

- Dạ, Tổng Tổng, Ngài cần gấp tôi có việc gì? - người đàn ông trung niên lễ phép bước ra, ánh mắt sợ sệt nhìn về phía hắn.

- Người trợ lý của Phong thiếu mang một người phụ nữ vào khách sạn này, họ đang ở phòng nào? - giọng nói của hắn hết sức lạnh lùng, nghiêm giọng

- Dạ, là phòng 1551. - dút lời, người đàn ông trung niên vội vã dẫn hắn lên phòng.

Căn phòng tổng thống cao sang, diện tích rộng rãi, thoáng mát. Hiện tại, khách ITALY vẫn rất đông khách, đa phần đều là thương gia, quý tộc mới có thể vào được khách sạn này.

Khách sạn hướng về phía biển nên buổi tối khá lạnh, Hạ Anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi mỏng nên rất dễ nổi gai ốc.

- Cảm ơn, cảm ơn Phong Tổng. Ban cho tôi người phụ nữ xinh đẹp này, chả bù cho bà vợ thói ở nhà. - một người đàn ông mập ú ị, tay chân cứ sờ sờ chân cô. Giọng nói ghê tởm.

- Ôi, xinh quá. - ông ta vuốt nhẹ từ chân lên đến bụng cô về một vòng tròn ở đó, Hạ Anh bị ép uống thuốc mê nên không nhận thấy nguy hiểm.

“Đoàng “

Ông trợ lý dâm dăng chu chu môi định hôn lấy cô thì bị một tiếng súng bắn thẳng vào đầu, chết không thương tiếc.

- Xử lý nhanh tay một chút. - hắn cất súng vào trong rồi đi về phía cô, bế bổng cô lên đi ra khỏi phòng. Hắn không muốn mùi hôi thối, mùi máu tanh ảnh hưởng đến đoá sen trắng này.

Hạ Anh nằm trên giường đã nhắm mắt tỉnh dậy, cô đảo mắt xung quanh, khung cảnh quái lạ. Tất cả chỉ một màu “Đen“, cô thật chẳng nhớ gì. Lúc đầu chỉ rõ là gặp những tên áo đen lạ mặt, rồi một cú đánh trúng huyệt. Cô bây giờ tỉnh dậy, cảm giác rất lo sợ, trong mơ cô nghe tiếng súng, rồi có một vòng tay hết sức ấm bé cô lên, vòng tay này có mùi hương rất giống mùi nam tính trên người Võ Nghiêm

- Tỉnh rồi à? - một giọng đàn ông quen thuộc nhưng trong bóng đêm cô không thấy rõ mặt, với lại anh ta chỉ choàng một chiếc khăn che đi phần trước và sau ở hông. Chiếc đèn hình như rất dâm dăng, chiếu sáng thấy mỗi cái khăn che phần dưới thôi, nghĩ đến là tự nhiên má hồng không cần đánh cũng đỏ.

- Anh là ai? Tôi đang ở đâu đây? - cô xoa hai bên thái dương, nhìn người đàn ông trước mặt có chút an toàn, nhưng vẫn cảnh giác

- Phong Tổng đưa cô bao nhiêu? Tôi sẽ trả gấp đôi, nếu như cô làm vừa ý tôi. - người đàn ông ấy hỏi cô, giọng thoáng qua khá quen thuộc

- Tôi không cần tiền, chỉ cần về nhà là được. Tôi không muốn ở đây. - cô tức giận, dám coi cô là gái bán hoa à, cô bước xuống định rời khỏi phòng, liền bị nắm chặt lại rốt cuộc là ai? Người nào lại có một bàn tay ấm đến như vậy, ngoài...

- Võ Nghiêm - cô nhìn tay của người đàn ông lạ mặt kia, dưới ánh đèn nhấp nháy, cô không nhìn rõ mặt, nhưng nụ cười cưng chiều, cùng đôi mắt ấm áp được chiếu sáng như vậy, khẳng định một điều người này, chính là người cô yêu “Tổng Võ Nghiêm“, ánh mắt của cô yếu đuối nhưng rất kiên cường nhìn về phía bóng đen ấy. “Bụp “ người đó búng tay một cái đèn quanh phòng lập tức sáng lên, là hắn thật rồi.

Hạ Anh Không chờ gì nữa mà chạy đến ôm hắn, cô khóc lóc thảm thiết, cô rất sợ, tuy có vô phòng thân nhưng cô vẫn rất mong manh mà. Võ Nghiêm choàng tay ôm cô, bây giờ hắn đã rõ chuyện cô bị bắt đến đây là ngoài ý muốn.

- Ngoan, đừng sợ, anh luôn ở bên em kia mà. - hắn vuốt những sợi tóc đang loạn xạ trên gương mặt cô, hắn yêu chiều nói với cô

- À khoan, khi này, anh nói Phong Tổng là ai? Em bị hắn ta đem đến đây sao? - cô chợt kinh ngạc, không lẽ Phong Tổng mà hắn nhắc tới, chính là Phong Dược.

- Không ai cả, khi này bọn họ là người của anh. Anh muốn đùa với em một chút thôi mà. - hắn cười cười, nhìn về phía cô ánh mắt vô thức say mê.

- Đùa sao? - cô nhíu mày
- Hừm - hần cười, nụ cười mang theo phần chế giễu
- Anh đi chết đi. - Hạ Anh nhíu mày bực tức, cô đi về hướng giường ngủ lấy chiếc gối nằm quăng về phía hần
- Em dám. - hần bị chiếc gối bay bất ngờ vào mặt nên té ra sau, xoay người một cái đã làm tung cái khăn bông lên không, ôi xong rồi, tiêu cô rồi
- Á... - cô hét lên xoay ra sau, che mắt lại, rồi hét - Anh mau mặc quần áo vào.
- Không sao, như vậy thoáng mát hơn mà. - hần cười vui vẻ, chẳng bù cho cô đang lo lo sợ sợ
- Ha ha, em quay lại đi, anh mặc đồ rồi. - hần cười vì cô quá dễ thương, cô ngượng ngùng quay lại, may mắn hần mặc đồ rồi. Cô thở phào nhẹ nhõm, hần cúi người đem chiếc gối bay khi nãy ném lại phía cô, hần đứng là “ Chẳng thương hoa, tiếc ngọc “ .
- Chết nè, cho anh chữa. - Hạ Anh ném về phía hần, hần ném ngược trở lại phía cô. Trò vui thì vẫn không dứt, cho tới khi.
- Bắt được em rồi. - hần như sư tử nhảy đến vồ lấy con mồi, Hạ Anh cười cười rồi quay sang đánh vào đầu hần một cái rỗ đau.
- Đánh anh, dám làm em sợ.
- Đánh anh, dám đùa em
- Đánh anh, dám ôm em
- Đánh anh, dám không mặc đồ trước mặt em - cô không ngừng trách mắng

Nói đi cũng phải nói lại, người đàn ông như hần đúng là độc nhất vô nhị. Hần rất cưng chiều, yêu thương cô, còn rất biết sùng cô. Cô như một Quý Phi được Bệ Hạ thỏa sức cưng phụng, sùng ái.

Hạ Anh cười thầm, chồng tốt thì ít, chồng xấu thì nhiều. Lấy chồng phải lựa khéo, cô thì khác cô không cần lựa vì hần đã đến bên cô như một cơn gió.

Hần nhìn vào đôi mắt đen ấy, giọng nói của hần có thể nghe được chất cưng sùng tuyệt đối : - Hạ Anh, em có thể đi vào đôi mắt anh, để anh trông thấy em. Vậy, có thể bước vào cuộc đời anh, để anh có thể chạm vào em. Có được không?

Ánh mắt của Hạ Anh chợt lạnh lẽo, cô nhớ lại năm đó Phong Dục từng nói với cô rằng “ Nếu gió thổi về hướng Tây, anh sẽ đi hướng Đông.

- Vì sao?
- Vì nhà em ở hướng Đông, anh có thể vì em mà chuyển hướng gió, làm trái ý của thượng đế. “ - nếu là lúc trước có thể cô sẽ đồng ý, vậy còn bây giờ? Cô rất không muốn đồng ý thì sai?

Cô xoay người đối diện với hần, ánh mắt thâm thúy nhìn hần - Thời gian thử việc của anh chỉ có 3 tháng.

- Cũng được, 3 tháng tiếp theo em nhất định trở thành vợ anh. - hần khẳng định chắc như keo sơn.

Xương Rồng Trắng - truyện tự sáng tác.

~ chúc mọi người đọc truyện vui vẻ ~ ^•^ Đăng bởi: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Ghen Ghen Ghen Mà!

Phía xa xa, cách tập đoàn Tổng thị không xa. Một dáng người mảnh mai, với chiếc váy công sở xoè rộng màu trắng tinh khôi. Cộng thêm áo sơ mi xanh dương, cô gái ấy trong xanh hơn khi để tóc bay trong gió.

- Tập Đoàn Tổng thị, ta tới đây. - cô giơ cao tay, hét lớn một cái lập tức chạy đến chỗ ghi danh ngoài trời.

Nhắc mới nhớ, hôm nay là ngày phỏng vấn tuyển thành viên mới cho tổ dịch truyện. Nghe đâu mọi năm đều có người bị sa thải ở bộ phận này, một phần

lớn là nữ giới.

Tập đoàn luôn cho các tổ trưởng ở mỗi bộ phận một đặc ân. Tổ trưởng nào cũng rất tham lam, nam thì muốn được đi uống rượu chung với sếp tổng mục đích là giúp một bước lên ngôi. Còn nữ nhân đa số là muốn ngồi vào vị trí Tổng Giám Đốc phụ nhân, vị trí này đã bị tranh giành đến mức nghẹt thở.

Cô cũng biết, mình đã đồng ý vào làm việc ở đây là một sự quyết định khó khăn. Sau khi ghi danh cô cầm phiếu báo danh bước vào “ Woa, đúng là một tập đoàn lớn mà. Sang trọng qua mức. “

Cô bị choáng bởi vẻ đẹp sắc sảo của công ty hần làm, bên trong được sử dụng phần lớn là màu trắng. Cô ngáy người nhìn xung quanh mà quên mất giờ này là giờ mọi người vào làm, đứng giữa đường che hết hào quang của người khác cô cũng ghê thật.

- Tổng Giám Đốc, hôm nay anh có cuộc gặp gỡ với Phong Tổng. - tiếng của một người đàn ông vội vàng

- Nói với thư ký của anh ta. Tôi bận rồi, nếu rảnh thì đến công ty tìm tôi. - hần giọng nói lạnh như băng, vẫn là tức giận chuyện Phong thiếu tự ý đem con vật nhỏ mang đi.

- Dạ,... Ấy, cô kia tránh ra. Đường rộng không đứng, đứng ngay đường đi. Mau tránh ra. - tên trợ lý bức tức, cô gái nhỏ này thật quá mạo hiểm. Biết bao người xinh như mộng cũng làm cách ấy, và lãnh hậu quả thê thảm.

- Cô ta muốn chết à. - một trong số những người đăng ký phỏng vấn

- Mặc kệ cô ta, nhìn là đã thấy ghét rồi. - một cô gái khác liếc cô, khinh bỉ

“ Đây là nơi Vy Nghiêm làm việc sao? Đẹp quá. “ cô vẫn ngây thơ, vẫn chưa biết chuyện gì. Hần cũng không nhận ra sao? Con vật nhỏ đang đứng trơ ra kia kia.

Hần vững bước đi tới định đánh dấu lãnh thổ nhưng, ai ngờ rằng, một sự kiện lớn xảy ra. Một cánh tay cứng rắn nắm tay mềm mại của cô, cánh tay ấy kéo mạnh cô lại phía mình.

Ngã người vào thân hình cường tráng lạ lẫm ấy, cô theo phản xạ đứng dậy. Rồi rít “ Xin lỗi “, người con trai trước mặt quả là rất đẹp trai, đôi mắt màu hồ phách rất giống ai kia, giọng nói lại lạnh lùng - Không có gì.

Anh ta bước đi xa rồi mà cô vẫn còn nhìn theo, quả thật anh chàng này rất đẹp trai, bên cạnh còn phát ra khí chất lạnh lùng.

Cô bị thu hút bởi vài nét giống hần, tuy rằng chỉ bị thu hút nhưng cô vẫn tim loạn nhịp. Hần chứng kiến tận mắt, thật là tức giận. Cô dám rung động, hần dám giết người nha.

- Chết, trễ rồi. - cô giật mình nhìn vào đồng hồ trên tay, không xong rồi, trễ rồi. Cô chạy lại phòng báo danh ngồi chờ, cô nào hay, nào biết.

Hần đang cực kì ghen tuông, dám nhìn người đàn ông khác trước mặt hần sao? Người con gái này chỉ duy nhất dám làm là cô thôi. Hần trong lòng ghen tuông nhưng vẫn giữ dáng vẻ lạnh như băng. Mấy nỷ nữ mới của công ty vẫn đang điều đứng, hần đi ngang cô, liếc nhanh một cái. Cô bắt đầu lạnh sau gáy.

- Tôn Thất Phương, Tô An Cường, Trịnh Hạ Anh,... Vào phòng phỏng vấn số 3. - thư ký nhanh chóng đọc tên, cô trên tay cầm phiếu tên mình đi vào trong.

Cô đứng nghiêm trước cửa phòng chờ, gương mặt toát mồ hôi, tay không ngừng run rẩy. Đây đâu phải lần đầu tiên cô xin việc nhưng sao lo sợ quá, lại còn bị đối vào phòng phỏng vấn đặc biệt với cái lý do là người Việt, cô cúi đầu bước vào trong.

- Ngồi đi. - một thanh âm quen thuộc, lạnh lùng đến mức đáng sợ. Người đó xoay lưng về phía cô, còn cô liên tục nuốt nước bọt sợ hãi.

- Trịnh Hạ Anh tốt nghiệp trường phổ thông quốc gia, ngoại ngữ thành thạo 5 thứ tiếng Anh, Pháp, Hoa, Thái, Hàn. Giỏi môn văn, khá môn vẽ, đặc biệt giỏi ca hát, đánh đàn và chơi nhạc cụ... - người đó nhìn vào tờ giấy trắng lưu loát đọc như thể mình đã tìm hiểu về con người này, cô hơi bất ngờ nhưng cũng sớm ổn định.

- Cô kết hôn chưa? - người đó trầm giọng

- Tôi - cô đắn đo, chợt cô nhớ tới một người, người đó từng nói với cô rằng “ Nữ nhân ai cũng muốn vinh quang, nếu vào công ty mà chưa kết hôn e rằng phải chịu nhiều scandal.”

- Tôi đã kết hôn, ba con. - cô suy nghĩ hồi lâu rồi trả lời, câu trả lời khiến người kia xem chút té xiu. Cô lấy chồng bao giờ mà có lặn ba con, chắc lại qua Ấn Độ làm cô dâu 8 tuổi sao?

- Có chồng? - người đàn ông kia nghiêng răng

- Ừm. - cô vô tư, cô nghĩ chắc hẳn người phỏng vấn thấy thích cô rồi không bằng. Hi hi vui ghê.

- Ba con? - người đó như một núi lửa sắp hoạt động, hiện vẫn là cố nhịn.

- Ừm.

Người đàn ông đó quay mặt đối diện cô nhưng không cho cô nói gì, người đó lập tức gọi điện cho thư ký

“ Alo, tổng giám đốc ngài cần gì? “

- Trong vòng 2 tiếng bất cứ ai cũng không được phép làm phiền. - hấn tức giận, nói vội, cúp máy vội. Cô ở trước mặt vẫn không ngừng nuốt từng ngụm nước bọt, tiêu rồi.

Vỹ Nghiễm đích thân đứng ra phỏng vấn cô sao? Còn việc cô nói, hấn sẽ nghĩ gì?

Cô đứng lên hươ tay liên tục, miệng lắp bắp - Vỹ ... Vỹ Nghiễm... Em... Em... Không... Có.... A

Còn một câu nữa, nếu cô nói thì chắc tối mai mới có thể tròn câu. Vậy để hấn hôn nuốt hết lời cô nói vào tim nhé, hơi thở của Vỹ Nghiễm cứ nóng lên, thổi mát vào mũi cô như thể trên đời này mỗi mình hấn mới hạnh phúc.

Hạ Anh từ nhỏ đã theo cha ra xưởng dệt, ban đêm thì phải luyện võ cho nên sức lực rất tốt nụ hôn hấn ban tặng ko làm khó được cô nha. Cô dùng sức đá mạnh vào chân hấn, do không phòng vệ nên hấn bị ngã đau đến mức đầu óc cũng oan trách.

- Con vật nhỏ, em giỏi lắm! - hấn cười lạnh khiến cô toàn thân toát mồ hôi, cuối cùng thì Hạ Anh cũng chịu thua. Cô lùi về sau vài bước, dựa người trên sofa, ừ rừ nói với hấn

- Vỹ Nghiễm, em nhức đầu. - đang nói chuyện vui vẻ, vậy mà tự nhiên cô choáng váng. Bước chân của cô không dứt khoát như mọi lần, cô đi cũng không vững. Hành động khi ấy, khiến cho hấn không khỏi lo lắng.

- Hạ Anh, Hạ Anh, em làm sao vậy? - hấn ôm vai cô, cô nhắm hờ mắt lại.

- Trương quản gia mau đến công ty tôi, nhớ đem áo ấm theo. Hạ Anh dường như bị sốt rồi. - hấn nói chuyện điện thoại xong thì bế cô lên sofa, hấn nhìn gương mặt hốc hác của cô lại lo lắng. Khi này còn hung hăng mà, sao bây giờ lại yếu như cọng bún vậy.

10 phút sau, một chiếc xe du lịch 6 chỗ đậu trước công ty. Hấn biết cô là muốn sống yên trong công ty nên đã vòng ra cửa sau, bế cô lên xe mà Trương quản gia với bác sĩ đã chờ sẵn.

- Chủ tử, ngài có dặn dò thêm không? - Trương quản gia cung kính

- Gần đây Xuân Diệp có đến biệt thự hay không? Nói với cô ấy, tối nay tôi muốn gặp cô ấy. Hẹn ở khách sạn ITALY. - giọng nói của hấn tuy nhỏ nhưng vừa đủ để cô nghe thấy, hấn hẹn Xuân Diệp vào khách sạn làm gì?

...

Tối hôm đó, Hạ Anh trong phòng tắm để những dòng nước xóa sạch vết dơ trên cơ thể. Cô căn bản là rất khó chịu, ánh mắt luôn nhìn về phía trước, tai luôn có câu nói âm trầm của hấn sáng nay.

- Không được, phải bỏ trốn ra khỏi nhà, đi theo điều tra. - cô dùng khăn lau những vết nước trên người, rồi mặc một chiếc áo sơ mi đen, chiếc quần ôm thun thoải mái di chuyển, cộng thêm áo choàng đen.

Cô nhanh chóng leo tường để ra sân vườn hoa viện, nặc nỏ là ở cửa trước, cửa sau đều có vệ sĩ canh. Cô cũng không biết đi đường nào, cô quyết định phóng xuống mà không dôn hết lực.

Cô chạy ra ngoài bằng cửa chính nhưng không bằng cách bình thường, cô cho một con chuột đồ chơi chạy qua hai vệ sĩ. Theo đúng dự định, 2/1 người chạy theo con chuột ấy ra khỏi sân. Chỉ còn một người, cô cố đi thật nhanh ra khi người vệ sĩ nhìn về phía khác.

- Alo, phu nhân Tống cảm ơn vì chiếc xe mô tô phu nhân ban tặng tôi. - cô cười lạnh, nhanh chóng ngắt điện thoại. Ngồi vào xe chạy đi mất trong đêm, khách sạn ITALY đợi đó!

Cô dừng trước cửa khách sạn, bước vào trong khi chiếc mô tô đã được bảo vệ dẫn đi. Cô không biết phòng mà hấn thuê, nhưng theo dấu hiệu trên điện thoại cô có thể tìm ra. Ai nói cô ngốc, cô thông minh ấy.

- Chào cô. Tôi là bạn của cô Hạ, nghe nói cô ấy ở khách sạn này nên đến tìm. Tôi có thể thuê gần phòng cô ấy không? Tôi chỉ thuê gần phòng thôi, sáng mai tôi sẽ gọi điện cho cô ấy sau. - cô cười nhẹ nhàng nói với nhân viên khách sạn, ai nói cô đây ở nhà mà không biết đối nhân xử thế. Cậu nam nhân, nữ nhi các người dám làm chuyện mờ ám sau lưng tôi à, ok, xem tôi trả quả đây.

- Thưa cô, chúng tôi không thể tiết lộ thông tin khách hàng. Nhưng, nếu cô nói thuê gần phòng cô Hạ thì tôi sẽ sắp xếp cho cô, hiện phòng 1006 còn trống, cô Hạ cũng gần đó. - cô nhân viên nghiêm nghị, giọng nói có chút e sợ. Người phụ nữ trước mặt tuy sử dụng mắt kính che nửa khuôn mặt nhưng vẫn là đẹp.

- Cảm ơn. - cô cười lạnh, nhanh chóng bước vào thang máy. Chiếc thang máy như sắp biết họa giáng xuống nên cũng không dám chậm trễ, cô tiến bước

đầu tiên ra khỏi thang máy. Nhanh chóng đi tìm phòng của hai người họ. E rằng có một sự khó khăn nhẹ, xung quanh có hết thảy 15 phòng, biết họ ở phòng nào.

- Alo, quân gia Trần. Cho tôi biết máy định vị trí trong điện thoại của Võ Nghiêm, ở đâu? - cô không gọi cho tay sai của hấn là quân gia Trương, mà gián tiếp hỏi quân gia Trần.

[Tiểu thư, người đang ở khách sạn ITALY sao? Nếu vậy người đang ở rất gần chủ tử]

- Đúng vậy, cho tôi biết vị trí của anh ấy đi. - cô vội vã

[Đi thẳng, quẹo trái. Cô tìm một căn phòng đối diện bình hoa sứ, bình hoa sứ ấy có gắn thiết bị camera, cô nhớ phải cẩn thận, bên trong chiếc camera có thuốc mê.]

- Cảm ơn, tôi hiểu rồi. - cô nhanh chóng làm theo hướng dẫn, cuối cùng cũng đến nơi. Đúng là như vậy, đối diện phòng 1008 là một bình hoa sứ. Cô đi lại phía ấy, không vào trong, im lặng, nghe lên nội tình.

- Nhẹ chút, nhẹ một chút... A... Võ Nghiêm, xin tha mạng... A... A - tiếng rên sung sướng của người phụ nữ ấy khiến cho cơn ghen của Hạ Anh bùng nổ, cô không phải liều yếu đào tơ mà có thể đứng đưng đứng nhìn, cô định đập cửa xông vào.

- Rên như vậy chắc là muốn nhiều hơn, tổ trưởng Giang. Ông đừng nương tay. - tiếng của Võ Nghiêm làm cô nhanh chóng định thần. Nói như vậy, có nghĩa là sao? Chẳng lẽ, người bị hại là Xuân Diệp, còn bị cáo là tổ trưởng Giang ư đó.

- Triệu Minh quay rõ nét một chút. - giọng nói của hấn hết sức ma lực, lạnh lùng.

- Võ Nghiêm cậu an tâm, tôi từng là một đạo diễn phim mà. - Triệu Minh cười ha ha

- Không liên quan. - hấn chẳng quan tâm, Triệu minh bị trêu nên im lặng chấp nhận

- Võ Nghiêm, tại sao? Tại sao anh làm như vậy, em... Làm gì sai? - giọng đã khốc đến mức khàn cổ.

- Làm gì sai? Hứ, cô coi lời nói của tôi là trò đùa, cô còn dám trợ giúp Phong thiếu bất cớ Hạ Anh, mục đích là muốn cô ấy bị nhục nhã. Cô còn nói mình không làm sai à, cô đợi đi. Chuyện chưa xong đâu, đoạn clip này ngày mai tôi sẽ công bố cho toàn thể các mặt báo biết, xem cô phản ứng như thế nào. - hấn lạnh lùng hừ lạnh một tiếng, vội bước tới cánh cửa không để lại một chút âm thanh gì của gót giày.

Cô đứng bên ngoài, vì không nghe rõ lời bên trong nên đã dùng tai nghe nhíp tìm bác sĩ, đặt trên cửa nghe từng chữ nhưng vẫn chữ có, chữ không.

Hấn vừa mở cách cửa ra, cô bị mất thăng bằng nên ngã xuống về phía hấn, mặt áp với mặt đất.

- Ui da, đầu của tôi. - khi cô la lên, Trần Minh nhiều chuyện ngo ra xem, còn cặp nam nữ trên giường thì dừng lại. Cô ngước mặt nhìn lên, cặp kính bị văng ra ngoài cho nên, cô bị phát hiện.

- Hạ Anh? Em không khỏe, còn dám trốn ra khỏi nhà? - hấn nhíu mày tức giận

- Không, không phải... chỉ là... - cô đang nói thì bị hấn bế lên vai, ôm cô ra ngoài. Hạ Xuân Diệp nhìn theo, đau lòng, tức giận. Đứng bởi: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Xem Mắt Trong Bữa Ăn

- Ui da, ui da. - cô la như ai oán, khóc thét lên. Ai nói cô không biết đau, chỉ tại hấn mở cửa quá vội, cô ngã ko thương tiếc, chân cũng sắp đau đến không còn cảm xúc gì nữa.

- Em còn biết đau, em không tin tưởng anh, anh rất tức giận. - hấn như phát lửa, cô ghen với ai cũng có thể, sau lại ghen với người phụ nữ kia.

- Em xin lỗi. Em sai rồi. - cô cúi đầu xuống, hấn nhìn đã động lòng nên cũng không la cô nhiều. Lo cho cái chân nhỏ của cô sẽ mau lành thôi, hấn ngồi kế bên cô, kéo đầu cô lại vai mình thăm thì - Nhớ, trên đời này, ngoài anh, em không được tin thêm bất kì ai.

- Ừm - cô ngoan ngoãn, chưa bao giờ cô cảm thấy an toàn như vậy, thoải mái như vậy. Cô biết mình thật là quá đáng, không tin hấn, còn ghen tuông bậy bạ.

Cô ngoan ngoãn chiều ý hần suốt đêm, có lúc cả hai không ngủ lại cùng thức trò chuyện. Hần không tin, không tin bản thân sẽ yêu người con gái nào nhiều như vậy, nếu đem ra cân đo, thì hần tình yêu mà hần dành cho Xuân Diễm chỉ là 99,05% so với cô. . . .

Sáng hôm nay cô trở thành nhân viên thực tập của bộ phận dịch truyện, bộ phận dịch giả chia làm hai nhóm, cô thuộc nhóm ít người nhất do tổ trưởng Từ Lệ Xuyên đứng đầu.

Nhóm ít người là nhóm nhẹ nhất, vui nhất nhưng cũng xa công ty nhất. Hần thật là biết giữ vợ, chọn cho cô vào nhóm không có nam nhân, vui đây.

- Trần An Liễn, Tôn Thất Phương, Trịnh Hạ Anh. Họ là thành viên mới của nhóm chúng ta, mọi người cho một tràng vỗ tay. - tiếng của tổ phó vang lên khắp phòng, nói là khắp phòng chứ chỉ có 5 người thêm họ là 8.

- Xin chào. - Thất Phương bước lên cúi đầu chào, lập tức khiến bao nhiêu ánh mắt đều ngược nhìn. Cô gái ấy xinh đẹp thật, đúng là một mỹ nhân.

- Chào mọi người, em là Trần An Liễn. Mong mọi người chiếu cố. - An Liễn cúi người, chào mọi người hết sức trang trọng.

- Chào, tôi là Hạ Anh. Mong mọi người giúp đỡ. - Hạ Anh nhìn hai người họ, cảm thấy mình quá tầm thường cho nên mới cúi đầu, chào hỏi.

- Hạ Anh, Thất Phương, An Liễn. Cả ba cô sẽ chung tổ, ba người trong vòng ba ngày phải dịch cho xong 100 trang truyện, quyển này có tất cả 500 trang. Cố gắng, dịch nhanh một chút. - người phụ nữ mỉm cười, xoay lại nói với Thất Phương.

- À, tôi nhớ không lầm thì anh trai cô là Tôn Thất Phong, tổng giám đốc Tập Đoàn Tôn Thất sao? - người phụ nữ hai mắt sáng rực, biết được người trước mắt là em của một mỹ nam, trong lòng lại muốn làm phu nhân tổng giám đốc.

- Phải, anh trai tôi còn độc thân, nếu không phiền tôi có thể giới thiệu cho mọi người. - Thất Phương cười gian ác, người phụ nữ này, muốn làm chị dâu của cô hay sao? Thôi, anh trai cô còn chưa có bạn gái, giúp anh ấy tốt một chút.

- Không phiền. - cả phòng (ngoại trừ Hạ Tỷ) đều đồng thanh, ngay cả An Liễn cũng như vậy.

- Hạ Anh, cô không đi sao? Tối nay, tôi hẹn anh ấy gặp mặt ăn tối. - trong số những người trong phòng này, ngoại trừ Hạ Anh thì cô không dám chắc bọn họ có thể lọt qua mắt anh hai cô.

- Không, tôi không đi đâu. Tôi thấy phiền mà. - cô không muốn làm (*) hồng hạnh vượt tường đầu, e rằng khi hần phát hiện, cô chỉ có thể sống không bằng chết ở trên giường.

(*) ý chỉ người phụ nữ ngoại tình.

- Hạ Anh đi đi, coi như chúng ta làm quen. - An Liễn ôm tay cô nũng nịu, chỉ mới biết tên thôi sao cái cô An Liễn lại có thể làm như thân quá vậy.

- Xin lỗi, nhưng...

- Hạ Anh, tổ phó nói mà cô dám cãi sao? - người phụ nữ khi nãy nhún mày

- Thôi, tôi đi mà. - cô cười nhẹ, thôi thì đi vậy.

- Quyết định vậy đi, tối nay 7 giờ ở nhà hàng Én Phi.

. . .

- Alo, Võ Nghiêm. Tối nay, em đi ăn với mọi người trong tổ, anh cho em đi nhé. - cô không phải loại sợ người yêu, nhưng cô cũng chẳng muốn gánh vác cái tội lên lút bất cá.

[Chỉ là một bữa ăn, em cứ đi đi. Tối nay, anh phải đi ăn cùng đối tác rồi.]

Hần nói xong thì lòng cô mới nhẹ làm sao, cô cúp máy. Đi vào phòng chuẩn bị, lần trước Võ Nghiêm có mua cho cô một chiếc đầm ren màu tím, rất đẹp. Cô mặc vào người, chuẩn bị đi thì nhận được điện thoại của Thất Phương.

- Alo, có việc gì sao?

[À mình với mọi người đến sớm nên đã vào trong rồi, cậu lát nữa cũng vào trong nhé.]

- Được. - cô dùng phương châm về lượng để trả lời, không thừa, không thiếu... Người nghe có chút không cam tâm, nhưng thôi.

Tắt máy, cô tự lái chiếc xe mui trần Lamborghini mà mẹ Tổng tặng, cô biết rất rõ mình tự nhỏ đã sắp trở thành một tay đua, luôn trốn nhà, luôn bỏ học mấy tiết nhằm chán để tập chạy cùng lũ bạn.

Trong xã hội ngày càng phát triển như ở Trung Quốc này, cô không biết chạy xe coi như không theo kịp thời đại. Hạ Anh chạy trên con đường lạ lẫm, có chút không quen đường đi nên phải hỏi nhiều người, còn thêm hướng dẫn trên máy tính của xe.

Cuối cùng, khi cô đến nơi cũng đã quá giờ, bây giờ là 7h30. Biết mình sai, cho nên cô ghé qua tiệm bánh ngọt nổi tiếng mua loại bánh socola ngon nhất, sau khi đi vào trong nhà hàng, cô như một tiêu điểm của công chúng, biết bao ánh mắt nhìn cô ngây ngốc, thích thú.

- Xin chào tiểu thư, tôi có thể giúp gì? - một người phục vụ ăn mặc sang trọng tiến lại gần cô, ánh mắt anh ta có chút thích thú dò xét người phụ nữ trước mặt.

- Tôi có hẹn, là tiểu thư Tôn Thất. Xin hỏi, họ ở phòng nào? - cô rất lạnh lùng nhưng cũng khá thân thiện, người phục vụ kia khoan như nói

- A, ra là Trịnh tiểu thư. Xin mời, Tôn thiếu gia cùng mọi người đã chờ lâu. - người phục vụ giơ tay về phía trên cầu thang, cô theo người đàn ông chậm rãi chiêm ngưỡng phong cảnh Ý xưa, người đàn ông đứng trước phòng vip S hạng sang, thì ra, họ vẫn chưa nhập tiệc

- A, Hạ Anh đến rồi, vào đi. - thấy cô Thất Phương vội vàng chạy lại, cô ấy nắm tay cô vào trước mặt anh trai mình Tôn Thất Phong.

- Anh à, đây là Hạ Anh người Việt gốc Trung. Anh thấy thế nào, có hài lòng? - Thất Phương nói khẽ vào tai của người đàn ông có vẻ tuấn tú, mọi góc cạnh đều hoàn hảo, Tôn Thất Phong ngược lên nhìn Hạ Anh dò xét.

- Cô Trịnh đây đúng là biệt dụ hoặc người khác, ngay cả em gái của tôi cũng tiếp cận. - Thất Phong nhận xét cô gái này có thể là thiên kim tiểu thư, gia thế không tồi. Nhưng cũng rất khinh thường, chỉ vừa biết tên mà đã khiến Thất Phương đánh giá cao, quả là thủ đoạn vô biên.

- ... - cô chẳng muốn không khí mất vui nên chỉ cười trừ đáp, cô ko mấy bận tâm người đàn ông trước mặt nghĩ gì. Cô chỉ đến đây vì không muốn mọi người mất hứng, cô cũng biết trên đời này nam nhân như anh ta quả là sắp tuyệt chủng “lạnh lùng, tàn nhẫn”.

- Hạ Anh, khi này Thất Phong nói gì vậy? - An Liên cảm thấy có chút xú ghen tị

- A, Tôn thiếu nói “Hôm nay, mọi người cứ gọi thoải thích, chúng ta ăn để sống”. Cảm ơn Tôn thiếu, tôi đây là không khách sáo. Phục vụ cho tôi Há cảo vị hải sản, Bánh bao vị hạnh nhân, Mì Ý loại cay, à, vịt quay Bắc Kinh nữa... Xong rồi, tôi là người thích ăn cay, với lại nếu chỉ toàn món Ý thì hơi ngán. - cô cười nhẹ với phục vụ sau đó liếc sang Tôn thiếu, rồi đưa menu cho tất cả mọi người.

- Đến tôi, cho tôi mì Ý, gà rán cay, pizza hai tầng loại hải sản, há cảo vị bò,... - An Liên cũng thích thú chọn món, khi nhìn vào menu tất cả bọn họ biết, trên đời muốn ăn những món này cũng khó, lương thì ít ỏi mà món ngon thì cao tận trời xanh.

Bữa ăn trôi qua vui vẻ, tiếng cười đùa cứ chen vào bữa ăn, trong suốt buổi tối Hạ Anh rất ít khi cười quá lộ, như nhe răng ra quá nhiều, cùng lắm là mỉm nhẹ. Thất Phong đã biết, người phụ nữ trước mặt là khó đối phó, thôi thì mặc cho số phận.

- À, hay tự mình đi tầng hai đi. Tôi biết có quán karaoke vui lắm, đi chứ? - Thu Hoa (tổ phó) hào hứng

- Đúng đó, dù sao ngày mai bọn mình được nghỉ nửa buổi mà, đi luôn. - Liên Tim lên tiếng

- À, thôi hay mọi người đi đi. Em bận chút việc, phải về trước. - Hạ Anh kéo ghế đứng dậy, cô cúi đầu chào rồi bước ra khỏi phòng ăn, mặc dù họ níu kéo, nhưng cô vẫn rất tự chủ không ngã nghiêng tứ phía.

...

Buổi sáng hôm sau, cô mệt mỏi ngồi dậy xoa xoa hai bên thái dương chán nản, đúng là họa tự mình chuốt lấy. Hôm qua có uống chút rượu nên đầu óc hơi loạn xạ.

- Em sao vậy? Từ hôm qua, anh về em đã ngủ suốt 13 tiếng rồi. - hấn về nhà, tưởng sẽ gặp bà xã đứng trước cổng chào đón. Ai mà ngờ, cô ngủ say, ngon giấc tới mức mà trời mưa cũng không biết.

- Hôm qua đi chung với mọi người em bị ép uống rượu, thức uống có cồn làm em không biết trời trăng, mây gió luôn. - cô ngả xuống đùi của hấn tiếp tục lười biếng, hấn khẽ vuốt ve khuôn mặt đã đỏ vì say rượu của cô, cộng thêm những vết mờ trên mặt cô lộ rất rõ.

- Từu lượng ít như vậy, sau này làm sao gánh vác nổi chức phu nhân Tổng đại thiếu gia đây. - hấn lắc đầu

- Cái gì, muốn thì cưới vợ khác, mấy cô gái có từu lượng tốt á. - cô bật dậy khỏi người hấn, dùng tay đánh vào vai hấn

- Ui ui, gãy xương rồi. - hấn nhủ mảy ôm vai, làm ra cái dáng vẻ tội nghiệp

- Không quan tâm - cô bỏ vào toilet mặc cho hấn rề la thế nào, hấn bên ngoài vừa có điện thoại đã ra khỏi phòng

- Alo.

[Mau đem Hạ Anh về, cha mẹ của con bé lo lắng rồi. Ta cũng nhắc cho con biết, Hạ An mới thực sự là vị hôn thê của con.]

- Xin lỗi ba, ba còn không giữ được mẹ hưởng chi là con. Hạ Anh ở bên con còn tốt hơn cái gia đình giả tạo kia, con sẽ khiến cô ấy hạnh phúc. Còn việc Hạ An, thì ba nhờ thằng con riêng ở Mỹ của bà lấy. - nó thẳng thừng chẳng phải sợ, hấn tắt máy bỏ đi vào trong

- Anh nói chuyện với ai vậy? - cô nghe tất cả, nhưng có những việc không biết thì hơn.
- Không có gì, đi ăn thôi. Anh có nhờ Trương quân gia nấu canh giải rượu cho em rồi. - hấn nắm tay cô kéo xuống nhà, cô cũng không mấy bận tâm tới chuyện khi này.
- Vỹ Nghiễm, lát nữa anh về sớm một chút có được không? - cô xoay người đối diện hấn, ánh mắt hơi di chuyển trên người hấn, a ra là vậy.
- Sao thế?
- À, em muốn nói chuyện phím với anh. - cô cười nhẹ, đưa cặp cho hấn dặn dò hấn vài lời - Nhớ về sớm, anh cũng phải uống nước nhiều chút, sức khỏe không tốt mà cứ làm việc sẽ rất cực.
- Anh biết rồi, mỗi ngày em đều dặn, anh thuộc luôn rồi.
- Dặn nhiều mới không quên, anh búống bình lăm. - cô thẳng thắn mắng hấn
- Chỉ có duy nhất em mới dám la anh. - hấn cười rất thích thú. Cô xoay mặt đi khi Vỹ Nghiễm rời khỏi, cô biết mình lo lắng thừa rồi, bên cạnh Vỹ Nghiễm có vô số mỹ nhân, người nào người nấy cũng rất tao nhã, thực hoa.
- Alo, mẹ Tổng sức khỏe sao rồi? Có còn đau lưng nữa không? - cô gọi cho Tổng phu nhân đang tịnh dưỡng ở Mỹ, mấy ngày trước nghe tin bà bệnh nên thường xuyên gọi hỏi thăm
- [Có con dâu, con trai bên cạnh quan tâm, ta sớm đã khỏi. Mai ta về Trung Quốc, con giúp ta sắp xếp phòng ngủ. Ta sẽ đến thẳng biệt thự riêng của Vỹ Nghiễm.] - Tổng phu nhân là muốn kiểm soát mọi hoạt động của con trai, không muốn làm tổn thương cô. Và lại, một là sinh nhật của Vỹ Nghiễm, bà dù bận cũng phải thu xếp về.
- Mẹ yên tâm, biệt thự rất nhiều phòng. Con sẽ dùng tay mình để trang trí. - cô vui vẻ
- [Ha ha, ta yên tâm rồi.] - Tổng phu nhân cười lớn. Đáng bởi: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nụ Hôn Phản Bội

- Nhuần Phong, cậu giúp tôi đặt cuộc hẹn với Tổng Tổng. - Thất Phong trở về phòng làm việc, suốt đêm khó khăn mới có một giấc ngủ ngon, không ngờ bị phá do nghĩ đến người con gái lúc tối, là cô, cô dám dùng lời dao, tiếng nhọn để ra oai với anh ta.
- Tối hôm qua.
- Cô Trịnh có phải là loại rắn độc không? Tôi không nghĩ, cô nói dối quá thông minh. - anh ta cười chế giễu
- Cảm ơn, tôi cũng nghĩ mình là rắn độc, tôi là rắn độc mới có thể hạ thủ với trấn tinh. - cô cười, người đàn ông trước mặt vẻ ngoài nho nhã, miệng lưỡi lại không sạch sẽ
- Ha ha, cô đúng là rất giỏi, lời nói của cô làm tôi rất tức giận. - ánh mắt của Tôn thiếu có phần nộ, mâu thuẫn
- Xin lỗi, tôi sinh ra không phải để chiều lòng người khác. - cô lạnh lùng, cô là không muốn lãng phí lời nói với loại đàn ông thế này
- Tôi thắc mắc, cô làm cách nào có thể dụ dỗ em gái tôi đứng về phía cô. - Thất Phong cười lạnh, Tôn thiếu là người giỏi che giấu cảm xúc, không ngờ, hôm nay vì người phụ nữ trước mặt mà mặt đỏ, mắt xanh.
- Xin hỏi? Anh nói ai vậy? Tôi đây là không quan tâm buổi tiệc tối nay, còn việc Thất Phong giới thiệu tôi với anh, tôi chưa hề biết. - cô lạnh giọng, nói xong cô giờ ngón tay áp út đeo chiếc nhẫn bằng kim cương do Vỹ Nghiễm tặng, hươu hươu trước mặt Tôn thiếu - Bớt suy diễn, ảo tưởng đi Tôn thiếu. Tôi đã có bạn trai, không hơi đâu thích một người như anh.
- Nói xong, cô bỏ đi về phía nhà xe chờ. Cô một mặt hiền lành, một mặt lại rất hiểm. Cô không muốn bận tâm, cô chỉ muốn mau chóng về nghỉ.
- ...
- Quân gia Trương, ông giúp tôi một việc.

- Tiểu thư, cô cần gì? - quản gia Trương cung kính

- Thay gar giường bằng màu trầm một chút, gối thì lấy loại có thảo dược giúp dễ ngủ, thay luôn cả rèm cửa, sau đó mua thêm một bộ sofa màu xám. - cô bước xuống, dáng vẻ chẳng bận tâm đến ai khác, giọng nói rất trầm nhưng thanh cao

-Ồ, nhưng toàn bộ vừa đổi tuần trước kia mà? - quản gia Trương khó hiểu

- Không phải phòng tôi, mà là phòng dành cho khách. Mẹ của Võ Nghiêm sắp về đây, tôi muốn bà ấy có không gian thoải mái. - cô cười nhẹ, trên tay cầm một chiếc túi xách.

- Thì ra là phu nhân, tôi sẽ sớm hoàn thành trước khi phu nhân về. - quản gia Trương cười hài lòng “quả là thiếu gia không chọn sai vợ nha. “

- Tôi còn phải mua thêm ít đồ dùng. - cô nói rồi bước ra ngoài, bóng dáng cô thoát cái đã biến mất

...

Cô lái chiếc xe hơi màu trắng chạy tới phía trước, hôm nay cô khá quyến rũ với chiếc đầm màu trắng, tóc xõa xuống bồng bềnh trong nắng. Hạ Anh lập ra danh sách đồ cần mua, rồi nhanh chóng chạy đến chỗ siêu thị thương mại nổi tiếng nhất nhưng giá cả rất hợp lý.

Sau khi chọn lựa kĩ cô mới ra về, nhưng cũng còn thiếu vài thứ. Cô không dám mua bậy nên quyết định gọi điện cho Võ Nghiêm, hẳn hiện tại là đang họp cho nên không nghe máy.

Cô nhân cơ hội cần đến công ty lấy một số hồ sơ cho Thu Hoa, nên đã đến công ty gặp hần.

Cô bước vào công ty, đi thẳng lại chỗ của tiếp tân

- Cô cho tôi hỏi, phòng dịch truyền tở 1 ở đâu vậy?

- Không biết cô là ai? - cô tiếp tân dò hỏi

- Tôi là Trịnh Hạ Anh, thành viên mới về thực tập của tở 2. Tôi đến để lấy hồ sơ mật. - cô giơ thẻ nhân viên thực tập cho cô tiếp tân xem, cô gái này bình thân, xem thường

- Chỉ là thực tập sinh đã ăn mặc chả giống người bình thường, chắc cũng là dạng được bao nuôi. - cô gái tiếp tân ý mình học cao, hiểu rộng, cộng thêm ngoại hình đồng hồ cát, da mặt phấn son hàng hiệu, lại còn từng được Phong thiếu sủng ái nên ra oai cho cô xem

- Cô nói ai vậy? - Hạ Anh lạnh lùng, cô biết cô gái trước mặt cũng thuộc dạng bao nuôi, toàn thân sử dụng đồ hàng hiệu, vài cũng được may rất tinh tế, cộng thêm trang sức dành cho dạ tiệc cũng làm từ kim cương.

- Tôi nói ai thì cô cũng biết, đâu cần phải nói thẳng ra. - cô ta ngửa mặt với cô, cô vừa xinh đẹp, cộng thêm chiếc đầm số lượng có hạn cũng đủ làm cô ta khó chịu.

- Vậy cô tự nói mình à. - cô nhận tờ giấy trong tay rồi bỏ đi, trước khi rời đi còn có một câu để lại, người tiếp tân bí câu không biết trả lời đành im lặng, trừng mắt.

Cô đứng trước cửa phòng “Dịch truyền 1“, cô chậm rãi gõ cửa, người bên trong thò cái đầu nhỏ ra.

- An Liễn, sao cô ở đây? - Hạ Anh kinh ngạc

- À, tôi nghe nói, công ty này Tống thiếu, Tôn thiếu, Phong thiếu, Dương thiếu... Thường hay lui tới. Cho nên, hôm qua tôi xin chuyển về đây. - An Liễn vui cười trả lời câu hỏi của cô, sau khi hỏi xong, Hạ Anh đưa tập hồ sơ cho An Liễn và ngược lại.

- Bộ hồ sơ này quan trọng như vậy sao? - cô ngây người

- Tất nhiên, tôi nghe chị Thu Hoa nói “Bộ hồ sơ mật chưa ai đụng vào ngoài cấp trên, trong bộ hồ sơ mật nếu lộ ra bên ngoài thì tở đó phải giải thể. “. - An Liễn từ từ nói

- Có cần nghiêm trọng như vậy không? - cô lắc đầu

- Tất nhiên là cần... - “An Liễn, muốn bị đuổi việc hay sao? “tiếng của tở trưởng quát mắng - Tôi vào ngay. Nói chuyện sau.

Sau khi An Liễn rời đi, Hạ Anh mới nhớ mình cần phải đi tìm hần. Phòng làm việc của hần ở tầng trên áp cùng, cô vào thang máy bấm tầng “49“

Quả thật là đúng!

Lầu 49 duy nhất một căn phòng màu xám, bên trong không có ai vì hần không có thói cùng thư ký chung không gian. Bên trong phòng màu xám ấy phát ra mùi lạnh lẽo, cô chậm rãi gõ cửa, kiên nhẫn là vịnh quang.

- Vào. - một câu nói mà lạnh như băng, cô không ngờ trong tập đoàn lớn lại có một người lạnh lẽo như hân.

Cô rón rén vào trong, đẩy cánh cửa gỗ sang một bên, hân không nghe tiếng động lớn nên cũng rất thoải mái không bận tâm. Cô đứng trước mặt, huơ tay ra hiệu.

- Ra ngoài. - hân suy cho cùng là nghĩ bản thân quá phong lưu, những phụ nữ mà không biết điều như cô gái trước mặt.

- Anh... - cô tức đến nghẹn họng

- Anh, cái gì? -hân định xoay lại ngoái nhưng vô ích, vừa nhìn cô hân đã nhỏ giọng nỉ non. - Bà xã.

Cô khoanh tay trước ngực, vờ móng cào cào, ra oai lấy thế.

Nhưng ^^ phía trên chỉ là tường tượng.

Sự thật, cô đang đứng trước phòng làm việc của hân định bước vào, cánh cửa mở hé hé. Cô thò đầu nhỏ vào trong, cảnh đầu tiên mà cô nhìn thấy, chính là...

- Võ Nghiêm, em yêu anh, rất nhiều. - Triệu Mẫn cúi người, hôn lên đôi môi hồng của hân, ánh mắt như mong muốn yêu thương.

Hạ Anh bị kinh động, cô bất giác lùi về sau, cô không dám tin, hân phản bội cô sao? Đáng bởi: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lời Nguyên Của Cô Gái Trước Khi Dứt Khoát Thanh Xuân

Chứng kiến cảnh không hay này, cô càng đau hơn. Ai nói, tình cảm không phải trò chơi, cô cảm giác được mình chính là một trò chơi. Cô xoay người lại, ôm gương mặt đầy nước mắt rồi đi. Bên trong căn phòng vốn dĩ hạnh phúc, ngọt ngào nhưng sự thật đã hoàn toàn ngược lại, khi hân mở đôi mắt màu hổ phách ra, cảnh đau tận xương tủy ắt là “Người phụ nữ tôi yêu, hận tôi”

- Tổng, tổng... Giám... - cô ta ấp úng

- Xuống. - hân lạnh lùng đứng dậy, hân nhìn cô bỏ đi mà lòng đau như búa đập. Chỉ e rằng, hân hiện tại chỉ có thể xử lý người phụ nữ này xong.

- Tôi. - Triệu Mẫn nghẹn ngào

- Hình như, công ty ở côn đảo còn thiếu vị trí giám đốc điều hành. Cô được thăng chức, mai có thể ra côn đảo. - hân không nói chuyện nhiều, lập tức chặn họng Triệu Mẫn, nếu không phải nể tình Triệu Minh e rằng cô ta đã bị cắt lưỡi.

- Khoan đã, anh biết em yêu anh. Sao anh có thể coi như không biết, em đau lắm. - nước mắt của Triệu Mẫn chảy ra, cô ta cho rằng “anh hùng khó qua ải mỹ nhân” nhưng còn tùy người, hân như quá hóa chán rồi. Cô ta dùng roi lệ, hân chỉ khinh bỉ cô ta thôi.

- Đối với tôi, người quan trọng nhất là Xuân Diễm. Còn hiện tại, cô ấy là người tôi yêu nhất, quan trọng nhất, tôi không cần bất cứ ai, ngoài cô ấy. - trong tâm trí của hân luôn nghĩ tới Hạ Anh, tâm trạng tuy vô cùng không vui. Nhưng cũng vì hình ảnh của cô mà mỉm cười.

- Không nhẽ, em bên cạnh anh suốt 10 năm qua, chỉ vì, em là em gái của Triệu Minh sao? Anh không yêu em được một chút sao? - cô ta khóc, những giọt nước mắt rơi xuống là chã, ánh mắt u sầu sâu thẳm.

- Tình yêu của cô, không là gì với tôi cả. - hân lạnh lùng rồi đi. Bên trong căn phòng chợt buốt giá, cô ta đi lại bàn làm việc của hân lấy bức ảnh của cô ra xem, rồi cô ta nhớ tên Hạ Anh.

- Em sẽ không buông tay anh. - cô ta cầm con dao gọt trái cây lên, Triệu Minh bước vào ôm cô ta lại.

- Bình tĩnh một chút, có anh ở đây, ngoan đi. - Triệu Minh nhìn cảnh cô ta đau lòng, đáy tim cũng khó chịu được.

- Anh hai, em làm sai chuyện gì chứ, sao anh ấy không yêu em? - cô ta khóc rất nhiều

- Triệu Mẫn ngoan, em không sai, người sai là anh. Lúc đầu anh không nên để em biết Vũ Nghiêem, anh sai. - Triệu Minh vuốt tóc cô, Triệu Minh dẫn cô về văn phòng riêng của anh, lấy nước cho cô uống, lấy khăn giấy lau mặt cho cô.

- Anh hai, em yêu anh ấy vô cùng, anh ấy sao lại yêu Xuân Diễm nhiều như vậy? Cô ấy mà anh ấy yêu bây giờ là Hạ Anh. Em có gì không bằng họ?

- Triệu Mẫn, Vũ Nghiêem là người không tốt, cậu ta không sạch sẽ. Em không nên dính vào, nếu muốn anh có thể giới thiệu với em những công tử khác. - Triệu Minh hạ thấp hân xuống để cô ta vui, nhưng đáy lòng lại có chút không yên tâm

- Không, em yêu anh ấy thôi. Em yêu một mình anh ấy thôi, chỉ duy nhất anh ấy... - cô ta cầm con dao chạy ra ngoài, mặc cho Triệu Minh ở phía sau gọi tên.

. . .

Hạ Anh ra khỏi công ty nhưng không vào nhà xe, cô chỉ lẳng lặng ngồi dưới đài phun nước, cô dùng đồng xu quăng vào nước rồi cầu nguyện...

“Tất cả chỉ là một giấc mơ”

- Mãi mãi là giấc mơ. - một đôi tay cứng rắn che đôi mắt cô lại, giọng nói hết sức dịu dàng bên tai cô.

- Vũ Nghiêem - cô ngạc nhiên

- Phải là anh.

- Tránh ra, nhanh đi tôi không muốn khóc, anh là kẻ phản bội. - cô đẩy hân ra xa, không bao giờ muốn con người như hân lại gần mình.

- Đi, anh đưa em đi xem sự thật. - hân kéo tay cô đi hướng về phòng thiết bị, cho người bật camera trong phòng hân cho cô xem. Camera quay khác rõ nét, cảnh Triệu Mẫn chuốt thuốc mê cho hân, gọi điện thoại hỏi tiếp tân xem cô đã đến chưa, canh chừng ngoài cửa. Thấy hình ảnh cô phía xa, cô ta nhanh chóng vào vị trí, ngồi lên đùi hân, lấy tay của hân đặt lên lưng mình. Khi Hạ Anh rời đi Vũ Nghiêem mở to mắt chăm chú dõi theo, rồi mọi chuyện xảy ra không như cô ấy nghĩ. (Chỉ có đoạn clip sau khi hân rời đi đã bị hủy, Triệu Minh không muốn em gái bị tổn thương nên không nói ra)

- Như vậy, như vậy là thế nào? - cô ngây người, gương mặt đáng yêu của cô đánh vào tâm lý hân, vô cùng xinh đẹp

- Em ngốc hay giả ngốc. Sự thật trước mặt không lẽ em muốn phủ hay sao? - hân gõ vào đầu cô một cái, rồi hân kéo cô ra ngoài.

- Anh à, anh sao vậy? Anh đừng đuổi cô gái kia nhé, anh à, cô ấy cũng chỉ thích anh quá cho nên mới vậy? Cô ấy... - cô đang nói thì bất gặp ánh mắt của hân hướng về phía cô, hân tức giận vô cùng

- Em không ghen sao? Người đó thích anh, người đó muốn cướp anh từ tay em. Em không ghen à? - hân tức giận, cô có yêu hân không? Nếu yêu hân thì cô lộ vẻ ghen tuông đi, ánh mắt của cô vô cùng khó chịu chỉ tại hân chưa để ý thôi.

- Thật ra, em, có chút xiu ghen. Nhưng dù sao, cô ấy cũng... - cô đang nói bỗng nhiên một cánh tay kéo cô lại, xoay người cô, hôn cô nồng cháy. Bao nhiêu người đi qua, đi lại đều né tránh vì sợ hân. Cô sợ mọi người phát hiện nên kéo hân ra, đi về phòng làm việc của hân.

- Anh nè, mẹ có thích đèn dầu không? - cô cất bút, mặc cho Vũ Nghiêem nghịch tóc nhưng cô vẫn rất thoải mái không quan tâm

- Mẹ không thích. - hân thẳng thắn từ chối

- Sao vậy, em cảm thấy, nếu sử dụng đèn dầu khi ngủ sẽ rất thoải mái, dễ chịu. - cô nhún mày

- Mẹ thích thiên nhiên, em mua hoa đi. - hân chậm rãi nói, tay vẫn đặt lên tóc cô nghịch ngợm

- Cũng tốt, thiên nhiên trong phòng sẽ rất thoáng mát. - cô cười một cái. Sau đó lại ngã lên đùi hân, cô muốn nhắm mắt ngủ, vì chiếc gối này rất dễ chịu.

- Anh mau buông em ra, em phải giết cô ta... Buông em ra, buông ra. - tiếng bên ngoài vô cùng kinh thiên động địa, người phụ nữ với gương mặt giàn giụa nước mắt, tay cầm dao bén nhọn xông vào phòng làm việc của hân. Vệ sĩ, bảo vệ công ty chạy vào, nhân viên bị luồng ra ngoài sảnh lớn để bảo vệ an toàn.

- Triệu Mẫn. - một chàng trai chạy vào, ôm cô ta lại, cô ta liên tục giãy giụa, miệng không ngừng nguyên rủa cô - Hạ Anh, mày không yên với tao đâu, mày dám yêu anh ấy, dám cướp anh ấy. Tao nguyên rủa mày và anh ấy không bao giờ có thể hạnh phúc, tao nguyên rủa mày, tao sẽ đợi, tao sẽ đợi một cô gái khác xuất hiện cướp mất người mày yêu.... Ha ha. - cô ta cười lớn rồi dùng dao cắt đứt mạch máu trên cổ, cô ta cười lạnh nhìn cô bằng ánh mắt căm thù chưa nhắm mắt. Hạ Anh sợ hãi núp sau lưng Vũ Nghiêem, hân cảm thấy người phụ nữ này quá si tình, sợ cô bị ám ảnh nên che đôi mắt của cô lại.

Sau khi mọi thứ như cũ, thì Triệu Minh mới lạnh lùng ôm xác cô ta lên. Hân đang xoay người, ôm cô vào lòng an ủi đôi câu - Hạ Anh, không sao, hết rồi.

- Vũ Nghiêem, cậu có cần tàn nhẫn với em gái tôi như vậy không? Tôi đã theo cậu, tôi luôn bảo vệ cậu, cậu không thể yêu thương con bé một chút hay sao? - Triệu Minh căm giận nhìn thẳng mặt Vũ Nghiêem, ánh mắt của Vũ Nghiêem rất lạnh

- Cậu đã không biết dạy dỗ cô ta sao? Tôi đã nói, tôi với cô ta là không thể. - hân lạnh nhạt cười, lời nói không chút dao động

- Võ Nghiêm, cậu chờ đi. Tôi suốt cuộc đời sẽ xem cậu ra sao, tôi sẽ khiến cậu và cô gái kia không thể hạnh phúc đâu. - Triệu Minh ngồi dậy, ôm Triệu Mẫn đi ra khỏi phòng làm việc, ánh mắt vô cùng tức giận, căm ghét. Đứng bởi: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Phần Ngắn: Đoạt Tình, Chia Tay Anh, Cô Sẽ Sống Tốt. (Biệt Ly)

Ngày hôm nay, một cơn mưa xóa nhòa tất cả, chiến binh của cầu vồng chưa bao giờ xuất hiện dù chỉ một lần trong bóng tối. Chiếc quan tài màu trắng được đưa lên xe hoa, cô gái bé nhỏ, xinh đẹp như những bông hoa hướng dương sáng rực cả bầu trời.

Chiếc xe bắt đầu chạy xuyên cả bóng đêm, khi bình minh ló dạng thì nghĩa trang đã đông người. Ai cũng mặc áo đen, ô đen,... Làn gió sớm thổi theo những giọt nước sớm bay qua, giọt nước đọng lại trên mái tóc của mọi người như một điều bất hạnh.

- Con gái của ta, con gái của ta... Hu hu, sao con bỏ ta mà đi. - người phụ nữ khóc đến khan cổ, nụ cười cũng đã tắt, nước mắt đã rơi như cơn bão không có giới hạn dừng.

- Mẹ, đừng khóc nữa, Triệu Mẫn sẽ không yên lòng ra đi đâu. - Triệu Minh đứng bên cạnh, cánh tay đặt lên vai của người phụ nữ yếu đuối

- Làm sao mẹ sống được, con gái mẹ chỉ vừa 22 tuổi. Con bé còn rất nhỏ, mẹ không yên tâm, mẹ đau lòng lắm con à. - người phụ nữ nắm chặt tay của Triệu Minh, nhìn con gái cười trong nỗi đau bà càng khó chịu.

- Mẹ à, con nhất định sẽ khiến em gái phải mỉm cười bên kia thế giới. - ánh mắt sắt bén của Triệu Minh lướt qua nụ cười mắt hờn của em gái trong quan tài kính thủy tinh, ánh mắt vô cùng đau khổ

- Xin chào. - tiếng của một người con gái, giọng nói vô cùng dịu dàng, người con gái đứng kế một người phụ nữ trung niên đẹp lão

- Cô là? - bà Triệu nhìn lướt qua hai người, bà ta bắt giác lùi về sau đau khổ, gào thét

- Mấy người, mấy người, còn đến đây làm gì? Con gái tôi chết rồi, các người... - bà Triệu kinh hoàng, bà lấy tất cả hoa, quả trái cây, ném hết tất cả lên người của Tổng phu nhân, Hạ Anh đứng chặn ở giữa khiến cho tất cả đều ném lên người cô, một gai nhọn đâm vào tay cô rách một đường chảy máu.

- Á. - cô la lên một tiếng, sau một tiếng nữa “ Chát “, cái tát của bà Triệu in lên gương mặt xinh đẹp của Hạ Anh

- Không cho cô la, cô đau một chút nhằm nhò gì. Con gái tôi, con bé chết trong sự đau khổ gấp trăm, ngàn lần của cô. - bà Triệu tay run rẩy vì tức giận, mặt đỏ như trái cà chua, tất cả mọi người nhìn cảnh trước mắt cũng hà dạ.

- Cô ta đúng là hồ ly tinh. - một trong số người trong tang lễ, khinh bỉ háy cô

- Cô ta không biết, Võ Nghiêm và Triệu Mẫn là Tiên Đồng, Ngọc Nữ sao? - một người trong buổi tang lễ lên tiếng chê trách, ý cũng bênh vực bà Triệu

- Cô ta mặt dày qua rồi. - bà Triệu nhếch mép

- Cảm ơn, các người là ai mà nói con gái tôi như vậy? Các người biết sự thật không? Là con gái của bà Triệu đây xen vào giữa Võ Nghiêm và Hạ Anh. Ai còn dám nói tôi sẽ lập tức cắt lưỡi mấy người. - Tổng phu nhân đứng bên cạnh tức giận, họ chẳng biết gì đã phản như bản thân rất giỏi. Khi phu nhân nói, tất cả xung quanh im lặng lại không có bất cứ tiếng gì ngoài tiếng mưa rơi.

- Cháu xin lỗi, cháu biết, cái chết của Triệu Mẫn một phần là do cháu, nhưng xin Triệu phu nhân thứ lỗi. Thực sự việc xảy ra qua nghiêm trọng, cháu không hề biết. Cháu và Võ Nghiêm cũng không có lường trước hậu quả, cho nên, cho nên mới... Xảy ra chuyện không may. - Hạ Anh cúi đầu, ánh mắt nhìn về phía quan tài, cô không dám ngước lên khi họ thực sự chưa tha lỗi.

- Đủ rồi, cô đừng giả vờ thanh cao. Cô đi đi, trước khi tôi không thể kiềm chế. - Triệu Minh lạnh lùng

- Nè... - Tổng phu nhân tức giận, phu nhân định nói nhưng Hạ Anh sớm ngăn lại. Cô kéo bà ra khỏi nghĩa trang, cô xoay lại nhìn họ rồi bắt lực đi vào xe. Ánh mắt của mọi người đầy căm phẫn dõi theo.

...

- Mẹ lên lầu nghỉ ngơi đi ạ, hôm nay con xin nghỉ, con sẽ chăm sóc mẹ, hôm nay chúng ta shopping nhé. - cô cố nặn nụ cười trước mặt Tổng phu nhân

- Con gái, không cần phải chiều ý ta, con mệt rồi, nghỉ ngơi đi. - Tổng phu nhân đặt tay lên mặt cô, xoa xoa bên má đã đỏ lên vì vết đánh của bà Triệu, giọng nói của phu nhân rất quan tâm yêu thương.

- Dạ, mẹ lên lầu nghỉ đi, con sẽ mang nước ép trái cây lên phòng cho mẹ. - cô dịu dàng dìu phu nhân lên phòng, gương mặt của Tổng phu nhân vẫn còn giận chuyện khi nãy, nhưng bà cảm thấy, cô con dâu trước mặt không hề yếu đuối, bà rất thích.

Sau khi phu nhân đã ngủ cô mới bắt đầu đi xuống bếp nấu bữa sáng, hân làm việc suốt đêm ở tập đoàn không về nhà. Cô bắt đầu lo lắng, cô gọi điện thì hân không nghe máy, cô gọi vào công ty thì lại bị từ chối cuộc gọi.

- Chủ tử. - hân về đến sảnh lớn, lập tức có rất nhiều người ra đón hân, hân dẫn theo một người phụ nữ về nhà sao? Tại sao, họ có thể thân mật như vậy?

- Chào cô, tôi là Thẩm Quý Nhi. - cô gái xòe tay, cô không có ý định bắt tay nên đi về hướng của hân.

- Như vậy là sao? Anh, làm gì vậy chứ? - cô ngạc nhiên hỏi, ánh mắt đau thương

- Từ đây về sau, Thẩm Quý Nhi chính là vị hôn thê của tôi. Cô mau ra khỏi nhà, tôi không muốn nhắc thêm lần thứ hai. - hân lạnh lùng, đôi mắt của hân như rất căm ghét cô

- Sao chứ, anh... đuổi em sao? - cô chưa tin nên cố nghe thêm

- Phải, từ giờ về sau, anh ấy đã có hai người phụ nữ chăm sóc. - một giọng nói quen thuộc ở phía cửa vọng vào, Hạ Anh xoay người.

- Chị hai. - cô như chết đứng tại chỗ, ánh mắt vô cùng đau thương nhìn hân. Tay trái ôm Hạ An, tay phải ôm Quý Nhi.

- Cô mau đi đi, tôi chán cô rồi. - hân lạnh lùng ôm Thẩm Quý Nhi cùng Hạ An lên phòng, ánh mắt không thèm liếc cô một cái.

Hạ Anh đau khổ ôm mặt khóc ở dưới lầu, cô đau như cắt, cô chạy ra bên ngoài khi trời vẫn còn mưa lớn, một mình nơi đất khách quê người không biết đi đâu. Cô nhìn vào bảng đăng ký làm thành viên từ thiện đến Châu Phi, cô bây giờ rất muốn đi xa, càng xa, càng tốt, tốt nhất là vĩnh viễn không quay về. Đăng bởi: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chờ Đi Em, Anh Sẽ Tìm Em Con Vật Nhỏ Của Anh.

Lớp tập huấn thế kỉ, đoàn từ thiện ở Trung Quốc chuẩn bị sang Châu Phi. Tất cả mọi người đều được trang bị mọi thứ cần có, chiếc máy bay sắp cất cánh. Hình dáng của mọi người rất xinh đẹp, ai cũng vẫy tay chào tạm biệt người thân.

Một cô gái lặng lẽ ngồi trên máy bay, ánh mắt phảng phất nỗi buồn, cô nhìn ra ngoài cửa sổ những giọt sương sớm vẫn chưa được lau khô.

- Hạ Anh, nước của em. - một người phụ nữ bước lại gần cô, người đó chìa chai nước suối cho cô.

- Linh San, cảm ơn chị, nếu không nhờ chị chắc em không thể bay khỏi bầu trời Trung Quốc. - cô cúi đầu xuống, ánh mắt chưa bao giờ buồn thảm như hiện tại.

- Em nói gì vậy, buổi từ thiện lần này chị chỉ đóng góp tiền sức vào thôi. Cảm ơn thì em nên nói với Lăng Phong, cậu ta đã cho em vào. - Linh San cười

- Lăng Phong? Em chưa nghe qua tên này, chắc là người có thể. - cô cười lạnh

- Phải đó, Lăng Phong là con trai của tập đoàn Huyền Lăng. Anh ta là người nổi tiếng trong tứ đại nam thần, anh ta có một người em gái thất lạc tên là Lăng Nhã. Em cũng khá giống em gái của anh ấy, ngay cả tính cách nữa. - Linh San trầm ngâm

- Làm sao có thể? Em là trẻ mồ côi ở Việt Nam từ nhỏ, sớm đã được nhận nuôi. - cô lắc đầu

- Trên đời không gì là không thể xảy ra. - Linh San nắm tay của cô, cô ta suy nghĩ

- Nè, hai người mau đi báo danh nhanh lên. Thuần Nhi vừa nói, hôm qua có một trận bệnh ở Châu Phi lớn lắm, hai người chuẩn bị tinh thần có thể chúng ta sẽ phải truyền máu. - Nha Yên chạy lại, tay chìa ra hai thẻ báo danh đưa cho cô và Linh San. Hai người nhận lấy thẻ báo danh rồi đi về hướng phòng riêng trên máy bay.

Sau vài tiếng bay, máy bay dừng lại ở một ngọn hải đăng có sân bay. Họ phải đi thuyền ra thành phố rồi đi xe tình nguyện vào khu vực có nạn bệnh, chiếc xe buýt hết thời chạy như không chạy, tất cả hành khách dồn vào chiếc xe 50 chỗ ngồi nóng nực.

- Châu Phi nóng thật, có khi nào tôi chảy mồ hôi 50kg không? - một người phụ nữ thân hình tròn vo như cái bánh bao, Thiên Thi cô nàng “ vĩ đại “ nhất trong đoàn tình nguyện.

- Không có đâu, chúng ta chỉ đi 1 năm thôi mà. - Nha Yên gật gật, miệng nói giật giật

- Không chừng kéo dài cũng nên, không biết có anh quân nhân nào ở đây không nữa? - Thuần Nhi mơ mộng về Hậu duệ mặt trời.

- Mọi người, ở đó là lạc đà sao? - Linh San chỉ ra ngoài, một đàn lạc đà chờ hành lý, trang sức, vật phẩm ra bên ngoài chợ bán

- Ôi, lần đầu tôi nhìn thấy luôn, chúng to thật. - mọi người ngẩng nhìn cảnh thiên nhiên phong phú, xung quanh vô cùng đẹp.

- Ốc đảo ở đây có nước, nhưng sâu thêm chút nữa sẽ không có. - Lãng Phong nhún mày

- Nếu vậy, bọn họ thật sự phải mất mấy ngày mới đi tới đây sao? - Hạ Anh nghiêng đầu ra cửa sổ, cô chậm rãi hỏi Lãng Phong

- Lãng Nh... Hạ Anh, cô đừng nghiêng đầu ra ngoài. Họ đi đã quen rồi chẳng sao cả, không nhâm nhò gì đâu... - Lãng Phong xoay người lên, ánh mắt nhìn cô vô hồn. Hạ Anh không nói gì, cô im lặng đáp trả bằng ánh mắt, cô nghĩ mình có lẽ đã đắc tội với Lãng thiếu.

Chiếc xe dừng trước khu ổ chuột xa ốc đảo, ở đây họ luôn vật vã kiếm miếng ăn. Trên vùng đất chết này có rất nhiều loài bò sát đều bị họ bắt ăn thịt, vì không vệ sinh thực phẩm nên người bệnh nằm la liệt giường trong túp lều mà họ coi là bệnh viện.

- Mọi người đến rồi, chúng tôi cần nhóm máu O- lập tức. Có ai, có nhóm máu này không? - cô y tá hối hả chạy ra khi biết đoàn xe vừa đến, cô ấy lo lắng

- Có tôi. - Hạ Anh và Lãng Phong đồng thanh, sau đó họ nhìn nhau.

- Vậy hai người ai sẽ hiến máu. - cô y tá ngạc nhiên

- Tôi. Tôi sẽ hiến. - Lãng Phong nắm tay Hạ Anh lại, hành động này khiến cô có chút nghi ngờ

- Mời anh qua lều này, chúng tôi sẽ lấy máu ngay. - cô y tá hối hả nói, rồi chạy về túp lều lớn thông báo. Lãng Phong đi vào bên trong, cũng không phải riêng mình anh hiến máu, cũng có khá nhiều người tình nguyện hiến máu, Hạ Anh cùng Linh San bước vào, cô nhìn thấy trên lều có mấy dòng chữ “ Một giọt máu cứu sống nhiều mạng người “ nghe qua lòng họ trở nên vô cùng ấm áp.

- Lãng Phong, anh yên tâm tịnh dưỡng. Em sẽ đến thăm anh thường xuyên. - Linh San ngồi kế bên chỗ anh hiến máu, cô rất dịu dàng

- Lãng thiếu, tôi cũng nhóm máu O-, nếu có thể, tôi sẽ là người thay anh hiến máu. - Hạ Anh nhìn anh, gương mặt anh vẫn rất điềm đạm không có ý trách móc.

- Tôi sức trai tráng, việc còn con cũng không làm xong thì sao sau này xây dựng gia đình. - anh cười cười, Linh San ngượng đỏ mặt khi anh liếc qua cô.

...

Bên trong túp lều nhỏ, Linh San ngồi dưới ghế, cô được ly sữa nóng trên tay cho anh. Lãng Phong cầm tay cô hồi lâu mới chịu buông.

- Lãng Phong, Hạ Anh có phải là Lãng Nhã? - Linh San bước lại gần, ánh mắt cô nghi ngờ

- Sao em hỏi vậy?

- Em nói đúng. - cô hơi nghiêng đầu

- Phải, anh tìm thấy con bé 10 năm trước. Để đảm bảo con bé an toàn, anh đã không nói với ai. - Lãng Phong nhìn Linh San, ánh mắt của anh vô cùng tội nghiệp

- Lãng Nhã cần biết sự thật. - Linh San cười tươi, nhưng sớm nghiêm mặt

- Không được, ở đây có rất nhiều kẻ muốn giết chết anh, nếu muốn Lãng Nhã biết thì phải chờ chuyến tình nguyện kết thúc. - Lãng Phong nhìn vết kim đâm vào mạch máu, mỗi lần lấy máu ra anh đều mất sức, Linh San biết rõ nên luôn luôn chuẩn bị một ly sữa nóng.

- Anh uống đi. Sữa này sẽ giúp anh lại sức.

- Anh sẽ uống. Em về trại đi, Lãng Nhã ở một mình anh không yên tâm, có em bên cạnh, anh sẽ dễ chịu hơn. - Lãng Phong cười, anh nâng bàn tay của cô lên đặt lên má mình.

- Mau buông ra, em phải đi rồi. - cô nhú mày, kéo kéo cánh tay ra

- Um. Moa. - anh hôn gió với cô.

Sau khi mọi người đi dọn dẹp đã mệt, ai cũng đã đi ngủ chỉ riêng Hạ Anh còn thức. Cô luôn nhìn vào điện thoại, mong một cuộc gọi đến của hắn, hôm nay là sinh nhật của hắn cô còn chưa chúc mừng thì... Cô không cảm thấy hận hắn, chỉ cảm thấy hắn đúng, cô cho rằng mình sớm muộn cũng bị ruồng bỏ “Người phụ nữ không hoàn hảo như em, anh đã sớm chán ghét sao?”

Cô trầm nghĩ, nếu như có thể chọn lại, cô nhất định sẽ hỏi hắn câu ấy. Trong lúc cô nhớ thương hắn, thì một người khác đang chờ cô gọi điện.

Trung Quốc

Trong phòng, hắn đảo mắt xung quanh tìm hình bóng của cô, tìm di vật cô để lại. Mọi thứ trong nhà này đều quá quen thuộc, hắn cũng không phải vô tâm mà đuổi cô, chỉ là, hắn không muốn cô bên hắn gặp nguy hiểm.

Hắn lặng lẽ ngồi ở ghế xoay, dùng chiếc ghế xoay mấy vòng, xung quanh là hình ảnh của cô, còn trước mặt là bộ váy đầm cô thường mặc.

Hắn không thích cô mặc quần vì rất nam tính, hắn không thích cô buộc tóc cao, hắn cũng không thích cô mang giày thể thao, hắn càng không thích cô thường ăn mì tôm. Nhưng mọi thứ, tất cả chỉ là một giấc ngủ, chỉ là giấc mơ mãi mãi không thành sự thật, cô ở đâu, hắn tìm mãi không thấy.

- Con thật quá đáng, dám đem cả thứ gái không ra gì về nhà. Còn ngồi đây xoay xoay ghế nhớ thương Hạ Anh. - mẹ Tổng thất vọng

- Mẹ đi đâu vậy? Không đón sinh nhật với con sao? - hắn đứng dậy nhú mày kiểng, hắn nhìn chăm chăm vào va-li mà phu nhân dọn ra.

- Không, trừ khi con tìm Hạ Anh về ngay cho mẹ. Mẹ không thể ở chung với bọn họ. - mẹ Tổng liếc mắt đã rõ, hai người phụ nữ kia chả tốt lành gì.

- Mẹ, để con giúp mẹ mang đồ ra xe. - Thẩm Quý Nhi chạy lại, cô ta cầm túi xách, va-li cho phu nhân. Phu nhân giật lại, bà đưa cho Trương quản gia

- Ai là mẹ của cô? - phu nhân tức giận trừng mắt lớn

- Gọi mẹ chỉ là sớm hay muộn, gọi trước, gọi sau thì cũng như nhau. - Quý Nhi dù khó chịu nhưng luôn giữ thái độ ôn hòa, từ tốn

- Tôi cảm thấy nhà này âm dương chưa rõ, nếu cần, mới pháp sư diệt yêu về. - phu nhân liếc mắt với ả, xoay người nói với Trương quản gia, Thẩm Quý thăm mắng tục

- Đừng cãi nữa, hôm nay mẹ đừng đi, chúng ta về nhà ăn cơm. Con không muốn ăn ở đây. - hắn dịu dàng nắm tay của phu nhân, phu nhân biết con trai là đau lòng nhưng chỉ giấu thôi.

...

Biệt thự Tổng thị

- Ba Tổng, mẹ Tổng. Con với Vy Nghiêm bao giờ sẽ kết hôn? - Hạ An chậm rãi hỏi

- Bà xã, em nghĩ thế nào? - chủ tịch gấp miếng thịt gà vào chén của phu nhân

- Chuyện đó tôi không bận tâm, con trai muốn yêu ai, lấy ai là quyền của nó. Không ông ong, bướm bướm là được. - phu nhân gấp miếng thịt gà khi nãy vào chén của Vy Nghiêm, trước khi nói bà liếc qua chủ tịch đang nhìn đáng về người vợ xa cách.

- Chuyện tui nhỏ, mình không tính thì ai tính? - chủ tịch hỏi trước mong phu nhân trả lời, nhưng trái lại bà vẫn im lặng. Bà rất hận vì chuyện chủ tịch đã phản bội bà, trong lúc bà bị ép mang thai Vy Nghiêm thì ông đã ngoại tình bên ngoài, còn có ra con trai riêng mà ông dùng tiền ti để nuôi sống tại Mỹ.

- Chị này, tôi gấp cho chị miếng trứng. - bà Trịnh đứng dậy, linh hoạt bỏ miếng trứng cuộn vào chén phu nhân

- Xin lỗi, tôi không thích trứng. - phu nhân gấp trở ra, bà Trịnh mắt mặt quay lại vị trí.

- Vy Nghiêm, hôm nay sinh nhật con. Hạ An có làm bánh kem vị sôcôla, con nếm thử xem. - ông Trịnh phụ con gái bung đĩa bánh ra, tay chân luống cuống nhưng may mà không làm hỏng bánh.

- Xin lỗi, hôm nay con bận việc trong công ty. Con về trước. - hắn đứng dậy bỏ đi, phu nhân thấy con không thích cũng không cần, ăn xong phu nhân cũng về Mỹ.

Vy Nghiêm đứng ở trước biệt thự “Thỏ Trắng”, ánh mắt lạnh lẽo ngày nào lại càng thêm lạnh lùng.

“Hạ Anh, chờ anh ba tháng nữa, nhất định, ba tháng nữa anh sẽ tìm em. Lời đính ước của chúng ta, em phải nhớ. “hắn trầm nghĩ. Đắng bởi: Xương rồng trắng

Chương 13: Các Người Là Ai? Ai Cho Phép Các Người Động Vào Bảo Bối Của Ta?

- Lãng Phong, em có mang ít trái cây khô đến cho anh. Món này rất ngon, rất tuyệt. Em tự tay chế biến, anh xem có ăn được không? Vừa miệng không? - một cô gái mang hộp cơm đến cho anh, mà cô ta luôn ửng hồng bởi vì xấu hổ. Lãng Phong ngồi trên giường bệnh rất thoải mái nghĩ dường, anh cũng không mấy bận tâm tới người trước mắt.

- Thu Nhi, anh thấy em rất phiền. Bên ngoài còn rất nhiều trẻ con, em muốn thì ra ngoài cho chúng ăn như vậy em cũng như làm phúc. - anh ý cười, nhưng nụ cười lộ rõ vẻ lạnh lùng

- Nhưng, em là vì anh mà từ bỏ chức giám đốc đại diện đến đây. Chúng ta là vị hôn thê, hôn phu với nhau kia mà. Anh cũng chưa bao giờ quan tâm em, anh có biết như vậy, em rất khó chịu. - Hoa Thu nhìn xuống đất, đôi mắt nghiêm lạnh có mấy cười

- Là em chọn kết quả này, lần đầu anh đã nói, bên cạnh anh là quyết định sai trái của em. Anh không yêu em, người anh yêu em cũng biết rõ sao cứ khiến cho anh khó xử. - Lãng Phong buông ly nước ra, ánh mắt cực kì lạnh lùng, anh nói chuyện tránh vắn tục với con gái, nhưng cô gái trước mặt có quyền gì mà đòi anh từ tể.

- Em biết, nhưng anh cũng biết em là yêu anh. Em cũng là con gái, em rất yếu đuối. - cô gái ấy khóc, những giọt nước mắt cứ như ngàn dao đâm vào tim anh. Anh biết mình làm tổn thương cô, nhưng anh không thể toàn tâm, toàn ý yêu cô thì sao cô có được hạnh phúc.

- Hoa Thu, anh xin lỗi. Anh sẽ ăn, em về ngủ sớm đi. - Lãng Phong nguôi giận, anh giữ thái độ ôn hòa.

- Em về trước, anh ngủ ngon. - Hoa Thu cười, cô ta biết chỉ cần cô khóc thì Lãng thiếu sẽ không thể lạnh lùng với cô được, cô ta đứng dậy rời đi. Bên ngoài, Linh San nghe rất rõ, cô ấy cũng không biết làm gì, anh giờ đã có son hào mĩ vị, cô còn cần đứng đây làm gì.

Linh San trở về lầu, mọi người đã ngủ. Cô nhón chân đi vào vị trí của mình tránh làm họ thức giấc, cô ngồi xuống chiếc giường, vẫn là thói quen đọc sách rồi mới đi ngủ.

Linh San chọn quyển t2, bên trong tình linh ẩn chứa phép màu, bên trong linh hồn ẩn chứa một con quỷ dữ. Cô cười, thầm nghĩ “Tình Linh là ai? Linh hồn là ai? Phép màu là gì? Quỷ dữ là chi?”

Môi mông cong lên, nụ cười của cô ẩn chứa rất nhiều sự ma quỷ, cô ta đi ra ngoài một lúc lâu mới quay lại.

Sáng hôm sau

- Linh San, chị sao vậy? - Hạ Anh thay đồ đi vào, cô bất động khi thấy Linh San ôm bụng nằm trên giường, cô lo lắng chạy lại.

- Chị đau bụng, em đưa chị qua tốp lầu của bác sĩ được không? - Linh San co người ôm bụng, cô không ngừng phát ra những tiếng rên rĩ.

- Được, được. Đi thôi, chị đứng lên được không? - Hạ Anh đỡ cô ấy ngồi dậy. Tay của Linh San co lại đặt trên vai của Hạ Anh, cô bước rất chậm sợ rằng sẽ làm cho Linh San đau.

...

- Cô ấy không sao, chắc “bà Di” đến thăm thôi. Tôi đã nhờ đầu bếp nấu cho cô ấy bát canh gừng, uống vào sẽ ổn. - y tá cười dịu dàng, việc phụ nữ này y tá khám là được, không cần phiền bác sĩ.

- Cảm ơn cô. - Hạ Anh cười hiền hậu, cô y tá rời đi được một chút thì Linh San mới ngồi dậy. Hạ Anh vội đưa nước cho cô, cô ấy uống một ít rồi thôi.

- Hạ Anh xin lỗi, chị đã làm em lo lắng, bây giờ đã trễ giờ ăn sáng rồi. - Linh San đảo mắt, cô ấy cười lạnh rồi nhìn lên đồng hồ.

- Ui da.

- Đau bụng quá, đồ ăn có vấn đề hay sao?

- A, không ổn rồi.

Phòng bệnh không còn đủ chỗ nữa, biết bao nhiêu người vào đây đều ôm bụng, vật vã lắm mới có chỗ nằm. Bác sĩ chạy không kịp thời gian, họ bị đau

mà xung quanh chỉ có 5 bác sĩ trực. Một số người đã được chuyển về túp lều mà họ nghỉ ngơi, còn có thêm mấy người nữa cũng đau bụng, ngay cả đầu bếp cũng không ngoại lệ.

- Chuyện gì vậy bác sĩ, sao mọi người ai cũng đau bụng. - Hạ Anh chạy lại, cô vội vàng đưa nước cho Nha Yên, Hoa Thu rồi đưa khăn giấy cho bác sĩ chịu trách nhiệm.

- Hình như là ngộ độc thực phẩm, sáng sớm vừa ăn xong bữa là ai cũng như ai. - bác sĩ nhận lấy giấy lau mồ hôi, ông không ngừng tiêm thuốc giảm đau cho họ nhưng chỉ là tạm thời.

- Bác sĩ, hôm qua không phải chính anh đã kiểm tra sao? Mọi thứ đều ổn mà, rau cũng rất tươi, thịt cá đều được ướp lạnh rất tốt. - Linh San ngồi dậy Hạ Anh liền đỡ, cô ấy lo lắng.

- Tôi cũng không hiểu sao lại như vậy. Hôm qua rõ ràng là đã kiểm tra rất kỹ, ngay cả chén đĩa, nước tôi đều kiểm tra. - bác sĩ nhún mày.

- Hạ Anh, giúp tôi, lấy cho tôi cốc nước nóng. Tôi cần làm ấm bụng. - Hoa Thu đôi mắt không còn sức sống nhìn về phía Hạ Anh.

- Chờ tôi một lát. - Hạ Anh chạy đi rót nước ấm cho cô ta, Hoa Thu dựa đầu vào vai Hạ Anh. Cô ta uống vài ngụm rồi nghỉ ngơi trên vai cô, cô choàng tay đỡ cô ta.

- Cô không sao chứ Hoa Thu? - Hạ Anh hỏi.

- Tôi đau bụng, miệng rất đắng, mắt không thể mở được. - Hoa Thu giơ tay lên liền hạ xuống, cô ta không đủ dũng cảm để nói ra thủ phạm.

- Ai làm cô ra nông nổi này? - Linh San vuốt trán của cô ta, ánh mắt của cô ấy vô cùng nguy hiểm. Thấy ánh mắt của Hoa Thu nhìn cô chằm chằm liền giật mạnh cọng tóc ra hiệu im lặng, Hoa Thu không dám cười luôn nói chỉ.

- Tôi... Không biết... - Hoa Thu che gương mặt lại sau mái tóc loạn xạ, Linh San nhìn cô đang khó hiểu.

- Hạ Anh, kì lạ quá. Em thấy ai mới là thủ phạm? - Linh San nhún mày nhìn cô.

- Chị. - Hạ Anh nói rồi dừng, lồng ngực của Linh San như rút ra ngoài - Chị nghĩ là ai?

- Em làm chị hết hồn, chị cứ tưởng, em không tin chị. - Linh San trấn an bản thân.

- Em đang nói nhưng bị nghẹn ở cổ họng không phát ra tiếng được. - cô vuốt ve cổ trắng nõn của mình, cô cũng rất thoải mái ngồi dựa vào tường suy nghĩ.

- À, chị ra ngoài một lát, khi này cô y tá nói chị phải uống canh gừng. - Linh San ngồi dậy, cô ta bước rất nhanh ra ngoài nhưng trước khi đi còn liếc Hoa Thu một cái. Hoa Thu bị dọa đến nỗi phải cắn răng, Hạ Anh cũng không chú ý nên Linh San cũng yên tâm.

Buổi tối hôm ấy, mọi người ai cũng chưa hoàn thành nhiệm vụ của mình mà đã bệnh nằm liệt giường, tất cả ồn ào la hét vì đau. Đau thật, bụng của người nào, người này như bị ngàn dao tra tấn.

Hạ Anh và Linh San nấu thêm vài bát canh nóng cho họ, nhưng không ai uống được ngụm thứ hai. Con đau giầy vò họ suốt đêm, nhà vệ sinh tắt nghẽn nước cũng không lưu thông. Một trưởng lão của làng Lặn đến thăm họ.

- Mọi người sao rồi? - trưởng lão lo lắng.

- Không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi là được. - bác sĩ ôn nhu.

Lăng Phong cũng tiếp sức, anh mang nước đun sôi cho mọi người làm ấm bụng. Hạ Anh thì nấu canh gừng suốt đêm trong bếp, mọi người dù không uống được nhiều nhưng ai cũng rất thoải mái uống sạch trong vòng nửa tiếng. Linh San tự lái xe đi lấy thuốc ở trung tâm, bệnh viện lớn nhất ở đây cũng rất xa cho nên cô đi từ lúc sáng sớm. Mấy bác sĩ ở bệnh viện cũng được phân phó xuống đây, Lăng Phong đỡ Hoa Thu dậy cho cô ấy uống chút nước nóng làm ấm bụng, lúc ấy Linh San về, cô ta ghen tuông nhưng chưa lộ ra đôi mắt trong trẻo đó bao giờ.

- Ấy, Phong anh cho Hoa Thu uống nước nóng sao lại như nước lạnh vậy. Đi ra, em sẽ lấy thìa cho cô ấy uống. - Linh San chạy lại xô anh ra, cô ta lấy thìa đút từng muỗng cho Hoa Thu.

- Thu nhí, em nghỉ ngơi đi. Linh San em cũng vậy, mệt cả ngày trời rồi. - Lăng thiếu đưa tay vuốt ve khuôn mặt của cô, Linh San chậm rãi cười.

Sau khi anh rời đi không lâu, Linh San nhìn xung quanh, bảo đảm là không có ai, cô ta cố ý đổ nước sôi lên cánh tay nhợt nhạt của Hoa Thu, cánh tay bắt đầu đỏ lên nóng rát, Hoa Thu không dám la lớn chỉ cắn răng chịu đựng.

- Cô dám lại gần anh ấy, tôi nhất định sẽ làm cho cô mau chóng lão hóa. - Linh San nhỏ giọng đe dọa.

- Biết chưa? - Linh San gầm nhỏ, tay cô bóp mạnh vào vết bỏng khi nãy của Hoa Thu.

- Tôi biết rồi. - Hoa Thu nhỏ giọng, cô ấy rất sợ nhìn vào ánh mắt hung dữ như muốn giết người của Linh San, dù đau nhưng cô ấy vẫn cố gắng nghiêng

răng chịu đựng.

...

Trung Quốc

- Nghiêm, anh đã định ngày chưa? - Thẩm Quý Nhi nũng nịu ôm cánh tay phải của hắn

- Chưa. - hắn lạnh lùng

- Sao vậy? - Quý Nhi buồn bã

- Vì anh ấy rất ghét cô, cô là loại sinh viên rẻ tiền của học viện Ánh Sao mà làm như bản thân có giá, tôi đây mới là vị hôn thê chính thức của anh ấy. - Hạ An bước vào, từng ngày, từng bước cô ta chỉ mong muốn thay thế vị trí của cô trong lòng hắn. Đơn giản, cô ta là hồ ly chín đuôi, màng trình cũng không biết nguyên vẹn hay không?

- Không biết giữ vị hôn phu của mình, để cho em gái mình yêu hôn phu còn ở đây la lối. - Quý Nhi liếc, cô ta như bị ma quỷ nhập vậy, thực sự rất đáng sợ

- Cô không biết, em gái tôi chính là hồ ly tinh, ngay cả tôi còn không biết, huống chi là Nghiêm... - Hạ An đang nói, bỗng chiếc bàn thủy tinh vỡ tan nát, mảnh thủy tinh rơi xuống dưới chân của Hạ An rỉ máu.

- Câm miệng! - hắn tức giận, ánh mắt vô cùng, vô thức nhìn chăm chăm vào gương mặt sợ hãi của hai cô gái.

- Dù tôi có đuổi cô ấy, thì cô ấy cũng không phải loại người các cô có thể động vào, la mắng. Nếu cô và cô dám nói về cô ấy nữa, tôi sẽ giết chết hai người. - hắn nhìn họ, ánh mắt không hề di chuyển, bọn họ dám động vào cô nhất định hắn sẽ tự tay giết chết bọn họ.

- Nghiêm... - đôi mắt của Quý Nhi ghen tuông nhưng không lộ ra ngoài, bàn tay của hắn bị mảnh thủy tinh cắt trúng nên đã chảy máu rất nhiều. Hắn cũng không mấy bận tâm, ai nói, hắn là người của công chúng sẽ dịu dàng với phụ nữ chứ.

- Đừng động vào người của tôi. - hắn hất tay của Quý Nhi ra, à mắt thẳng băng té xuống đồng thủy tinh.

- Nghiêm - Quý Nhi chưa dám nhìn hắn, cô ta biết nếu hắn đổi ý thì nhất định việc đính hôn cũng hủy bỏ. Đắng bởi: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Giết Người Để Đền Mạng

Buổi tiệc mừng sinh nhật của Thẩm Quý Nhi diễn ra khá náo nhiệt, nói cho cùng, Thẩm gia vẫn là có phúc. Con trai Thẩm Quý Văn du học ở nước ngoài đã cưới con gái của chủ tịch Giang, Giang Mạn cậu hiện vẫn đang giữ thêm chức Tổng Giám Đốc tập đoàn Cao Nhân, còn bên con gái lớn Thẩm Quý Nhu, may là gả vào gia đình tốt, giàu có mà phát triển sự nghiệp.

Hiện tại, vẫn là phúc. Tập đoàn chuẩn bị phá sản do thiếu số vốn, mà ông Thẩm còn đầu tư vào kinh doanh bất động sản đến mức trắng tay. Chỉ có con gái nhỏ, Quý Nhi sẽ kết hôn với con trai chủ tịch Tổng may ra mới thoát nạn.

- Tổng thị giàu có như vậy, ông xem, con gái mình vẫn là tu 3 đời. - phu nhân Thẩm bước ra, tay nâng ly rượu đỏ. Phu nhân trên người đeo sợi dây chuyền “Chuyện nàng lọ lem” rất tuyệt vời, cộng thêm bộ váy đỏ càng thể hiện sự tôn quý.

- Con gái mình lấy được chồng tốt, mình cũng có được số tiền cưới dâu. - ông Thẩm đắc ý cười, phu nhân Thẩm cười ra mặt.

Phía dưới là tất cả những con người trong giới thương nhân, các phu nhân ấy đều có một người chồng tuyệt vời. Như phu nhân Lý (18 tuổi) lấy được ông Lý (81 tuổi) số hưởng là phần tài sản của ông ta, riêng về Thẩm Quý Nhi cô ta bây giờ chỉ mới 20 tuổi lớn hơn Hạ Anh 2 tuổi, nhìn cô ta son phấn thì cũng đủ biết, cô ta là da mặt không có mồm.

- Á, Phong thiếu đến rồi.

- Phong thiếu đi chung với ai vậy?

- Á, cô ta là minh tinh hạng A.

- Ghen tị quá.

Mấy cô gái nháo nhào vì Phong Dục, anh ta lại đổi người tình. Cô gái đi theo anh ta chẳng ai khác ngoài mình tình mới nổi, Thu Thủy Angel.

- Phong thiếu chào anh. - Quý Nhu thấy khách quý nên đi ra chào hỏi, cô à bây giờ, tự nhiên muốn ngoại tình.

- Thảm đại tiểu thư, lâu quá không gặp. Gần đây cô đi lấy chồng, tôi không thể chào hỏi. - anh ta đưa tay bắt lấy tay cô à, rõ ràng là có tia điện mà.

- Phong thiếu vẫn còn chưa giới thiệu cô gái kế bên. - Quý Nhu cười gian, liếc qua Thu Thủy. Cô gái xinh đẹp, lại cộng thêm khí chất vốn có của người nước ngoài, cô gái này rất đặc biệt.

- Xin chào, tôi là Thu Thủy. Bạn của Phong thiếu, tôi chỉ là bạn cùng đi dự tiệc thôi. - Thu Thủy cười rất dịu dàng, ánh mắt màu hổ phách làm rung động người khác.

- Không phải giữa chúng ta là người yêu sao? - Phong Dục cười ra hiệu im lặng, Thu Thủy cố nói không phải, nhưng ánh mắt của anh ta rất đáng sợ.

- À, ra là người mới sao? - Tôn Thất Phong từ trong bước ra, choàng tay một cái đã ra hiệu im lặng cho Quý Nhu.

- Người mới? - Thu Thủy cảm thấy bản thân vừa bị coi thường, cô ấy chán ghét bàn tay đang nắm tay mình.

- Thôi, trễ rồi. Lấy bánh kem ra đây, Quý Nhi cần cất bánh kem trước 8:00. - Quý Nhu nhếch mép, cô à không muốn phá hoại tiệc của em gái nên mới lảng tránh.

- Khoan đã, còn thiếu... Võ Nghiễm anh cất bánh với em nhé. - cô ta nói rồi dừng, ánh mắt nhìn về hướng của Võ Nghiễm, sau đó chạy lại kéo cánh tay của hắn.

- Không có tay à? - hắn ghét nhất là loại phụ nữ không đàng hoàng động vào người hắn, cô ta là ai? Là ai mà dám động vào, đất này đã có chủ, không ai được phép tùy tiện động vào.

- Nhưng mà... - Thảm Quý Nhi mắt buồn nhìn về phía hắn, hắn không quan tâm chút thể diện nào cho cô ta. Quý Nhu chạy lại, kéo cánh tay như bạch tuộc của Quý Nhi ra, cô à cười.

- Xin lỗi, xin lỗi. Mọi người thấy không, sự lạnh lùng của Võ Nghiễm chỉ thể hiện ra trước mắt mọi người thôi. Anh ấy không quen thể hiện sự ôn nhu ra ngoài. - Quý Nhu tự nhiên gọi tên hắn, hắn nhìn vào gương mặt đầy mấy lớp phấn của Quý Nhu lạnh nhạt nói.

- Tôi và cô là gì? Cô tùy tiện gọi tên tôi là có thể khiến tôi tôn trọng? - hắn liếc qua người của Quý Nhu, lạnh nhạt cười một cái rồi bỏ đi.

- Tôi... - Quý Nhu đờ người, cô à thực là bị coi thường.

- Võ Nghiễm, không được lạnh lùng như vậy. - giọng nói rất quen thuộc, hắn nhìn qua bên cạnh, là cô? Hạ Anh cười với hắn, cô trên người mặc chiếc đầm xoè màu da người.

- Hạ... - hắn định gọi tên cô, nhưng sớm muộn cô đã biến thành khói bụi, cô tan biến ngay trong mắt hắn. Hắn cười chua xót, tận đáy lòng thương nhớ cô biết bao, không biết cô hiện tại đang ở Châu Phi như thế nào? Có sống tốt không, có ai ức hiếp cô.

- Võ Nghiễm, cậu sao vậy? - Thất Phong choàng tay qua vai hắn

- Bỏ tay ra. - hắn lạnh lùng liếc qua người của Thất Phong, cậu cảm giác nguy hiểm lập tức tránh xa.

- Nè, cậu quá tàn nhẫn. Mình vẫn là giám đốc trẻ tuổi, cậu không biết tận dụng mình thì thôi, ở đó còn lạnh nhạt với mình hu hu hu không chịu nha. - Tôn Thất Phong như con bạch tuộc múa quanh, hành động này cứ như, đam mỹ ấy.

- Cậu uống thuốc chưa? Tôi không phải gay, cậu bớt lại đi. - Võ Nghiễm lạnh lùng, hắn bỏ đi ra khỏi bữa tiệc. Quý Nhi tức giận ra mặt, hắn lúc nào cũng như vậy, lúc nào cũng chỉ quan tâm mình cô, còn Quý Nhi cô ta chỉ là món đồ chơi.

...

Châu Phi

- Cuộc họp hôm nay chúng ta cần phải tìm ra nguyên nhân khiến mọi người ngộ độc, theo tôi nên kiểm tra nguồn nước ở ốc đảo. - Lăng Phong đứng phía trên nghiêm túc nói, mọi người rất lo lắng, hiện vẫn chưa truy ra lí do họ bị ngộ độc. Nhưng, ánh mắt của Lăng Phong vẫn chưa bao giờ liếc qua Linh San, dường như anh biết được việc gì.

“buổi tối hôm ấy.

- Khát nước quá. - Lăng Phong ngồi dậy, anh xuống bếp định lấy nước thì gặp Linh San, cô ta không biết làm gì mà lâu như vậy.

- Tôi sẽ khiến cho cô phải ghi nhớ ngày này, Hoa Thu. A, ngày mai nhất định không được để Hạ Anh bị ngộ độc, nếu không Phong sẽ điều tra ra đây là

mình làm

Lần hai.

- Tôi biết rồi - Lăng Phong xoay người lại nhìn, trên cánh cửa Hoa Thu lộ rõ vết đỏ. Anh cho cô ta cơ hội tự thú, lại khiến cô ta ngày một lần tới. “
 - Tôi đồng ý, tôi và Linh San sẽ đi đến ốc đảo. - Hạ Anh viết viết vào tờ giấy, rồi nhìn lên trên
 - Được, tôi sẽ cùng Hạ Anh điều tra. - Linh San gật đầu
 - Không cần, Hạ Anh sẽ đi chung với tôi. - Lăng Phong lạnh lùng trả lời, anh còn không quan tâm liếc Linh San nữa
 - À, hay cả ba đi chung đi. - Hạ Anh thấy ánh mắt buồn của Linh San liền thay đổi ý kiến, Linh San cười gượng rồi trả lời - Hôm nay chị hơi mệt. Em với Phong đi đi.
 - Quyết định vậy đi. - Lăng Phong đứng dậy bước ra khỏi túp lều, Linh San dõi theo bóng dáng người đàn ông đã khuất xa. - Chị không sao chứ? - Hạ Anh đưa nước suối cho Linh San, cô ta chỉ uống vài ngụm cho có.
 - Không, chị ổn. - Linh San ngoài mặt thì cười, nhưng bên trong cô ta đã suy nghĩ ra một vấn đề khiến cho Lăng thiếu thay đổi như vậy, chỉ có thể là Hoa Thu.
- Ốc đảo chính của làng Lặn có nước suối trong lành, lại còn lấy từ nước mưa tích tụ mà tạo thành, Châu Phi rất ít khi có mưa nên lúc nào cũng là mùa hè. Ốc đảo này rất đẹp, rất thoải mái, nếu không phải vì cuộc thảo sát thì cô đã thoải mái đánh một giấc.
- Uống đi. - Lăng Phong đưa cho cô chai nước khoáng, cô cười tươi nói một lời “ cảm ơn “
 - Em có thắc mắc, Lăng thiếu, anh với chị San hai người...? - Hạ Anh ngồi phía dưới nhìn lên anh, ánh mắt của Lăng Phong chợt có chút buồn
 - Không thể tiếp tục. - Lăng thiếu nhìn về phía bầu trời xa xăm, ánh mắt vô sàu
 - Nhưng, tại sao? - Hạ Anh đứng bật dậy
 - Cô ấy, chính cô ấy đổ nước sôi lên người của Thu Nhi. Cô ấy còn là người gây ra ngộ độc thực phẩm cho mọi người, lý do mà em không bị chính là... Em là em gái của anh, cô ta nếu dám đầu độc em, chắc chắn cô ta sẽ không thoát khỏi sự trừng trị của anh. - Lăng Phong cười khò, ánh mắt vô hồn nhìn Hạ Anh
 - Em, em gái? Ý anh, em chính là Lăng Nhã sao? - Hạ Anh lùi lại
 - Phải, năm đó ba mẹ bị truy sát. Mẹ ôm em ngồi trên xe chở gỗ, xe chạy tới biên giới, mẹ bị phát hiện nên đã bỏ em lại, trước lúc chạy thoát thân mẹ đã để lại cho em một sợi dây đỏ có khắc chữ vàng. Tên thật của em là Lăng Nhã, em chính là con gái của Lăng gia, anh đã cho người tìm ra em ở Việt Nam, lúc đó gia đình vừa mới tạo dựng lại sự nghiệp, không thể mang em về. Anh xin lỗi, anh đã nói với em quá trễ. - Lăng Phong nắm lấy bàn tay đang run rẩy của cô, ánh mắt của Hạ Anh bắt ngờ sợ hãi, chuyện này, cô không biết là như thế nào, nên cô chỉ có thể im lặng.
 - Anh có kết quả xét nghiệm ADN không? - Hạ Anh vẫn không tin, cô sợ bản thân sẽ sai lầm.
 - Anh có mang, vì anh biết em sẽ hỏi. - Lăng Phong lấy kết quả cho cô xem, cô bất ngờ, 99,9... % cuối cùng cô cũng có người thân.
 - Em làm gì vậy? - cô rút một con dao ra, dùng trái dừa khô múc nước lên. Cô nắm tay của Lăng thiếu cắt một đường nơi đầu ngón, rồi cô tự cắt ngón tay mình, hai giọt máu rơi xuống hoà lấy nhau, chỉ có thể là cùng chung một kết quả mới có thể giống nhau như vậy.
 - Lăng Phong, em có người thân, em có anh trai sao? Không thể, em phải thử lại lần nữa. - cô vui đến hóa ngốc, nhưng anh cũng không cần cô làm lại lần nữa, cô có làm mấy lần kết quả vẫn là như vậy, họ vẫn là anh em.
 - Em sao vậy? - Lăng Phong vuốt tóc cô, cô gương mặt sáng ngời nhìn anh.
 - Em suy nghĩ, Linh San sao có thể hại người? - cô nghiêng đầu
 - Ghen... Cô ta lúc trước chính là được người ta bao nuôi, sau này, thay hình đổi tên mới có thể đường đường chính chính nói mình mang họ Trương, Trương Linh San. - Lăng Phong chán ghét, Linh San cũng như bao người con gái khác, được đại gia bao nuôi, đến khi hết thời thì lại bị đuổi ra khỏi nhà.
 - Không xong rồi, Hoa Thu, nếu chị ấy nghĩ việc anh không cho chị ấy theo là liên quan đến Hoa Thu, không phải? - Hạ Anh sợ hãi
 - Em yên tâm, anh đã cho bác sĩ, y tá,... Đến phục vụ cho Hoa Thu, nếu em không yên tâm thì anh đưa em về. - Lăng Phong ngồi dậy, anh nắm tay cô dẫn ra xe chờ, nếu không biết người khác có thể hiểu lầm sự thân thiết của họ, là đang yêu nhau.
- ...
- Cô là ai? - hai tên vệ sĩ chặn đường đi của Linh San

- Tránh ra. - Linh San lạnh lùng, trên tay nắm lấy con dao nhọn chọt thủng bầu trời.
- Không, cô mau nói, cô là ai? - hai vệ sĩ khăng khăng không cho cô vô trong, họ đứng như tượng
- Vậy sao? - cô ta đâm thẳng con dao đến hai người đàn ông, do không đề phòng nên họ bị trúng, trong con dao có thuốc mê nên hai người họ bị... Ngủ ngay sao vết thương.
- Hoa Thu, cô xem tôi đưa cô đi đâu? - Linh San lạnh lùng, cô ta đẩy Hoa Thu tới một ngọn núi cao mà sâu thẳm.
- Cô muốn làm gì? - Hoa Thu la lên
- Còn hỏi, không phải tại cô sao mà Lăng Phong mới lạnh nhạt với tôi. Cô chết đi, tôi như vậy mới yên tâm bước vào Lăng gia, sống cuộc đời của Lăng thiếu phu nhân. - Linh San cười gian, cô ta đẩy chiếc xe lăn đến một đả nào đó, rồi buông tay.
- Á... - Hoa Thu la lên thất thanh, cô ấy nhắm mắt lại chờ cái chết. Nhưng đợi lâu rồi mà chẳng xảy ra chuyện gì, cô ấy mở đôi mắt trong veo ra, vốn không muốn mở nhưng vẫn có cảm giác yên tâm.
- Khốn kiếp, cô dám giết người lần hai? - Lăng Phong giận đến mức mặt xanh, tuôn ra câu chửi tục.
- Lăng Phong, em, em... - Linh San ấp úng
- Anh à, bình tĩnh lại. Cảnh sát, là cô ấy, giúp chúng tôi bắt tội phạm. - Hạ Anh, à, không Lăng Nhã bước lại. Cô đi chung với cảnh sát, cho người bắt Linh San.

Linh San bị bắt đi trước mắt mọi người, trước khi đi, cô ta còn chứng kiến cảnh anh ôm Hoa Thu để cô dựa toàn thân vào người mình. Cô ta hận, hận vì tất cả, hận vì không thể ở đây, một lần nữa giết chết bọn họ.

Cuối cùng, Hoa Thu cũng đã được anh công nhận là vị hôn thê. Hoa Thu, Lăng Phong và Lăng Nhã bây giờ như những người bạn, họ bên nhau những lúc nhàn rỗi. Linh San bị bắt, cộng thêm tội cố ý giết người, và việc cô ta giết vị chủ nhân từng bao dưỡng cô ta để lấy số tài sản, tất cả phán cho cô ta tội danh thành lập, hình phạt là xử bắn.

...

3 tháng sau.

- Tổng Giám Đốc, chị xem có chỗ nào không vừa mắt? - một chàng trai, à không, chàng trai đã là một cô gái. Người đó chạy theo vị phụ nữ xinh đẹp, người phụ nữ với mái tóc dài hơn vai, mặc chiếc đầm cổ chữ V ôm sát thân, màu rượu.
- Tất cả đều không vừa mắt, sửa tất. - người phụ nữ đẩy cậu kia ra sang một bên, cô ấy mở cửa phòng phó Chủ tịch, rất tự nhiên bước vào trong, ngồi xuống.
- Hoa Thu, hôm nay tâm trạng em tốt thật. - Lăng Phong ngồi dậy đi đến chỗ của Hoa Thu, chậm rãi nói
- Anh à, hôm nay chúng ta cần đi khám thai. Em không muốn chần chừ, em nói rồi anh phải chịu trách nhiệm. - Hoa Thu thật là khác trước, cô ta bây giờ là không sợ ai cả, mạnh mẽ như một bông hoa hồng có gai.
- Được rồi, nhưng em sao không đi chung với Tiểu Nhã. - anh lười biếng ngã xuống sofa đem toàn cơ thể trên của cô ngã về phía anh, hai người lại bắt đầu nụ hôn chào hỏi.
- Em là không muốn làm phiền em ấy, dù sao em ấy cũng đang bận học thi. - Hoa Thu đem toàn cơ thể dựa vào người của Lăng Phong, chẳng biết họ đã như vậy từ bao giờ.
- Hôm nay, anh bận cả buổi chiều, chỉ có thể cùng em đi vào bây giờ. - Lăng Phong ôm thân thể của Hoa Thu dựa vào sofa nhắm hờ mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Nữ Nhi Càng Chua Ngoa, Lại Càng Kém Cỏi

Trường đại học thiết kế.

- Xin chào mọi người, bài thi thuyết trình về trang phục truyền thống của mọi dân tộc. Hôm nay, tôi Lăng Nhã đứng đây để giới thiệu về chiếc áo dài.

Mọi người đã biết, nước nào cũng có trang phục riêng, áo dài cũng vậy, trang phục truyền thống của dân tộc Việt.

Ngày xưa, bà Trưng đã mặc áo dài ra trận, nổi trống đánh quân. Còn các hoàng hậu, thái hậu cũng mặc áo dài. Áo dài như một nét đẹp, một sự thiên liêng của dân tộc Việt. Tôi đứng đây để nói với mọi người, áo dài là thể hiện ở sự sang trọng, áo dài không phân giàu nghèo, áo dài chính là hình tượng người phụ nữ Việt thuần khiết, trẻ trung.

Chiếc áo dài mang đậm chất dân tộc Việt, người Việt mặc áo dài vào những lễ tết, hội thuyên. Người Việt mặc áo dài để đưa cô dâu qua sông, người Việt luôn tự hào về trang phục áo dài. Và tôi, khi tôi đứng đây là rõ tôi đã tự hào về chiếc áo dài như thế nào... - kết thúc phần thuyết trình, Lăng Nhã bước xuống, trên tay cầm một chiếc điện thoại bật sẵn chế độ ghi âm.

Phía dưới nhiệt tình vỗ tay tuyên dương, ngay cả giáo viên Thao Mai khó tính nhất trường cũng hài lòng về thuyết trình của cô, Lăng Nhã bước xuống, ánh mặt trời chiếu qua người cô tạo nên một thiên thần nhỏ bé. Nam nhân trong phòng hội trường vì thế mà đến, họ say mê ngắm nhìn dáng vẻ của cô mà quên đi mất còn người đang thuyết trình trên bục.

Lăng Nhã bước xuống, tiến gần phía cô giáo Thao Mai, nở nụ cười không quá tươi tắn - Cô à, em gửi cô bản thuyết trình.

- Hôm nay, em làm rất tốt, cố gắng phát huy. - cô giáo Thao Mai cũng cười đáp lễ.

Nam nhân trong hội trường vẫn đang say mê với dáng nhỏ thiên thần của cô, cô trông thật đáng yêu.

Hôm nay cô khá dịu dàng trong bộ đầm suông màu nude, chiếc thắt lưng ở eo có màu nâu hạt dẻ lại tôn thêm phần nữ sinh trung học của cô. Lăng Nhã cắt tóc ngắn rũ xuống vai, tóc cô luôn là màu hạt dẻ, nhìn rất có hồn khi chiêm ngưỡng.

- Lăng Nhã. - một giọng nói trầm của người đàn ông ở phía sau, cô xoay người lại, chiếc đầm phía dưới tung lên trông thật tuyệt. Cô chống tay lên, ánh mắt hết sức linh hoạt

- Thất Phong, anh đến đây làm gì?

- Anh đến tìm em, Thất Phong muốn mời em ăn cơm, anh không thể từ chối. - Thất Phong đi lại, nắm lấy tay nhỏ nhắn của cô

- Hôm nay không được, em phải đi về. Ba mẹ nghe tin anh trai tìm ra em, họ từ Pháp về đây. - Lăng Nhã rút tay ra, ánh mắt vô tâm nhìn về hướng của Thất Phong.

- Vậy sao? Được rồi, anh đưa em về. - Thất Phong buồn bã đi trước, đã lâu như vậy cô ấy vẫn không chấp nhận anh sao?

- Ừm... - cô khó lòng từ chối, thế là hai người cùng đi ra sảnh lớn. Phía ngoài có rất nhiều sinh viên, hôm nay là ngày thi thuyết trình, đa phần là sinh viên của mỗi khóa. Cô bước ra khỏi đại sảnh trong con mắt ghen tị, ngưỡng mộ của một số người, họ chủ yếu là muốn xem nữ sinh mới nào lại ưu tú như thế, cô ấy, vừa vào trường hai tháng đã biến thành hoa khôi năm nhất. Cô thật là không muốn học đại học, chỉ tại anh cô muốn hoàn thiện thiên kim tiểu thư Lăng thị cho nên, cô đi học...

- Woa, là nữ sinh mới.

- Cô ấy là con gái của Lăng gia, Lăng tiểu thư.

- Người bên cạnh chẳng phải là Tôn thiếu sao?

- Vừa giàu, vừa có đại gia, sừng mất thôi.

Tiếng bàn tán mỗi ngày một lớn, Lăng Nhã không muốn gây thị phi, vậy mà giờ mọi người biết, chắc chắn mai sẽ nằm ở đầu bảng tin trường.

- Lăng Nhã, em ngày mai có rảnh không? - Thất Phong đoán đo

- Ngày mai em có buổi học của thầy Kháng, sao vậy? - Lăng Nhã tay phải cầm túi xách, tay trái cầm điện thoại, vừa hỏi chuyện vừa chăm chú coi tin tức.

- Ngày mai là tiệc ở nhà anh, em đi chung chứ? - Thất Phong ánh mắt dò hỏi

- Em không biết, để xem - cô quay đầu làm ngo, trả lời xong thì tạm biệt anh. Ngồi trên xe tự lái, lại là nhất tiểu thư của Lăng gia, được chăm sóc kỹ càng. Nhan sắc, vòng 123 của cô bây giờ đã đầy đủ hơn trước, cộng thêm luôn bỏ 30 phút cho việc tập yoga. Cô bây giờ phải gọi là “thân em vừa trắng, lại vừa tròn”

Cô nhàn nhã dừng xe ở ngoại ô hương lạc, mua vui. Cảnh sắc ở toà biệt thự tho trắng vẫn như vậy, im lặng mà lạnh lẽo trước khung cảnh xung quanh. Cô chạy lại gần thêm, chiêm ngưỡng cảnh nhưng nhớ.

- Tổng tiên sinh, ngài đừng đuổi việc tôi. Xin ngài! - một người phụ nữ khóc lóc van xin bị hai tên vệ sĩ đẩy ra ngoài, người đàn ông gương mặt không biểu cảm bước ra từ trong cổng chính, khuôn mặt vẫn lạnh thấu xương người.

- Ta nói với người thế nào, đồ của vợ ta ai cũng không được động vào. Ngay cả dọn dẹp, sắp xếp đều phải có sự giám sát của ta. - hần nhìn người phụ nữ trước mặt, khinh thường, tức giận

- Xin ngài, Tổng tiên sinh. Tôi ngu muội không hiểu chuyện, xin ngài đừng đuổi việc tôi. Tôi còn mẹ già, còn con thơ ở nhà, xin ngài Tổng tiên sinh. - người phụ nữ quỳ xuống chân hần, khóc đến mức nền đất phía dưới cũng đỏ sẫm. Hần lạnh lùng hất chân một cái, người phụ nữ ngã xuống đất ba vòng, cái ngã thứ ba sức vốn quá mạnh làm cho đầu người phụ nữ đập vào đá tảng, chảy máu, nhưng vẫn khóc lóc van xin.

Hần lạnh lùng bước vào trong, cảnh thê lương hơn hần còn trông thấy, chỉ là bản thân chưa bao giờ chịu khuất phục, nhường nhịn... Người phụ nữ khóc lóc đáng thương, nhưng công chính đã đóng là không thể mở ra, thấy cảnh trước mắt, Lăng Nhã không khỏi cười lạnh. Cô từ 3 tháng trước đã học cách lạnh lùng, tàn nhẫn nhưng khi gặp qua người phụ nữ có thể lợi dụng này, cô nhất định phải đoạt lấy thưởng phần của ông trời.

Cô bước xuống xe, đi lại hướng người phụ nữ ấy đang quỳ rồi nhìn vào trong, miệng nhếch lên nụ cười khinh bỉ...

- Cô tên gì?

- Phu nhân. - người phụ nữ khóc đến mờ mắt, nhìn người con gái kiêu sa trước mặt, lại lầm tưởng là phu nhân Tổng gia sao?

- Tôi hỏi cô tên gì? - Lăng Nhã kiên nhẫn, lạnh lùng nói ra một tiếng. Người phụ nữ giật mình, hoàn hồn trả lời

- Tôi là Tạ Thanh Mai. - người phụ nữ lấy tay áo lau nước mắt, miệng nói chuyện nhưng mắt không dám nhìn thẳng

- Cô làm gì mà khiến bản thân bị sa thải? - cô đưa khăn giấy cho người phụ nữ, đáng vẻ đáng thương hiện tại của cô ta tiểu thư đây không mấy bận tâm, vì muốn trả thù Tổng Vệ Nghiêm, cô đành phải giúp người.

- Tôi vào phòng của phu nhân Tổng Hạ Anh lau dọn, vì thấy đồ đạc dơ bẩn nên mới quét sơ, không ngờ lại đặt sai vị trí liền bị sa thải. - người phụ nữ oan ức

- Tổng Hạ Anh? - cô nghiêng đầu, nhíu mày

- Phải, ấy là phu nhân của Tổng tiên sinh. Tôi vừa vào làm, chưa biết nhiều về phép tắc. - người phụ nữ lau lau hai bên má, rồi chậm rãi nói

- Đứng lên đi, theo tôi về biệt thự Lăng thị, tôi sẽ phân bổ việc cho cô. - Lăng Nhã nói rồi quay lưng đi, câu nói vẫn ẩn hiện trong lòng “ Tổng Hạ Anh “. Cô lắc đầu một cái, nhìn người phụ nữ còn chần chừ đằng kia

- Không lên? - cô lạnh lùng hỏi

- Tôi, sợ... - cô ta run rẩy, nữ sinh Lăng, khí thế của cô do đâu mà có vậy? Người phụ nữ này là sợ cô đem bán ấy

- Tôi không làm gì cô cả, không lên thì không có cơ hội đâu. - cô hừ lạnh một tiếng, người phụ nữ chần chừ 3s rồi của uy phục. Cô ta vừa lên, cô liền khởi động xe rồi đi.

Biệt thự Lăng thị

- Lăng tiểu thư. - cô vừa dừng xe lại, hai bên vệ sĩ cung kính cúi đầu, đáng vẻ rất kiêu ngạo

- Lăng tiểu thư. - thím Trương (Quán gia) bước ra, hai bên còn có người hầu, người bưng nước lạnh, người cầm khăn ướt. Cô hất tay ra, họ liền hiểu chuyện lùi đi..

- Thím Trương, đây là Tạ Thanh Mai. Thím sắp xếp cho cô ấy công việc, trả lương cao một chút, công việc cũng thường thôi. - Lăng Nhã ra lệnh, giọng nói hết sức lạnh lẽo

- Vâng, tiểu thư. À mà. Ông bà chủ vừa về, họ ở trên thư phòng, thiếu gia và thiếu phu nhân đã có mặt, chỉ thiếu cô. - thím Trương cung kính nói

- Được rồi, pha giúp tôi ly sữa mang lên phòng, lấy ít bánh mì. Hôm nay miệng tôi hơi nhạt, làm mì hoành thánh đi. - cô dặn dò xong thì bước lên cầu thang, ánh mắt lạnh lại càng lạnh hơn, hôm nay cô lần đầu gặp mặt cha mẹ ruột, không biết vui hay buồn.

- Vào đi. - giọng nói dịu dàng của người phụ nữ phía sau cánh cửa, cô bước chân chậm rãi như tiểu thư cao quý, lại cộng thêm sắc đẹp vốn có mà khiến hai bậc phụ huynh vừa ý ngay.

- Lăng chủ tịch, Lăng phu nhân. - cô sợ họ không đồng ý cô, nên đã gọi lịch sự như vậy.

- Ấy, Lăng Nhã sao gọi ta khách sáo như vậy, con là con ruột của ta, ta nhất định là sẽ buồn nếu con gọi như vậy! - Lăng phu nhân nhíu mày, bà đứng dậy nắm tay cô trách nhệ

- Dạ... Mẹ... - cô ấp úng

- Con gái ngoan, con gái ngoan. - phu nhân ôm cô vào lòng, tay đặt lên tóc vuốt ve, đã hơn 18 năm bà chưa nhìn thấy con gái, nỗi nhớ nhung đã khiến bà lâm vào tự kỉ.

- Lãng Nhã, ngày mai là tiệc gia viên hai năm một lần ở Tôn Thất. Con hãy đi cùng Lãng Phong, ra mắt mọi người, coi như con dâu gặp mẹ chồng. - Ông Lãng vui thì có, nhưng nét mặt vẫn rất bình tĩnh

- Dạ thưa ba, ngày mai con có buổi giảng học quan trọng. Nếu trễ một chút, không biết có ảnh hưởng đến mọi người? - Lãng Nhã nhẹ giọng

- Tiểu Nhã, em đừng lo. Đây không phải bữa tiệc quan trọng gì, ngày mai chị chờ em, chúng ta cùng đi. - Hoa Thu cười, cô nắm cửa Lãng Nhã ánh mắt cứng chiều.

- Cũng tốt, nếu để hai đứa đi chung ta sẽ yên tâm hơn. Ngày mai, ta phải 20 vệ sĩ theo sát hai con, nếu bất trắc vẫn có đường lui. - ông Lãng cười hiền hậu, chỉ có nét mặt không vui của phu nhân luôn hiện ra ngoài, ý vẫn là không thích cô con dâu trước mặt.

...

Yến tiệc gia viên

Hôm nay là buổi yến tiệc quan trọng, không thể sơ sài, Thất Phương trên người mặc chiếc váy đen AS của tập đoàn Tiêu gia thiết kế, chiếc váy che một bên chân, phía trên là áo dạng vải voan hoa, thanh cao những rất sang trọng. Trên tay cô cầm ly rượu vị nho Pháp nhạt nhẽo uống một ngụm, bên trong đại sảnh, đoàn khách thượng lưu đi ra, đi vào, ngay cả khi không có khách thì ở đây vẫn rất đông người. Lãng thị, Tiêu gia, Hàn gia, Tống gia, Phong thị... Những giới phong thượng lưu cũng đã góp mặt, chỉ có điều vẫn thiếu nữ nhân cùng Thất Phương tâm sự tỏ bày.

- Á, Lãng tiểu thư, phu nhân Lãng thị đã đến. Chào mừng con gái thất lạc của Lãng thị, Lãng Nhã. Thiếu phu nhân Lãng gia, Hoa Thu. - tiếng của mẹ vang vọng, cả toà nhà chấn động. Con gái Lãng thị, chẳng phải nói đã chết nơi xứ người, nay còn xuất hiện ở đây, quả là trên người mà. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô, người nào từng gặp qua Trịnh Hạ Anh đều không khỏi bất ngờ. Siêu sao lớn như Hạ An vẫn hoang mang, cứ tưởng con bé ấy chết ở đâu rồi, phu nhân Tống gia tương lai xém chút phun trái dâu tây đang ăn một nửa ra ngoài, còn Thẩm Quý Nhu khinh thường liếc qua, Phong Dục vẫn chưa chú tâm nên không hay, không biết, Phong thiếu đến trễ về sớm, tiệc vừa bắt đầu anh ta đã vắng mặt. Người duy nhất không lộ bất cứ sự ngạc nhiên nào chỉ có thể là hần, hần sớm đã cho người điều tra.

- Lãng tiểu thư, có thể trả lời phỏng vấn không?

- Lãng thị có phúc, cô xinh đẹp như vậy, không biết đã có hôn phu?

- Lãng tiểu thư, nghe nói Tôn thiếu vẫn cùng cô ngày đêm tâm sự, chẳng hay hai người...

Những câu hỏi vớ vẩn của đám phóng viên khiến cô không muốn quan tâm, buột miệng “Im lặng” cũng không dám, chỉ còn cách câm nín.

- Mong mọi người e dè, tiệc của Tôn Thất, tôi không muốn làm trung tâm. - cô lạnh lùng giải thích, nói vừa dứt lời liền đi ngay

- Lãng tiểu thư. Cô có thư, là của vị khách lạ. - một vị hầu bàn đem lá thư, cùng một ly rượu đỏ máu.

- Là ai? - cô nhíu mày lạnh, giọng nói ưu nhã của cô có chút không thuận mắt.

- Tôi thực không biết. - người hầu bàn run sợ, vị tiểu thư trước mặt toát ra vẻ đáng sợ lạ thường.

- Được rồi, cảm ơn. - cô nhận thư, liền rút tờ chi phiếu đưa cho tên hầu bàn, tên ấy mừng rỡ chạy đi. Cô ngồi xuống một góc khuất nhưng ánh hào quang trong cô luôn bùng sáng, người phụ nữ trước mặt khiến nam nhân điên loạn, cô chậm mở lá thư ra đọc thật tỉ mỉ, dò xét một chút, miệng liền vẽ lên một đường cong hoàn hảo.

Sân thượng của biệt thự Tôn Thất, gió lạnh thổi qua làn tóc cô gái, sương đêm thấm lâu hóa vàng trên cửa sổ. Cảnh lá chuyển động bất thường trên mặt đất, người và thiên nhiên hoà làm một.

- Lâu quá không gặp, Thẩm tiểu thư? - giọng nói lạnh lùng của Lãng Nhã làm cho cô gái trước mặt lạnh gai óc.

- Lâu quá không gặp, Hạ Anh, cô thay đổi nhiều. - cô ta xoay người đối diện cô, nhan sắc vẫn phấn son, kiêu diễm như trước. Chỉ có điều, cô gái trước mặt không có dáng vẻ nữ sinh như trước, chỉ có một từ để hình dung “Mỹ”. Cô ta hoàn toàn lột xác, quyến rũ đến mức mỹ nhân cũng không xứng. Nhưng nếu so về mọi góc cạnh, cô ta chỉ có thể sử dụng dao kéo, gương mặt dường như thay đổi rất nhiều. Cô tỉ mỉ dò xét, rồi cười nhạt, cô ta quyến rũ ai vậy?

- Cô nói có chuyện quan trọng, thư gửi cũng không ra hiệu, tôi không biết? - Lãng Nhã nâng ly rượu trên tay, uống một ngụm rồi từ từ nói

- Lãng tiểu thư là người thông minh, cô cũng biết quan hệ giữa tôi và Vỹ Nghiêm. Cô không xen vào chứ? - giọng nói của cô ta khinh bỉ sâu sắc

- Tôi bận tâm? - cô hơi nghiêng đầu, tỏ vẻ không hiểu.

- Nai vàng ngơ ngác à, cô diễn kịch hay như thế sao không thi vào trường điện ảnh? - giọng nói mỗi lúc, từng phút lại càng chua ngoa, đánh đá hơn trước rất nhiều. Ngày trước bước vào Tống thị, dịu dàng như nước, sao bây giờ miệng lưỡi như rắn độc vật chứ, hiện tại lộ đuôi cáo già ra rồi, quả là người phụ nữ biến đổi sắc thái khác thường.

- Tôi nghĩ, người xen vào là ai cô cũng hiểu rõ? Đừng lên mặt dạy đời tôi, Thẩm tiểu thư, không ngại tôi nói thẳng “Nữ nhi càng chua ngoa, lại càng kém cỏi” . Tôi xin phép, cáo lui trước. - Lăng Nhã cười lạnh, xoay gót 90 độ lập tức biến mất, người ngu dốt như Thẩm Quý Nhi e rằng nghe không hiểu.

© ý nói cô ta là người không kiềm chế bản thân sinh ra ngu dốt.

“Vỹ Nghiêm, tôi làm anh rồi, anh cho cô ta tới đe dọa, si nhục tôi. Anh hài lòng rồi chứ? “Lăng Nhã cười khở, đôi mắt ướt lệ của cô cay như bị ai tát vào mặt mình, cô không dám ở lại đây, nhưng cũng không có ý định rời đi.

- Lăng Nhã, bác Tôn muốn gặp em. - Lăng Phong thấy em gái, nhẹ nhàng cất bước lại gần, ân cần nói

- Em qua liền. - Lăng Nhã dùng khăn giấy lau mắt, rồi bước nhanh lại chỗ của các phu nhân ngồi. Cô nghiêm túc chào hỏi

- Bác Tôn, các vị phu nhân, xin chào.

- Lăng Nhã, lại đây, ngồi kế ta. - phu nhân Tôn hào hứng, bắt chuyện với con dâu tương lai. Đôi mắt bà ấy thoáng có chút buồn nhìn về hướng của Tiêu Lệ Y (thiên kim Tiêu thị, em gái họ của Tiêu Hoa Thu)

- Dạ. - cô bước lại, đặt ly rượu trên tay xuống dưới bàn. Nhàn nhã, xoay người đối diện với Tôn phu nhân

- Lăng Nhã, chuyện hôn nhân của Thất Phong nhà ta, con đã biết. - phu nhân Tôn dùng những câu nói khó hiểu, nhưng cô nghe qua đã thấm

- Bác cứ nói thẳng, cháu xin nghe. - Lăng Nhã cười một cái, tay bắt giắc nắm thật chặt

- Ta xin lỗi con, ta với Tiêu thị đã có đính ước hôn nhân từ nhỏ. Việc con và Thất Phong, coi như chưa từng xảy ra được không? Ta xin lỗi, là ta sai. Con tha thứ cho ta chứ? - Tôn phu nhân dùng giọng điệu tiếc nuối, cô nghe xong có chút thông. Cô nâng ly rượu vừa rót đặt trên tay của Tôn phu nhân, nhàn nhã trả lời :

- Phu nhân, con và Thất Phong chỉ là bạn bè. Ngoài ra, chúng con không có bất cứ quan hệ mờ ám nào, phu nhân không có lỗi. - cô nói rồi đứng lên, cúi thấp đầu - Con xin phép.

Tôn phu nhân cảm thấy áy náy, nhưng sự thật phải đối diện, bà cũng là bất đắc dĩ thôi! Lăng Nhã bước ra khỏi bữa tiệc, trên tay cầm theo đĩa đồ ăn ngọt, lòng bây giờ chỉ có ăn mới giải tỏa và cũng chỉ có đạo hoa viên mới thoải mái, thư giãn đầu óc. Đẳng bời: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Ghen Tuông Không Khách Khí

Bên ngoài vẫn có rất nhiều vệ sĩ, âm thầm bảo vệ phía sau lưng cô, cứ như vệ sĩ và tiểu thư ấy. Cô du xuân không bao lâu, lại trở thành con gái tập đoàn Lăng thị. Hào quang xung quanh cô, nam nhân ai cũng muốn bám vào.

Người đàn ông quyền lực phía sau cô chưa bao giờ rời mắt, hần một bước cũng không bao giờ cho ai nhìn cô đắm đắm. Cô còn không biết xung quanh là một dãy núi thái sơn hộ vệ, ruồi còn không bay vào được mà.

- Lăng thị không biết môi đâu ra con gái thất lạc, chẳng biết là dùng thủ đoạn hạ cấp gì? - một giọng nói đầy vẻ khinh bỉ, tự đắc bên hoa viên Tú Lam.

- Hừ, người ta bây giờ là thiên kim tiểu thư, con gái quý phái. Chúng ta là siêu sao hạng A, không xứng nói chuyện. - một giọng nữ quen thuộc, khá là khinh thường

- Đúng vậy, cô ta là không xứng nói chuyện với chúng ta. - giọng nữ khi nãy trả lời, mang theo vẻ khinh thường

- Xuân Diệp, cô coi. Lăng tiểu thư bên kia. - người phụ nữ ấy chỉ về hướng cô, xoay người lại nói với Xuân Diệp, cô gái dùng giọng khinh thường khi nãy

- Á a, Lăng tiểu thư. Xin chào! - Xuân Diệp thấy vậy, đi lại phía cô, vẫy tay chào một cái. Cô ta liếc mắt về hướng người phụ nữ khi nãy cùng mình nói chuyện, à đang chỉnh lại trang phục khoét sâu áo xuống lộ vòng 1 đầy đặn.

- Hạ Anh, à không, Lăng tiểu thư, chào cô! Chắc chưa quên cô chị gái này? - Hạ An người phụ nữ khoét sâu áo đầm, cô à bây giờ thay đổi khá nhiều, chẳng biết dùng cách gì mà trong 3 tháng đã biến thành cô siêu sao top A+. Hạ Anh cũng có khác, cô bây giờ phải gọi là nàng Kiều chuyển kiếp, mặn mà, hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh *

* câu thơ trong truyện thơ “Chị em Thúy Kiều - Nguyễn Du“. Ý chỉ nhan sắc của cô bây giờ phải gọi là đẹp đến hoa ghen, liễu hờn.

Hôm nay Lăng Nhã đơn giản mặc chiếc đầm màu đen, cổ chữ V không khoét sâu như ai kia, chỉ đơn giản, lộ như không lộ. Giản dị mà quyến rũ, còn Hạ An, phần trên gương mặt không biết có dày như mặt đường không? Son tô đậm đến mức lem ra ngoài, cô ả sinh ra đã có vóc dáng thấp lùn, chiều cao tương đối 1m60 so với cô là một trời một vực. Cô hiện tại là 1m72 chiều cao tương đối ổn định, cô thuộc vào tụi người cân bằng mọi mặt.

- Xin chào chị gái. - Lăng Nhã cười lạnh, cúi xuống một chút, “chị gái“ cổ tình kéo dài thanh âm

- Cô Lăng bây giờ thay đổi nhiều, tôi cũng chẳng nhận ra nữa. - Xuân Diệp churong mắt, sao cô sinh ra lại may mắn như vậy? Cô ta luôn tự hỏi, bản thân thua cô điểm nào?

- Nhớ, chỉ là không biết cô Hạ đã bao giờ nghĩ đến tôi? - Lăng Nhã cười khở, cô ta nhất định hận cô đến chết, không thể giết cô là lỗi cô ta quá nhu nhược.

- Sao lại quên được. - Xuân Diệp ngậm tức giận, chính do cô, nếu không thanh xuân lần đầu phát tiết của cô ta đã trao cho Tống Vỹ Nghiêm

- Thật tội nghiệp, cô vì tôi mà bị lấy mất “Lần đầu“. Thật xin lỗi, tôi rất áy náy. - đừng nghĩ này giờ hai cô nói gì tôi không nghe, hứ xem tôi trả thù này.

- Hứ, giả mèo khóc chuột. - cô ta lộ nguyên hình bạch cốt tinh, khinh bỉ liếc cô một cái, chậm rãi mắng

- Xuân Diệp bình tĩnh, người quen không nên hồ đồ hại bản thân. - Hạ An bước lên, khê trách. Cô ta tiến về phía Lăng Nhã, tướng mạo thấp lùn cho nên phải nhờ giày cao gót tiếp đỡ, cô ả bây giờ, cao gần bằng cô thôi.

- Chị thay mặt Xuân Diệp xin lỗi em - cô ả cúi đầu, lộ vòng một căng tròn. Đây là cố ý khoe khoang với cô, khi trước Hạ An luôn tự đắc, Hạ Anh xinh đẹp nhưng luôn bị lép vế bởi vòng 1.

- Em ngán thịt mỡ, chị đứng thẳng lên y. - cô liếc sang phía khác. Cảm thán, bản thân sao kết giao với người phụ nữ này.

Hạ An tức giận nhưng cô ả vẫn duy trì nụ cười trên gương mặt, vốn là nhờ phẫu thuật nên vòng một mới có thể hãnh diện như thế, có điều, da mặt vốn cũng đã dày nên cô ta tự cho bản thân tốt nhất là kết lại tình chị em.

Hạ An cười mỉm, nếu có thể kết bạn với cô, chắc chắn sẽ khiến cô ta cao ngạo thêm một chút.

- Lăng tiểu thư, cô thay đổi hơi nhiều, tôi thực sự là nhận không ra. - Hạ An nhìn từ trên xuống dưới, nét mặt vô cùng không thuận mắt.

- Tôi coi như một lời khen, Trịnh tiểu thư, cô bây giờ là siêu sao? Không biết tại sao, tôi cảm thấy, cô không đi lên bằng đôi chân của mình? - Lăng Nhã duy trì nụ cười trên gương mặt, cô ả cúi thấp người, chỉnh lại trang phục rồi dịu dàng hừ một tiếng.

- Tôi cũng không tỏ vẻ thanh cao gì, chỉ là, tôi đang yêu lại người cũ - Phong Dục thiếu gia nhà họ Phong, tôi còn không biết tại sao luôn được anh ấy cưng chiều, yêu thương. Cô biết không, Thẩm Quý Nhi và Tống thiếu cũng đang trao dồi tình cảm, còn tôi và Phong Dục đang chuẩn bị kết hôn ấy. - Hạ An cười lạnh, cô ả nhếch mép, lập tức đem hai người đàn ông từng yêu thương cũng từng cho cô cảm giác hạnh phúc vào cuộc nói chuyện, mục đích của ả là khiến cô tức chết.

- Không biết Trịnh tiểu thư nói tôi nghe làm gì? Việc cô cướp đoạt hay thế nào thì đã không còn liên quan tới tôi, cô nói ra như vậy, nhất thời tôi không có thể phản ứng như thế nào? - cô cười một cái, lập tức đem cả thế giới sống dậy tra hỏi ả, trong lúc chưa suy nghĩ ra câu trả lời, ả liền bị một người phụ nữ đẩy mạnh ra sau.

- Cô làm gì vậy? - cô ả tức giận nhìn người đẩy mình, liền tức quát tháo

- Cô còn hỏi? - Thất Phương tức giận trừng mắt, nhìn lại phía Lăng Nhã đang bất động, ân cần hỏi thăm : - Chị Nhã hồng sao chứ?

- Không sao, cảm ơn em. - Lăng Nhã cười dịu dàng, quả là chị em tốt. Thất Phương biết mẹ mình từ hôn với cô, vội chạy ra ngoài tìm, bắt gặp nghe được cuộc trò chuyện của họ, ánh mắt vô cùng tức giận. Không suy nghĩ nhiều lập tức đem cả người của Hạ An đẩy ra sau, cô ả cũng may, Xuân Diệp ở phía sau bảo vệ không thì ả sớm ăn mất với đất.

- Nè, quý cái. Mày là ai? Biết bọn tao là ai không? - Xuân Diệp mắng tục, cô ta lại dùng cái gia thế mà người thân cô ta phải đổ máu mới có được, lại đem ra đe dọa

- Là ai? - Lăng Nhã lạnh lùng, cô ta xứng nói chuyện với cô hay sao?

- Hứ, tôi xin tự giới thiệu. Tôi là Hạ Xuân Diệp, con gái nuôi của chủ tịch tập đoàn FS lớn nhất Thượng Hải. - cô ta hào hứng giới thiệu, cho họ biết địa vị của cô ta bây giờ, không tầm thường xú nào, cha mẹ ruột cô ta chết vì cứu vị chủ tịch này, cô ta miễn cưỡng được nhận làm con nuôi thôi.

- Chức vụ không nhỏ hé? - Thất Phương bật cười, so với Tôn Thất thì sao? Thôi chờ đi, lát nữa công bố con cháu đời thứ 4 của Tôn Thất sẽ biết.

- Mong mọi người trở về sảnh lớn, buổi tiệc chính thức bắt đầu. - tiếng của mc vang vọng khắp khuôn viên, người người đều vội vã chạy vào trong.

- Vào đi xem tôi là ai? - Thất Phương cười lạnh, kéo tay của Lăng Nhã vào trong. Bọn họ vẫn muốn xem xem, ai là người họ cần biết.

...

- Cảm ơn mọi người đã đến Yến tiệc viên gia, hai năm một lần ở Tôn Thất chúng tôi. - ông Tôn vừa nói dứt lời liền có tiếng vỗ tay trên bục, dưới bục, người người đều nở một nụ cười tao nhã.

- Hôm nay, viên gia yến chỉ là phụ, thật sự là cũng muốn thông báo về con cháu Tôn Thất đời thứ 4. Xin mời, Tôn Thất Phong cháu nối nghiệp gia tộc. - mc giới thiệu người quyền lực nhất, đứng đầu gia tộc, mọi người chú ý tới Thất Phong ngày một nhiều hơn, anh bước lên, trên tay cầm một cành hoa hướng dương.

- Xin chào mọi người, tôi là con trai đời thứ 4 của gia tộc. Hiện tôi đang điều hành mọi hoạt động của tập đoàn, và sau này cũng sẽ cố gắng hết sức đem công ty vào bảng xếp hạng thế giới. - Thất Phong tự hứa với chính mình, với gia đình, với mọi người và với người anh yêu - Lăng Nhã. Anh ném bông hoa hướng dương xuống đất, đọc lời tuyên thệ xong thì bước lại phía ông Tôn, nhàn nhã cúi đầu lễ phép rồi ngồi bên cạnh ông.

- Tiếp theo, con gái đời thứ 4 của Tôn Thất. Thiên kim tiểu thư Tôn Thất Phuong, xin mời cô. - mc nhàn nhã giới thiệu, người đứng kế Lăng Nhã xoay người cười với cô rất tao nhã, rồi nhìn về phía bên kia khinh bỉ.

Hạ An và Xuân Diệp bất ngờ trước vị thế của người phụ nữ ấy, run sợ là điều mà họ nghĩ đến.

- Xin chào mọi người, tôi là Tôn Thất Phuong, con gái đời thứ 4 của Tôn Thất. Hôm nay, tôi đứng ở vị trí này, để công khai ngồi vào vị trí tổng giám đốc tài chính của tập đoàn Tôn Thất, và hứa sẽ cố gắng giúp đỡ, hỗ trợ cho anh hai tôi. - Thất Phuong nói xong, cũng giống như anh trai mình ném hoa hướng dương xuống đất, đọc lời tuyên thệ rồi xoay người. Cô bước lại gần ông Tôn ôm ông ấy một cái, sau đó nhàn nhã cười nhìn xuống Lăng Nhã, rồi liếc về hướng của Hạ An, Xuân Diệp khinh thường lộ ra từ trong đáy mắt.

- Anh à, em thấy mệt quá, ẹo... Hình như đồ ăn không hợp khẩu vị, em... - Hoa Thu mệt mỏi sờ trán, cô ấy cố gắng duy trì nụ cười, nhưng con nhức đầu cảm giác buồn nôn luôn vây quanh bản thân mình.

- Hoa Thu không khỏe sao? - Thất Phong đi lại trên tay cầm một ly nước và viên thuốc an thần cho người có thai. Được về phía Lăng Phong, anh dò xét kĩ viên thuốc rồi mới cho Hoa Thu uống.

- Anh hai, hay anh đưa chị dâu về nhà đi. Tiệc cũng không quan trọng bằng sức khỏe của chị dâu. - Lăng Nhã cầm túi xách và áo khoác của hai người họ, ân cần nhưng rất dịu dàng nói

- Em không sao, tiệc vừa bắt đầu, chúng ta về như vậy không được. - Hoa Thu kiên cường đẩy tay của Lăng Phong đang ôm mình ra ngoài, cô ấy chống toàn thân xuống bàn, cười lạnh với chính bản thân.

- Tiệc không sao, tôi có thể nói với mọi người. - Thất Phong nhìn về phía mọi người, rồi xoay lại nói với hai người họ.

- Như vậy, em ở lại hai người về trước đi. - Lăng Nhã đỡ tay của Hoa Thu, dìu ra khỏi cửa.

- Vậy đi. - Lăng Phong trực tiếp bế Hoa Thu lên, trước khi đi còn dặn dò Thất Phong phải đưa em mình về tới nhà an toàn. Thất Phong cười khổ một cái, nhận nhiệm vụ, chỉ e rằng người phụ nữ này chưa kết tiệc đã không thấy đâu.

Lăng Nhã nhìn theo dáng anh trai đã khuất xa bỗng nở nụ cười lạnh, xoay người nhìn về phía của Thất Phong kéo tay anh vào bữa tiệc.

- Khoan đã, chúng ta còn chuyện cần làm rõ. - Thất Phong giữ chặt tay của Lăng Nhã lại, dịu dàng như nước, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía cô

- Chuyện gì? - cô ngây thơ hỏi, tay bị anh nắm đến mức buông không được.

- Chúng ta là quan hệ gì, chẳng lẽ, thời gian 3 tháng qua em không bao giờ nghĩ về anh? - Thất Phong lạnh giọng, nỗi buồn của người đàn ông bị chối hôn, thật khiến cho anh muốn gạt bỏ tất cả.

- Em nói rõ rồi, em chỉ coi anh như anh trai. Chúng ta, không thể tiến tới... - Lăng Nhã cười buồn, nỗi buồn của cô là cực kì không thoải mái

- Anh trai? Từ này anh không muốn nghe, anh nói rồi, anh sẽ luôn yêu em mặc cho em chối bỏ thế nào. - Thất Phong nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng. Cô ngước mặt lên nhìn anh, đáng vẻ 1m85 kia khiến cô không thể coi thường. Anh là người bên cạnh cô lúc cô đơn, nhưng cô chưa bao giờ có cảm giác tuyệt đối kính trọng quan hệ nam nữ với anh.

- Xin lỗi, em nghĩ anh sẽ thất vọng rồi. Khi này em nói chuyện với Tôn phu nhân, thể hiện mình không có quan hệ gì ngoài tình bạn. Em đã chối hôn rồi, anh nên quyết định đi. - Lăng Nhã không muốn bản thân bị coi là xem thường Tôn Thất, chỉ chịu mọi tai ương về phía mình, tự chịu là cách đau khổ nhất của một con người.

- Em không cần tuyệt tình như vậy, anh nhất định buông tay em. - Thất Phong tức giận bỏ đi, ánh mắt căm ghét cô cực điểm. Sau khi anh bỏ đi, cô thậm chí cười tự giễu bản thân ngu ngốc, người đàn ông tốt như vậy đánh mất là cô sai.

Nhưng duyên phận, cô không thể ngăn được. Cô tuyệt tình, đời còn tàn nhẫn hơn.

Sân thượng Tôn Thất khá rộng, đứng đâu cũng có thể thấy người khác rõ ràng. Hần và Lý Hiểu Thuận nhàn nhã xem kịch hay, cô quá dứt khoát, ngay

cả hân cũng cảm thấy lạnh người.

- Lão Đại, anh không xuống dưới sao? - Hiểu Thuận nhìn sâu vào đôi mắt của anh, tâm tư tình cảm vẫn còn trông đầy lòng.

- Tôi quyết định chinh phục cô ấy lại một lần nữa. - hân nhếch mép, nụ cười thoáng vẻ lạnh lạnh

- Nhưng, còn Triệu Minh. Cậu ta đang giúp đỡ cho Phong thiếu đối phó anh, anh không sao chứ? - Hiểu Thuận dùng ánh mắt nhẹ nhàng, sâu lắng nhìn thoáng qua. Hiểu được tình anh em trong mắt của anh vẫn còn, chỉ là, nụ cười vừa tắt lại sáng lên.

- Cậu ta cần dạy dỗ, cứ mặc cho Phong Được đối xử với cậu ta, khi ấy cậu ta trưởng thành cũng chưa muộn. - hân nhìn về phía cô, vẫn còn đứng y nguyên chỗ ấy. Cô nhìn vào trong, muốn bước tới nhưng lại thôi cứ như con cún nhỏ làm sai.

. . .

Sáng hôm nay, thông tin con gái ruột của Lăng thị trở thành tiêu đề nóng trong ngày. Hầu như báo chí, tin tức đều đưa tin về vụ việc này, bắn loạn cả thành phố S suốt cả buổi.

- Ấy nghe đâu con gái Lăng thị vừa mới bị từ hôn sao?

- Không, nói là cô ấy đá Tôn thiếu.

- Tiêu tiểu thư vừa công khai bạn trai mới - Tôn Thất Phong ấy, hai người còn hẹn hò ở khách sạn nữa.

- Thật không? Vậy là sao? Lăng tiểu thư bị đá à?

- Chắc vậy, tội cho Lăng tiểu thư.

- Tội gì, người ta là công chúa điện hạ, thái tử chắc chắn xếp thành hàng dài.

Ngay sau khi tin tức truyền tai rồi tới truyền miệng, và dừng lại ở việc Tiêu Lệ Y công bố sẽ kết hôn với Tôn Thất Phong vào cuối tháng tới. Mọi người bị một trận chấn động, người nhà họ Tiêu và người nhà họ Tôn không ai lại không dính vào mọi chuyện rắc rối này.

- Lăng Phong, con mau thu dọn tin tức này. Mau hủy hợp đồng với Tôn Thất, ta không chấp nhận việc họ từ hôn con gái ta. - bà Lăng tức giận, đập tờ báo xuống bàn. Ánh mắt dần chuyển sang màu đỏ, cực kì khó coi.

- Đúng là không ra hệ thống gì, họ dám từ hôn với gia đình mình cũng được. Còn đăng tin nói là Tiểu Nhã bị đá, tức chết mà. - Lăng Phong là người trầm tính, trước giờ ít khi bị chi phối tâm lý. Nhưng hiện tại, Lăng Phong là đang cực kì tức giận.

- Lăng Phong, phu nhân, hai người bình tĩnh. Chuyện này không thể không truy cứu, mau gọi Lăng Nhã ra đây. - ông Lăng ngồi ở ghế chủ gia, bình tĩnh, suy xét

- Ba, mẹ con xuống rồi. - cô dịu dàng như nước, bước xuống, khoan thai, tao nhã.

- Bảo bối của ta, nói thật cho ta biết, con có ổn không? - bà Lăng kéo cô ngồi kế bên mình, tay nắm tay cô, dịu dàng hỏi

- Mọi người đừng lo quá, con ổn mà. Việc từ hôn hôm trước, con thông rồi. Chẳng suy nghĩ, bận tâm gì nhiều. - cô cười hiền hậu, đem toàn bộ hoà bình của thế giới trở lại.

Nếu nói không suy nghĩ, là nói dối. Cô khó chịu vô cùng, muốn yêu một người đàn ông nhưng trái tim chỉ quan tâm người khác thì sao?

Suốt 3 tháng qua cô luôn âm thầm tự mình điều tra về Tống Vỹ Nghiêm, biết được hân hiện tại đã thu mua tập đoàn Thẩm thị và Trịnh thị (ở Việt Nam) . Hân còn được người trong chính trị tuyên làm “ Thái tử điện hạ trẻ tuổi nhất “. Ngồi thái tử ấy chỉ ban cho tầng lớp thượng lưu 30 mấy tuổi trở lên, riêng hân chỉ mới 25 tuổi đã khiến nữ nhân sục sôi, nắm trong tay quyền lực bất phàm

Lăng Nhã thay bộ đồ ngủ, thoa kem dưỡng da, rồi đi lại máy tính.

Cô tra ra rất nhiều thứ về hân mà cô đã bỏ quên, ngay cả Xuân Diễm đã chết cũng bị cô lôi vào cuộc trả thù này.

Cô muốn trong tay của hân không còn một xu, muốn đem toàn bộ sự nghiệp của hân lui tàn. Cô không ác độc, chỉ là, cô hận hân rất nhiều, hận vì hân làm cô tổn thương hận vì hân khiến cô... Đau lòng.

- Tiểu thư, cô có chuyện gì tôi? - Thanh Mai ôn nhu nói

- Cô cho tôi biết, có người phụ nữ nào vẫn thường lui tới nhà Tống thiếu không? - cô nhìn vào màn hình, ánh mắt ghen tuông khi thấy người phụ nữ nào đó cùng hân vào trong.

- À, hình như cô Lý thường xuyên lui tới. Có vẻ Tống thiếu và cô ấy rất thân thiết, còn ôm eo cô ấy xuống sảnh nữa mà. - Thanh Mai suy nghĩ, chợt nhận ra người trong hình là thư ký mới của hân - Lý Yên

- Cô nói sao? Ôm eo xuống sảnh? - cô cố gắng đè nén sự ghen tuông xuống cực điểm, dịu dàng nói
- Phải, hai người tình cảm lắm. Tôi thấy Tổng tiên sinh còn đút cho cô ấy ăn nữa mà, hai người thân thiết lắm. - Thanh Mai cười lên, tiếp tục diễn kịch
- Ra ngoài đi. - cô chịu hết nổi rồi, cô rống duy trì nụ cười.
- Tôi xin phép cáo lui trước. - người phụ nữ hạ thấp thanh âm, dịu dàng đến mức khiến người ta phải ghét bỏ
- Tổng tiên sinh, phu nhân rất tức giận. - Thanh Mai đi thật xa chỗ cô, móc điện thoại ra gọi thông báo cho hắn. Hắn bên đầu dây kia nghe được những lời cô nói qua máy nghe lên không khỏi bật cười thành tiếng, con vật nhỏ càng lúc càng gan dạ. Đăng bởi: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tiêu Lệ Y Là Một Cô Gái Không Có Lòng Hẹp Hòi

Hôm nay Lăng Nhã mặc một chiếc đầm cô dâu phụ trắng xóa, điểm vài hạt rườm lấp lánh, nhón gót giày bước từ phòng trang điểm ra ngoài sảnh lớn của trung tâm áo cưới, trước con mắt thích thú của các vị xung quanh.

- Woa, Lăng Nhã cậu đẹp quá. - Lệ Y hai mắt sáng rực, lộ nụ cười ngưỡng mộ về phía Lăng Nhã
 - Lệ Y cậu chọn được chưa? - cô mỉm cười, đối với đám cưới của họ cô không mấy coi là tổn thương, cũng không vì thế mà khiến cho cô cùng Lệ Y nứt nẻ tình cảm chị em
 - Không, mình không chọn nữa. - Lệ Y bủi môi, nhìn mấy bộ đầm trước mặt tỏ thái độ chán ghét
 - Sao nào? - Lăng Nhã vẫn giữ nguyên tư thế, nghiêng đầu cười với Lệ Y
 - Cậu xem, trên đời này còn có phong tục cổ hủ sao? Bất mình mặc trang phục truyền thống cũng đành, còn bất mình ngồi kiệu hoa. - Lệ Y chán ghét nói, cô ấy không muốn khôi phục đáng vẻ hiện tại
 - Cậu đã nói chuyện với Thất Phong chưa?
 - Nói thì sao, anh ấy bận rộn rất nhiều, còn không có thời gian cho mình. - Lệ Y lắc đầu chán ghét, tâm tình của cô ấy không hề tốt
 - Thôi mà, cậu xem, trên phim cổ trang chẳng phải rất biết lạm dụng các lễ cưới này để kéo dài tập phim hay sao? Còn nữa, cậu coi, đám cưới độc nhất vô nhị chẳng phải rất tốt sao? - Lăng Nhã chậm rãi đảo mắt, cô cảm bộ lễ phục cưới màu đỏ truyền thống lên.
 - Mình muốn làm công chúa, bộ ảnh cưới chụp ở Los Angeles vẫn đang chờ. Mình không muốn bị coi là treo đầu dê bán thịt chó nha! - Lệ Y ném toàn bộ các trang sức trước mặt ra xa, sao đó trầm giọng oán trách
 - Thôi hay là như vậy, cậu đám cưới ở đây cho gia đình chồng xem, sao đó nhân cơ hội hợp mặt bạn bè thì sang Los Angeles đám cưới lần hai. Thấy sao? - Lăng Nhã nhỏ giọng năn nỉ, khuôn mặt đỏ bừng của Tiêu Lệ Y trầm lại, dịu xuống, xoay người cười với Lăng Nhã tỏ ý “hài lòng”.
 - Ý hay, khi đó cậu phải làm dâu phụ cho mình nha. - Lệ Y buồn cười nói, không ngờ được, trên trái đất tình địch cũng có thể làm bạn. Chuyện tình yêu giữa Thất Phong và cô, Lệ Y sớm đã biết, nhưng hiện tại, tình yêu cô cũng cần mà tình bạn cô còn cần hơn. Sở dĩ, cô thích nói chuyện, mua sắm với Lăng Nhã, chẳng muốn vì quá khứ mà chà đạp hiện tại và tương lai.
- Hôm nay Lăng Nhã cùng Lệ Y đi rất nhiều shop mua sắm, đáng và nữ sinh cao ráo của hai người sớm đã trở thành tiêu điểm.
- Lăng Nhã, cậu coi, nam nhân háo sắc vẫn đang nhìn chúng ta. - Lệ Y thủ thi bên tai cô, đảo mắt xung quanh, tránh ánh mắt sắc lang của bọn họ
 - Lệ Y, cậu nghĩ gì vậy? Bọn mình tốt nhất là đi nhanh, những người phụ nữ bên cạnh họ nhìn chúng ta như muốn giết người. - Lăng Nhã nuốt nước bọt, vội nói rồi vội kéo Tiêu Lệ Y rời đi. Đến quầy áo đầm dạ hội của nữ, Lệ Y chậm nhẹ vào chiếc đầm màu đỏ đô cười nói
 - Lăng Nhã chúng ta mua hai bộ nha?
 - Hiểu rồi, muốn mặc cặp với mình trong tối mai sao? - Lăng Nhã cười quyến rũ
 - Hìhì, cậu hiểu thấu mình ghê. - Lệ Y cười tiếp

- Cô ơi gọi giúp tôi hai bộ đầm này. - Lệ Y phất tay bảo người nhân viên giúp gói lại, ai dè, bắt gặp ánh mắt khinh thường của cô nhân viên, cô ta còn lười biếng chán ghét xem trò vui của bọn họ là hai người trước mắt, cái gì mà tiệc tối mai? Khăng định là các cô chẳng có cái khả năng đi tiệc tùng sang trọng, mua làm gì cho phí tiền, tôi vẫn đang giúp mấy cô thôi. Cô ta dựa vào sào quần áo đưa móng tay, lười biếng nói ra vài chữ

- Xin lỗi, giá của bộ này cũng hơn vài ngàn đô, so với các cô e là mua không nổi.

- Ý cô là gì? - Lệ Y nhú mày, người nhân viên nhếch mép nhìn từ trên thấy cái áo thun trắng của Lệ Y, và áo sơ mi đen của Lăng Nhã. Di chuyển mắt xiu sẽ nhìn thấy hai cái quần jean rách, và phía dưới mang giày thể thao loại thường. Cô tiếp viên tiếp tục nhếch mép, khinh thường liếc xéo hai người họ tỏ vẻ không muốn tiếp

- Nè ý gì đây? Trả lời mau. - dám tỏ vẻ khinh thường trước trung tâm thương mại của tôi sao? Lệ Y tức giận, nhưng không muốn làm mất hình tượng vẫn dịu dàng nói

- Quá rõ rồi, người nhà quê như mấy cô mau sớm về chăn bò, chăn dê y. Trên đây là thành phố, mấy cô không tham dự tiệc lớn cần gì mua đồ dạ hội. - người tiếp viên khác chen miệng vào, xua ruồi như đuổi tà khiến cho Lệ Y giận đỏ mặt

- Tôi thực chẳng biết nói gì, các cô là người thành thị sao nói chuyện thua kẻ nông dân như chúng tôi vậy? Chúng tôi mua để vứt cũng không đến lượt các cô chen mỏ vào phân xét, miễn là chúng tôi đưa tiền đầy đủ là được. - Lăng Nhã giận quá, hóa cười. Cô cười chế giễu xong lại quay sang khinh bỉ nhìn họ, rồi xoay qua Lệ Y cười động viên - Tội cho chúng ta, không sớm đuổi đi thì chức giám đốc của bọn mình bị coi là ăn xin đấy.

- Lăng Nhã cậu nói không sai. - Lệ Y cười khích lệ

- Nè, cô nói ai là mỏ cầu, cô có giỏi thì mua thử cả trung tâm này đi. Âm khí. - người nhân viên nữ A tức giận, hét lớn cho toàn thể những người có mặt ở đây nghe

- Hừ, giẻ rách mà không biết tưởng mình là gấm quý, ta khinh. - nhân viên B hất cằm mắng chửi cô, Lệ Y cũng không nhịn được nữa, hét toáng lên

- Quản lý, giám đốc đâu.

- Nè làm gì la dữ vậy, người ta nói sai sao? - một người phụ nữ trung niên bước ra, khinh thường hơn cả mấy cô kia, nhìn về phía Lệ Y và Lăng Nhã.

- Tôi cần gặp quản lý. - Lệ Y hét lên, những ánh mắt hiếu kì xung quanh dần dần nhiều lên

- Là tôi - người phụ nữ liếc qua Lệ Y và cô, dò xét và rút ra kết luận, hai người này là bình dân chắc hẳn dùng tiền tiết kiệm mua đầm dạ hội ấy.

- Tôi không chấp nhận cách cư xử của bọn họ, tôi là khách hàng tôi trả tiền mấy người mới có ăn. Mấy người còn tỏ cái vẻ không thuận mắt s... - Lệ Y nói tới đây liền bị chặn họng

- Cô không thấy bản thân nói nhiều lắm sao? - vị quản lý bất bình

- Nhân viên của tôi là có ý tốt, xem các cô đi, mua đồ thì là đôi. Vậy chắc tiền lương dành dụm 5 năm sao? Như vậy chắc chưa đủ để mua đâu, cũng chẳng phải cậu ầm cô chiều gì, làm phách à? - vị quản lý này khinh thường hai người họ vô cùng nhìn ánh mắt tràn ngập sự lãnh đạo đã khiến cô mắc ói.

- Nói như vậy tỏ vẻ quản lý Chung đây là tầng lớp thấp nhất trong xã hội. - Lăng Nhã liếc qua bảng tên của cô ta, chế giễu nói

- Nè, cô chắc chưa bao giờ thấy quản lý cao cấp như vậy. Tiền lương của cô ấy gấp 100 lần tiền hai cô cộng lại, so với mấy cô là thiên và thổ. - nhân viên A nhếch mép nhìn cô, tỏ vẻ khinh thường sâu sắc

- Nhạn Nì, im lặng đi, khoe khoang là thói xấu. Chúng ta là tầng lớp cao hơn bọn họ, đừng chấp nhất. - quản lý Chung tỏ vẻ hài lòng, rồi xoay qua nhân viên A cười nói.

- Các người gây náo loạn ở đây làm gì? - một giọng nam uy quyền

- Giám đốc Mã, xin thứ lỗi, là do hai cô tiện nữ này. Đã không có tiền mà còn gây náo loạn, si nhục chúng em. - vừa thấy giám đốc có uy quyền cao hơn, quản lý Chung nhào vào lòng của anh ta nũng nịu. Nhìn qua đã rõ là một tiểu tam. - Là ai? - thấy nữ nhân uất ức, anh hùng khó đứng yên ra tay giải nguy. Không ngờ, không ngờ

- Là tôi - Lệ Y xoay người lại, bất ngờ tới cùng, vị giám đốc trung niên sợ hãi cúi đầu.

- Tiêu Tổng, Lăng Tổng hai người mới đến. - thấy cấp cao cúi đầu, ánh mắt của hai nữ nhân viên cùng vị quản lý dường như bị bao phủ bởi một lớp sương mù ảo ảnh.

- Lâu quá tôi không ghé thăm, dường như Trịnh giám đốc quên mất gương mặt tôi rồi. - Lăng Nhã kiêu ngạo thanh cao nhưng khá tao nhã, giọng điệu cực kì lạnh lùng

- Đâu dám, Lăng Tổng ghé thăm là vinh dự của chúng tôi. - Chung giám đốc cúi đầu cười gượng, thầm cầu trời lạy phật cho hai vị tổng giám đốc cao cao tại thượng không chấp trẻ con.

- Quản lý Chung, xin chào! - Lệ Y cười chế giễu, vẫy vẫy tay nhìn về phía gương mặt sớm đã trắng bệch của ba người bọn họ
 - Không mau chào Tiêu Tổng, - tổng giám đốc đẩy mạnh tay của quản lý, tỏ vẻ không vui, ánh mắt giận dữ ý nói “ nếu làm cho hai người họ không vui thì coi chừng tôi ném cô ra đường “
 - Tiêu tổng cao cao tại thượng, cô đây không chấp kê mù. Tôi xin lỗi, tôi sai rồi. - quản lý Chung hạ giọng, thần nhiên như chưa xảy ra chuyện gì
 - Chúng tôi là nông dân, các cô gọi như vậy mà? - Lệ Y ý hỏi, mắt nhìn về hướng của hai cô nhân viên kia, hoàn toàn tức giận
 - Không có, chúng tôi không có ý đó. Xin Tiêu tổng, Lãng tổng thứ lỗi. - hai người bọn họ cúi đầu, mặt ngược lên cao chẳng bao giờ đếm được bên dưới có mấy ai đã cao hơn mình. Họ không muốn mất đi công việc nhẹ lương cao thế này.
 - Hai cô này cho làm lao công. - Lệ Y tức giận không nguôi, lập tức đuổi bọn họ ra khỏi quầy nhân rồi lương cao này.
 - Tiêu tổng xin cô giờ cao đánh khẽ, chúng tôi biết sai rồi, xin cô, xin cô. - hai người bọn họ bị bảo vệ tiễn đi, vừa đi vừa khóc lóc xin tha. Còn riêng quản lý Chung cũng không thoát khỏi vòng vây nhân quả, gieo hạt thì được quả.
 - Quản lý Chung, - Lãng Nhã đích thân xử lý, giọng nói lạnh lẽo nhất của nữ nhi vang lên khiến cho chân của quản lý Chung mềm nhũn ra, bắt ngờ té xuống giống như đang quỳ lạy
 - Lãng tổng đại lượng không chấp tiểu nhân, xin cô giờ cao đánh khẽ. - quản lý Chung sợ hãi cúi đầu
 - Quản lý Chung chắc hẳn tốn không ít công sức mới ngồi được vào ghế quản lý này. Tôi thật không biết nói sao, chi bằng, chúng ta khoan dung. - Lãng Nhã nhếch mép nhìn về Lệ Y đang khó hiểu, Lệ Y vội vã giải thích
 - Cậu nói gì vậy, sao lại tha, cô ta sỉ nhục chúng ta như vậy. - Lệ Y đổi hờn
 - Lệ Y làm người tha được cú tha. - Lãng Nhã dịu dàng cười, giọng vẫn giữ nguyên trạng thái lạnh và lạnh
 - Đa tạ Lãng tổng. - quản lý Chung mừng ra mặt
 - Ừm, giám đốc Trịnh ngày mai cho quản lý Chung xuống bộ phận vệ sinh làm quản lý cao cấp lao công. - Lãng Nhã cười đáp lễ, nhìn về phía của giám đốc không khỏi khinh thường, nghe tới đây, mặt của quản lý Chung trắng không giọt máu.
- Phía xa xa trong khu vực dành cho quý tộc, một bóng người cao lớn, lạnh lùng bỗng nhiên nở nụ cười động lòng người.
- Tổng Giám Đốc, anh thích cô gái Lãng Nhã đó sao? - trợ lý dò hỏi
 - Cậu không thấy cô ấy rất quen sao? - người đàn ông đó lạnh lùng, câu nói có vẻ rất nghiêm túc
 - Hình như,... À, là cô gái khi trước chặn đường qua lại ở Tổng thị. - người trợ lý chợt nhớ, vội trả lời
 - ... - âm thanh yên tĩnh, người đàn ông ấy có phải rất quen thuộc không, nếu không phải là hắn thì là ai?
 - Tổng tổng anh còn phải về nhà, hôm nay chủ tịch cùng thiếu gia ở nhà. - trợ lý nhìn đồng hồ, đã điểm tới giờ ăn xế nếu còn chậm trễ e rằng sẽ không bao giờ đặt chân vào được nữa.
 - Tôi biết rồi. - Tổng Vũ Minh vẫn còn lưu luyến hình ảnh đó, không muốn đi, cũng không có ý định xem trò vui đã kết thúc từ lâu.
- Nhân vật mới này chính là em trai cùng cha khác mẹ với hắn, con của tiểu tam chắc hẳn nói ra sẽ làm trò cười cho thiên hạ. Cậu ta ở Mỹ tự mình lập nghiệp với số tài sản ít ỏi trong 5 năm đã đưa thị trường chứng khoán Mỹ vào thế bị động, nắm trong tay toàn bộ số lợi nhuận. Bây giờ, cậu ta trở về đây mục đích đơn giản là giành lại thứ thuộc về mình, tài sản của Tổng gia và chức Chủ tịch tập đoàn đang chuẩn bị giao phó, nói là nói như vậy, con nào lại không quan tâm mẹ. Cậu ta trở về với thêm một mục đích, tìm cho mẹ cậu một vị trí trong Tổng gia và tìm con dâu cho bà.
- Trong lúc nhân rồi, bắt chước người ta đi mua quà biếu nhà mình, không may gặp cảnh vui xuân ghé lại xem. Chẳng biết cơ duyên sắp xếp mà gặp ngay giai nhân lạnh lùng, người quen mà cậu ta đỡ lại nếu không đã ngã sấp mặt đất trong buổi tuyển nhân viên thực tập dịch truyện ở Tổng gia.
- Cậu ta vẫn còn nhìn cô khi ngồi trong xe, cô bước ra cùng Lệ Y cười cười, nói nói, khác với hình ảnh lạnh lẽo băng giá khi nãy. Cậu liền cười, bây giờ dường như gặp được duyên tiền định không thể đợi lâu. Đành về Tổng gia xoay chuyển tình thế rước nàng về cung son gấm nhưng thôi.
- Lệ Y khi nãy cậu sao lại chọn áo vét nâu. - cô trầm mặc
 - Sao vậy? Ba mình nói mình mua gì cũng thích kia mà. - Lệ Y ngây thơ trả lời
 - Ha ha, thì ra, bác Tiêu thật biết cưng chiều con gái, cậu xem, bác ấy đã cưng chiều cậu ra thế này. - cô cười lớn
 - Cậu cười cái gì? - Lệ Y bĩu môi, cô ấy quả là khác thường khi nãy còn vui vẻ bây giờ bị người ta chọc liên giận dữ

- Cậu ấy, giận gì mà giận. Minh hỏi cậu này, cậu có phải chưa bao giờ xem xem ba cậu thích mặc đồ gì, màu gì không? - Lăng Nhã nghiêm túc hỏi, nhìn đáng vẻ lúng túng của Lệ Y cô như nhìn thấu nội tâm

- Minh thật sự vô tâm - Lệ Y nghe cô hỏi, có chút ngán lệ buồn bã vì độ vô tâm bao ngày qua của chính mình giành cho ba ruột.

- Cậu đừng khóc, bác Tiêu đã không còn vợ chỉ có duy nhất cậu, nhớ đừng làm bác ấy tổn thương. Sắp xa con gái chắc chắn bác ấy cũng buồn, cậu mau gỡ bỏ hiểu lầm của cha con đi. - Lăng Nhã dịu giọng an ủi, kéo tay Lệ Y ra khỏi trung tâm thương mại. Lệ Y ngồi trên xe suốt đường đi không nói câu nào, vì những lời khuyên chân thành của cô mà suy nghĩ. Lúc trước mẹ Tiêu mất là do ba cô vô tình đẩy xuống cầu thang, nhưng vì bảo vệ ba Tiêu mà bà ấy đổ hết cho bản thân, ba Tiêu bị cào xé lòng mà đi tự thú, một mình cô quá nhỏ đã phải chống đỡ sự nghiệp của ba Tiêu.

Sau này kinh tế thị trường thương mại gặp khó khăn ba Tiêu vừa ra khỏi tù chưa nắm rõ mọi hoạt động mà đã la cô một trận, nhờ có nguồn vốn của Lăng thị và sự giúp đỡ nhiệt tình của anh em Lăng Phong, Lăng Nhã mà trung tâm sau ba tháng đã vượt chỉ tiêu.

Lăng Nhã vì thế mà bị ép làm Tổng Giám Đốc của trung tâm, mọi chuyện Lệ Y xử lý không thông đều qua nhờ vả cô giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Vợ Lớn - Vợ Nhỏ Đấu Đá

Bên trong sảnh lớn của biệt thự Tổng gia đang được chỉnh sửa lại, một số người giúp việc căng thẳng bưng bê mấy giỏ hoa quả, việc họ đang làm vẫn được ánh mắt dõi theo, sai một li đi một dặm. Hôm nay là ngày đặc biệt của ông chủ chỉ cần làm sai, khẳng định mất công việc lương cao thể này

- Cần thận một chút. - quản gia Trần khuôn mặt thất sắc nhìn về phía họ, ánh mắt dõi theo chỉ đạo. Thấy vị trí vẫn chưa đặt đúng, bình hoa xém rơi liền mất kiên nhẫn nhíu mày

- Đã nói là làm cẩn thận rồi mà.

- Ấy không phải bên đó, bên này. - quản Truong được điều về giúp đỡ quản gia Trần, chỉ người trang trí kéo tấm rèm sát vào tường, hai lão quản này coi việc khá nghiêm khắc. Chắc chắn... Làm sai có thưởng

- Hôm nay chính sách thu mua thương mại Đông Âu thế nào? Đang điều tra xem nguồn vốn hôm trước của ai? Còn... - hần bước vào giọng dặn dò thư ký, ánh mắt chột dừng lại ở cảnh trước mặt, nhìn xung quanh nhà khó hiểu

- Đại thiếu gia, cậu vừa về. - hai lão quản cung kính, người bưng nước, người mang khăn về phía hần. Hần lạnh nhạt uống một ngụm nước, lạnh lùng hỏi

- Xảy ra chuyện gì ở đây?

- Đại thiếu gia, hôm qua chủ tịch nói thiếu gia Vỹ Minh trở về. Chúng tôi được lệnh trang trí nhà cửa, làm món ngon để tiếp đón mẹ con cậu ấy. - quản gia Trần thay đổi cách xưng hô với hần, đáng vẻ khẩn trương, cách xưng hô ấy khiến hần hiểu không ít, họ không gọi “chủ tử” như ngày thường chán hần vì một thiếu gia nữa sẽ vào ở, khi đó phải gọi là “thiếu gia” và hần là “Đại thiếu gia”.

- Mẹ con nó về rồi sao? Hừ, hôm nay xem ra vợ lớn, vợ nhỏ gặp nhau. - một giọng nữ oai nghiêm từ cửa lớn bước vào, hừ lạnh một tiếng, đáng vẻ khẩn trương của hai lão quản bị căng thẳng

- Phu nhân, bà về khi nào, sao không nói chúng tôi ra đón. - quản gia Trần cười trừ, trán toát mồ hôi lạnh

- Nếu ra đón thì tôi đã không nhìn thấy cảnh này, quả là ông ta chưa quên tình cũ. - Tổng phu nhân hừ lạnh, giận quá hóa cười, lạnh lùng nhìn về phía hai lão quản. Ánh mắt di chuyển lên cầu thang, đáng người đàn ông trung niên mờ ảo.

- Tôi xin lỗi bà. - ông Tổng bước xuống, tiến lại gần phu nhân, nhỏ giọng thưa xót

- Xin lỗi có bù đắp được thanh xuân cho tôi không? - phu nhân lạnh lùng cười, chột chua xót ở đáy tim, hỏi lại ông Tổng

Ông Tổng thoáng vẻ bối rối, đôi mắt buồn bã nhìn về phía cửa ra vào. Hai hình bóng như lạ, như quen.

- Thiệu Hoa, tôi xin lỗi cậu. - giọng nói chua xót, áy náy của một người phụ nữ trung niên nhưng rất xinh đẹp, khuôn mặt mang theo đáng vẻ của người Ý trông thật tự nhiên, Tổng phu nhân xoay người lại, nhìn thấy gương mặt mà bản thân hận suốt 25 năm qua không khỏi khinh thường, giọng nói quát cường nhìn về phía người phụ nữ

- Xin lỗi? Nếu một câu xin lỗi là xong, vậy tôi đã không cho cô còn cơ hội đứng đây rồi. - phu nhân cười lạnh, nếu câu “xin lỗi” có tác dụng, vậy tôi đã giết cô thay thế những tổn thương của tôi rồi

- Tôi biết cậu rất hận tôi, nhưng tôi đã quyết định từ bỏ sẽ không làm vật cản cho cậu đâu. Hôm nay tôi về đây, lý do là muốn Tổng Vũ nhìn con, cũng sẽ không lấy bất cứ tài sản nào của Tổng gia. - bà Maria cười chua xót, nhìn con trai của mình, dáng vẻ giống ông ấy ngày xưa rất nhiều. Nhưng đã mang thân phận kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc người khác thì dù có nhảy xuống sông Tiền Đường cũng không rửa sạch.

- Bà nói như vậy khác nào cho rằng tôi là người phụ nữ độc ác, chiếm chồng chung, một mình hưởng vinh hoa phú quý. - phu nhân Tổng giận lộ gân xanh, tức giận kiềm chế lại. Tránh phát sinh việc không hay cho nên ông Tổng đã cho rất nhiều vệ sĩ bảo vệ 24/24 phía sau hai người họ, chẳng qua là phu nhân Tổng về nhà sớm hơn dự định, còn bà Maria đến trước giờ quy định.

- Tôi không có ý đó, chỉ là nhìn cậu không có chút coi trọng tôi nên mới... Tôi cũng là người trong cuộc, cậu tha thứ cho tôi coi như chưa xảy ra được phúc. - bà Maria cố gắng nói lớn, giọng không chút hoà nhã như khi nãy, giận không thể quang minh chính đại làm vợ lớn

- Hừ, cướp chồng, cướp sản nghiệp chưa đủ còn muốn về đây cướp luôn vị trí Vợ lớn của tôi? - dường như nhìn thấu nỗi lòng của bà Maria, phu nhân cười lạnh

- Sau cậu lại đổi trắng thay đen như vậy? Tôi hoàn toàn là thiện ý, chẳng qua tôi về đây vì con trai, không phải về đây kiếm chuyện với cậu. - Maria khó chịu nói, tiếng dường như bị khàn, có chút xúc động vỡ tan

- Đổi trắng thay đen? Ý của trường bối đây là gì? Nói mẹ tôi là người phụ nữ đoạt tình sao? - hần che Tổng phu nhân ra sau, cố gắng duy trì hoà khí với địch nhân.

- Ý tôi không phải vậy. - bà Maria nhìn người đàn ông trước mặt, thoáng qua vẻ sợ điên cuồng, lui về núp ra sau lưng của con trai.

- Mẹ tôi là vợ lớn, nói cho cùng, bà ấy là người chịu tổn thương. Một mình sinh con, một mình chăm con không than nửa lời, cộng thêm cơ nghiệp bị người tình của chồng phá hủy, cố gắng đứng lên xây dựng cơ nghiệp. Sau đó bị một trận bệnh thiếu máu nghiêm trọng, trong khi đó, các người lại một nhà ba người vui chơi ở San Francisco. Mẹ tôi tổn thương như thế nào mấy người có đền bù được không? Thanh xuân 20 tuổi của mẹ tôi trải qua như một cơn ác mộng, bà thì sao, không đoạt tài sản? Hừ, không phải ba tôi mỗi tháng đều gửi vào tài khoản ngân hàng bên Mỹ của bà 40 - 50.000 USD (440tr - 1,1 tỉ việt nam) hay sao? Đừng tỏ vẻ thanh cao vì dù như thế nào thì thấp mãi mãi là thấp. - hần ngậm đắng nuốt cay thay cho mẹ bao lâu, giờ được trút không lẽ đứng im nhìn người đàn bà không phân cao thấp mà kết tội mẹ mình.

- Vũ Nghiêm đủ rồi, con trai hiểu mẹ là được. - Tổng phu nhân kéo hần lại ôm chặt thắt lưng của hần xoa dịu con tức giận. Bà thừa biết con trai bà khi giận lên sẽ như thế nào, tình hình cần nước sẽ không ngoại lệ giết người lấy máu.

- Xem ra khỏe khoắn sự tài giỏi, thông minh của Tổng phu nhân là việc mà anh trai rất giỏi. - tiếng vỗ tay khen thưởng, ánh mắt lạnh lùng của Vũ Minh bắt gặp và ngênh đón đôi mắt tàn khốc của Vũ Nghiêm. Hai anh em nhà họ Tổng không ngừng dùng ánh mắt để giải quyết toàn bộ hận thù, nếu ánh mắt có thể giết người, thì chắc chắn cả hai người họ đã không còn sống.

- Hừ, Tổng thiếu gia quá khen. - hần cười lạnh nói xong liền dắt phu nhân ra khỏi biệt thự, trước khi đi còn để lại cái nhìn lạnh thấu xương trên người cho bà Maria. Vũ Minh hiểu chuyện dùng toàn bộ cơ thể che đi người mẹ mà cậu yêu quý ấy, giọng có vẻ không vui:

- Anh trai, vẫn bối không nên dùng ánh mắt ấy nhìn trường bối.

Nghe có ý khinh thường, chế giễu, hần cười lạnh, nhìn sâu vào đôi mắt lạnh lẽo ấy.

- Nói với mẹ cậu, hậu bối cũng không nên nhìn tiền bối như vậy. - nói xong quay đi, để lại cái nhìn căm phẫn của bà Maria.

- Hai mẹ con vào trong đi, đừng gây náo loạn nữa. - ông Tổng mệt mỏi, đôi mắt lạnh lẽo nhìn hai người bọn họ.

Lúc trước là do ông tự tay chôn hạnh phúc, mang người phụ nữ tiểu tam này về biệt thự Tổng gia ở Mỹ mưu mạng.

Trong cơn say rượu lại lầm tưởng bà Maria là phu nhân, đem toàn bộ sự nhớ nhung cùng chiều đặt lên người bà. Biết phu nhân yêu người khác vì cơ nghiệp mà lấy ông, cho nên ông đã tuyệt tình bỏ rơi khi bà đang mang thai tuần thứ 10.

Khi ông biết bà Maria sanh con, cũng biết phu nhân sanh hần nhưng do chuyến bay bị hủy vì bão tuyết nên thành ra chậm trễ. Sau này, ông rước bà Maria về Trung Quốc mới phát hiện phu nhân và Maria là bạn phổ thông, phu nhân chưa biết chuyện hai người hẹn hò, còn có con nên luôn tỏ ý tốt với bạn. Sau này ông Mẫn Sơn Lãng qua đời để lại toàn bộ cổ phần công ty cho hần và phu nhân, lòng ghen tị tăng cao, bà Maria ôm hần giao cho người khác. Lúc chuyển nhượng tài sản và công ti, bà Maria thông báo cho phu nhân chuyện của hần. Thương con trai còn nhỏ lạc vào xứ người mà cay nghiệt lương tâm, phu nhân đi tìm con trong mưa, may mắn cảnh sát bắt được bọn buôn người và thả về tất cả những phụ nữ, trẻ con bị bắt trong đó có hần.

Lúc ôm con trở về thì nghe tin bà Maria đã thế tên mình vào giấy chuyển nhượng tài sản, còn nói bản thân là con gái của Mẫn thị. Phu nhân như bị ngã quỵ dưới đất, chẳng qua là do bà quá tình vào người bạn này, “tình yêu không có lỗi, lỗi là vì quá tin người bạn thân”; nhìn về phía cửa ra vào là nụ cười khinh thường của bà Maria bên cạnh còn có sự bảo vệ của ông Tổng.

Ông Tổng không phụ phu nhân chỉ là ông ấy muốn phu nhân thừa nhận tình cảm của mình, nhưng có điều cách mà ông ấy áp dụng lại sai, sau này bà Maria bị bắt vì tội làm giả giấy tờ chuyển nhượng nhưng đã muộn. Tình hình cổ phiếu của Mẫn thị ngày càng tuột dốc, phu nhân không có chỗ dựa mà trở nên càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Phu nhân đứng lên xây dựng lại cơ nghiệp của Mẫn thị, đem toàn bộ số tài sản bản thân có đầu tư vào bất động sản. Thường xuyên phát ngôn trên mặt

báo và biến mình trở thành phu nhân quyền lực nhất thành phố S, nhưng đầu ai biết trước chữ ngờ. Thoáng chốc bà bị một cơn bệnh thiếu máu nặng, do lao lực, ăn uống không đủ chất, cộng thêm thường xuyên thức khuya dậy sớm nên sanh ra thiếu máu trong cơ thể.

Trong lúc nằm bệnh viện truyền máu thì cậu bé 12 tuổi đã phải thay cha mẹ quản lý công ty, còn phu nhân, đau lòng nhìn về phía một gia đình hạnh phúc nhất ở New York được mọi người tán dương. Nước mắt rơi xuống ướt đầm cả chăn giường, cuộc hôn nhân cứ ngỡ sẽ có điểm dừng.

Nhưng sau hơn 20 năm rời xa Trung Quốc, rời khỏi thị trường kinh tế, ông Tống Gia Chương và phu nhân Cơ Thuật Ni trở về.

Với hi vọng cuối đời là được nhìn thấy con trai, con dâu và cháu nội một nhà ba người yêu thương nhau. Để hoàn thành ý nguyện của bà mẹ chồng, phu nhân quyết định nhắm mắt làm ngơ số phận.

Hôm nay đôi mắt coi như phu nhân và ông Tống đã rút ra một ý nghĩa “ tình yêu là thứ nên cho đi và đừng mong được đáp lại, hãy nghĩ đến những người xung quanh và xem lại bản thân. “

•❑•❑•

Ra khỏi biệt thự Tống gia, phu nhân giặt tay ra khỏi bàn tay to lớn của hấn. Giọng nói trách cứ

- Mẹ không nói chuyện với con, con mau tìm Hạ Anh cho mẹ.

- Mẹ muốn gặp cô ấy sao? - hấn ôn nhu hỏi

- Phải, con mau dẫn mẹ đi gặp. - phu nhân giận đỏ mặt, dùng giọng nói động lòng người

- Vậy hôm nay chúng ta sang nhà của bác Lăng Hùng - Giang Xuân Đình ăn cơm tối. - hấn nói xong, chẳng kịp cho phu nhân thời gian thích ứng mà đã kéo bà vào ghế sau xe. Cẩn thận như một trách nhiệm cài dây an toàn cho phu nhân, ôn nhu cười với phu nhân

- Mẹ yên tâm, con dâu của mẹ vẫn an toàn.

•❑•❑•

Biệt thự Lăng thị hôm nay khá náo nhiệt do sự có mặt của ông bà Lăng, cặp vợ chồng chưa chính thức Phong Thu, hai cô con xinh đẹp Tiểu Nhã - Tiểu Y (Lệ Y là con nuôi của Lăng thị)

- Mẹ nuôi, hôm nay chúng con đi mua sắm gặp bọn khinh người ở trung tâm thương mại ấy. - Lệ Y mắt mẹ từ sớm, chưa biết thế nào là tình yêu giữa mẹ ~ con, khi có ba mẹ nuôi cô ấy luôn luôn làm nũng, áp mặt vào ngực của bà Lăng nhõng nhẽo than vãn

- Thật vậy sao? hay hôm nào chúng ta đi khảo sát thị trường một lần nữa xem sao. - bà Lăng cười hiền hậu, ôn nhu

- Vâng. - Lệ Y không có ý định buông tha cho bà Lăng, cố tình chỉnh sửa độ ôm, cẩn thận ôm chặt hơn

- Lệ Y, cậu lại giành mẹ với mình. - người ta nói đúng con người lạnh lùng cách mấy cũng phải dịu dàng với ba mẹ mình. Lệ Y từ nhỏ không có tình yêu thương của mẹ nhưng vẫn còn cha, riêng cô, con nuôi nên chẳng bao giờ được coi trọng.

Lăng Nhã vui đầu vào ngực của ông Lăng, ngửi thấy hương cà phê Chồn trên người ông ngào ngạt. Cô động lòng người như vậy, ông Lăng không thể không cưng chiều con gái

- Tiểu Nhã lớn rồi còn không nhẽo, sẽ không lấy chồng được bây giờ. - ông Lăng cười hiền hậu với cô, vuốt gọn lại mái tóc đang loạn xạ phản công

- Ba à, khi trước con từng hỏi Thất Phương, tại sao luôn làm nũng với ba mà không phải với mẹ. Cậu ấy trả lời, vì con gái là người tình kiếp trước của ba, dù có thế nào ba cũng không bao giờ từ chối yêu cầu của con gái. - ông Lăng cười rất ngọt ngào, nhìn về phía cô con gái, vẫn đang si mê kể lại câu chuyện ấy.

- Tìm được con là may mắn của ba, ba yêu con! - ông Lăng là người lạnh lùng, ít khi lộ tình cảm thật, hôm nay lại vì con gái mà biểu lộ sự ôn nhu của bản thân

- Con cũng yêu ba, cả mẹ và anh trai nữa! - Lăng Nhã cười, nhìn về phía ông Lăng rồi bà Lăng đang cười rộ xuân, sao đó nhìn sang Lăng Phong đang ôm Hoa Thu kiểu điểm quan sát cô

- Ba à! có em là quên con sao? - Lăng Phong ghen tị, oán trách

- Thằng nhỏ này! - bà Lăng vô tình đánh nhẹ vào vai của Lăng Phong, anh ôm vai oán trách

- Đau quá, gãy xương rồi... Mẹ độc ác...

- Diễn kịch kém quá, biến đi giùm mẹ. - bà Lăng ôm Lệ Y nhăn nhó nhìn anh, cái miệng giật giật

- Vô tâm - Lăng Phong bữu môi trách móc

- Ông bà chủ có khách quý! - ông quản gia bước vào, cúi đầu nhìn cặp đôi ấy bước vào, là nam nhân lạnh lùng trẻ trung, phụ nữ trung niên ưu nhã bước vào ánh mắt mang theo ý cười.

- Chào cả nhà, không biết có làm phiền. - phu nhân Tống bước vào kính cẩn chào hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nếu Tình Yêu Không Có Sự Hi Sinh Liệu Có Còn Vẹn Nghĩa?

- Thiệu Nhi. - ông Lăng nở nụ cười cưng chiều, nhìn về phía phu nhân. Ánh mắt phu nhân chợt gặp anh trai, sánh bồng nũng nịu chạy lại quên đi đáng về trung niên của mình, cứ như một đứa trẻ đôi hồn

- Anh trai. Thiệu Nhi nhớ anh quá, có phải rất nhớ Thiệu Nhi không? - phu nhân ngã vào lòng ông Lăng, bao nhiêu buồn bực tủi hờn cũng theo gió bay đi

- Thiệu Nhi ngoan, sao lại đến tìm anh? Có phải Tống Vỹ đối với em không tốt? - ông Lăng lo lắng, nâng gương mặt sáng trong như vàng trắng tròn.

- Không phải, em chỉ nhớ món canh Hoa Đào của chị dâu nên mới đến thăm. - phu nhân cười ngọt ngào, che giấu cảm xúc cô đơn trong hốc mắt

- Thiệu Nhi không ôm mình sao? - bà Lăng thấy bạn chí quan tâm ông Lăng cho nên hơi tủi, nhỏ giọng trách cứ

- Không có nha! - phu nhân cười tươi, chỉ có khi bên cạnh hai người này phu nhân mới toàn tâm lộ nét con nít của mình. Đang rộng tay ôm bà Lăng vào trong lòng, đôi mắt cô đơn đã dịu xuống ít nhiều.

- Hôm nay tiếc thật mình đang bị cảm không thể ra ngoài mua nguyên liệu làm canh Hoa Đào. - bà Lăng sờ trán giọng điệu buồn bã, nhìn ra phía cửa thấy hắt hủi như kho tượng không dịch, không chuyển

- A Nghiêm lại đây ngồi kẻo Tiểu Nhã đi. - bà Lăng nhỏ giọng mời khách, cũng rất biết sắp chỗ nha.

- Lăng Nhã là con gái mình. Con bé thất lạc mấy năm, bây giờ gặp lại không thể phui tay làm ngo. - ánh mắt bà Lăng di chuyển trên khắp người của hắt, ý tứ quá rõ ràng muốn kết hôn gia

- Vậy hôm nay không thèm ăn canh Hoa Đào được rồi. - phu nhân lãnh sang việc khác, tránh đề lại về lúng túng cho hắt và cô khi ngồi cùng nhau.

- Xin lỗi, mình không biết cậu đến. Với lại mùa may quả Đào không ngọt, nguyên liệu còn phải lựa kĩ. - bà Lăng áy náy

- Ừm không sao, mình đến vì thêm một chuyện khác. - Tống phu nhân đứng dậy, đi lại phía của cô đang ngồi, kéo đứng dậy. Đang cả hai tay ôm cô vào lòng, dịu dàng như nước nhìn cô

- Hạ Anh, mẹ rất nhớ con. - giọng phu nhân dịu dàng, ôn nhu mà rất quan tâm

- Tống phu nhân, con xin lỗi vì đã để mẹ lại một mình. - Lăng Nhã đáp trả cái ôm của bà, dịu dàng như một con gió

- Không đâu, ta là mẹ chồng con việc con trai làm, ta cũng có lỗi trong đó. - phu nhân vuốt tóc cô, dịu dàng nói ra những tâm tình của bản thân

- Tống phu nhân, con... - cô muốn từ chối nghĩa vụ con dâu ấy, nhưng chữ vừa thốt ra lại nuốt vào

- Mẹ, Hạ Anh nói rất nhớ mẹ, cô ấy muốn chuyển vào biệt thự sống chung với chúng ta. Nhưng, e ngại chuyện chưa cưới đã ở chung nên thôi. - hắt nói cứ như việc đã định, chẳng cần biết sắc mặt của cô như thế nào. Cô nhăn nhó khuôn mặt giận dữ nhìn về phía hắt, gương mặt đắc chí khiến cô tức nuốt không trôi

- Khoan đã, ba người quen biết sao? - bà Lăng rối rắm nhìn về phía ba người, trầm giọng hỏi

- Biết, nhưng chuyện dài dòng lắm mình sẽ kể cho cậu nghe sau. - phu nhân cười hiền hoà, đem toàn bộ hạnh phúc đặt lên người con dâu này

Trong bữa cơm gia đình, món canh Xuân Thủy được đem lên thay cho canh Hoa Đào. Tất cả mọi người chăm chú thưởng thức, chẳng cần biết có thật sự vui vẻ hay không nhưng hiện tại nụ cười của bà Lăng và phu nhân như ẩn như hiện

- Thật là vậy sao? A Nghiêm và Tiểu Nhã là phu thê ước định sao? - bà Lăng mừng ra mặt, tâm tư của phu nhân và bà Lăng ngày càng tốt hơn

- Bây giờ cậu mau tính đi, mình muốn mang con dâu về nhà lắm rồi. Anh nuôi, anh cũng nghĩ vậy đúng không? - phu nhân không thể không nhìn đến sắc mặt của ông Lăng, cười một cái, đem toàn bộ hạnh phúc của thế giới tự lại một chỗ

- Vỹ Nghiêm là một người đàn ông tốt, nếu giao con gái bảo bối của anh cho thằng bé, vậy chẳng phải sẽ là một bước ngoặt lớn sao? - ông Lăng vui ra mặt, con gái ông nhất định phải gả vào nhà có gia thế. Vỹ Nghiêm là người tài đức vẹn, cộng với đôi mắt quyến rũ và gương mặt khôi ngô, tuấn tú. Lăng Nhã cũng chẳng thua, hát hay, chơi võ cầm hay, cộng thêm nhan sắc động lòng người. Hai người kết hợp, phải gọi là Tiên Đồng gặp Ngọc Nữ

- Ba à, việc hôn nhân con có quyền quyết định không? - Lăng Nhã buông đũa xuống đứng dậy nhanh chóng, câu nói ấy khiến cho mọi người phải dừng động tác mà nhìn về phía cô.

- Lăng Nhã, con có ý kiến gì? - ông Lăng xám mặt, lạnh lùng xen lẫn kinh ngạc hỏi cô

- Việc hôn sự trọng đại, con không muốn bản thân sau này hối hận như ba tháng trước. - Lăng Nhã định kể về Thẩm Quý Nhi nhưng cảm giác ánh mắt lạnh lẽo của hân đánh nhìn cô nên thôi, cô lạnh lùng nói ra suy nghĩ của bản thân

- Tiểu Nhã con ngồi xuống đi bữa cơm gia đình trường bối đang nói chuyện, văn bối không được xen vào. - bà Lăng kinh ngạc kéo cô ngồi xuống, ân cần vén tóc ra sau dịu dàng nhắc nhở

- Để con bé nói. - mệnh lệnh lạnh lùng của ông Lăng khiến sát khí xung quanh chìm trong men rượu, cô quạnh

- Thừa ba, con và Tống thiếu đúng là có quan hệ tình cảm. Nhưng vẫn là quá khứ rồi, con không muốn bản thân tiếp tục chìm vào cuộc yêu không lối thoát. Con hiện tại thanh xuân chỉ mới 18 tuổi, vẫn còn rất trẻ, không muốn áp đặt bản thân vào một cuộc hôn nhân, sau đó sẽ lấy chồng rồi sinh con, chăm con, chờ con lớn... Rồi không biết bên ngoài bản thân đã khám phá và học hỏi được cái gì? - cô lạnh lùng khinh bác, cô không muốn nói chuyện với hân. Chuyện ba tháng trước cứ như một nhát dao, bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết cô.

Ánh mắt hân ngày một lại càng lạnh lẽo hơn, sâu thẳm trong trái tim của hân bây giờ chỉ còn duy nhất là lừa hận.

Hân nhìn cô như muốn giết chết cô, đem toàn bộ cơ thể cô xóa sạch trên thế giới. Nhưng ngẫm cho đúng, hân là người gây việc chồng gai không thể trách cô. Chỉ đành im lặng nghe cô oan trách

- Hạ Anh, vậy là con chưa biết chuyện Triệu Minh mong muốn giết chết con mà luôn cho người theo dõi con. Những người phụ nữ bên cạnh Vỹ Nghiêm dường đã mất toàn cơ thể, ngay cả Thẩm Quý Nhi cũng không còn trong sạch. Con biết chuyện của Triệu Mẫn mà, đúng không? anh trai nó chỉ chờ con sơ sẩy liền ra tay loại trừ. - phu nhân tối đen mặt, con trai bà lúc trước đúng là quá tuyệt tình. Nhưng cái gì cũng có lý do của nó, nếu không phải phu nhân âm thầm điều tra thì có lẽ hôm nay đã đứng về phía cô chỉ trích hân.

- Chuyện này là sao? - cô nghe qua như một kẻ mộng mơ hời hợt lại, đứng trước mặt phu nhân, cô lại vô tình từ chối thuận ý của phu nhân

- Ngày trước, Triệu Minh âm thầm đem Thẩm Quý Nhi từ Canada về Trung Quốc. Dẫn cô ta tới trước mặt Vỹ Nghiêm, nói là người quen, nhưng thật sự là muốn Thẩm tiểu thư xen vào cuộc tình của con với A Nghiêm. Chẳng phải con không nhận ra, Triệu Minh là người hai nhân cách? - phu nhân dịu dàng, ân cần giải thích. Việc này không ai có lỗi cả, chỉ tại Nguyệt Lão ngu gậy mà nối nhầm dây

Nghe như vậy cô như hiểu được toàn bộ là cô nhu nhược, gương mặt nóng lên, nhiệt độ cơ thể tăng cao nghiêm trọng, cô cần thời gian bình tâm. Không thể ở lại đây được nữa, cô chỉ sợ mình sẽ nổ bất cứ lúc nào. Cô đứng dậy cúi đầu chào, rồi rời khỏi bàn ăn. Gương mặt sầu tư, cô ra ngoài khuôn viên dạo mát, toàn bộ gánh nặng cô mang đều vì hân mà không thể gỡ bỏ

- Đang nghĩ tới anh sao? - giọng nói quen thuộc, cô còn chưa xoay người lại đã bị hân ôm chặt từ phía sau.

- Em sao vậy, ngày thường không phải rất hoạt bát sao? - hân cười chế giễu sự im lặng của cô

- Đừng suy nghĩ quá lung®, anh chỉ cần em và em thôi. - hân cọ cảm vào vai cô dịu dàng thút thít lướt qua cô

® Quá lung: có nghĩa là đã suy nghĩ quá tập trung

- Vỹ Nghiêm em, em... - cô cảm thấy xấu hổ, hân vì bảo vệ cô mà làm tất cả thế sao cô lại không vì hân yêu thương mà buông bỏ, còn có ý định xấu xa là trả thù hân nữa. Cô ích kỷ hay cô ngốc?

- Không có gì, quá khứ rồi. - hân không muốn quá khứ ảnh hưởng đến hiện tại nữa, nếu nó ngủ thì để nó ngủ đi.

Cô tự hỏi, “ Nếu tình yêu không có sự hi sinh liệu cos còn vẹn nghĩa? “. Cô trong yêu người hi sinh vì mình, và người cô chọn cùng tiến cùng lui là hân - Vỹ Nghiêm

Phía xa xa ở một góc phố nhỏ, chiếc xe Lamborghini màu đen được bao phủ bởi một lớp khí cực kỳ lạnh lẽo. Bên trong xe có hai người đàn ông, không ai mở miệng, vẫn đang xem hai người họ vui vẻ ở Khuôn Viên Lăng thị.

- Phong thiếu, có phải anh đang ghen không? - Triệu Minh lạnh lùng, thẳng thắn hỏi vào vấn đề

- Ghen? Ngay cả tôi cũng không biết. - môi mỏng nhếch lên tạo độ cong vừa phải, nhìn hai người họ hạnh phúc, anh như lửa giận ngầm bùng cháy

- Vỹ Nghiêm là người thông minh, chắc chắn có dụng ý. - Triệu Minh bây giờ không ngại tỏ vẻ khinh thường hẳn, coi như một món hàng online bị lỗi

- Hừ, đừng xem nhẹ Hạ Anh. Cô ấy là người thông minh, đủ biết cả sản nghiệp Lăng thị có phần cô ấy. - Triệu Minh tiếp tục chuyển sang Lăng Nhã, cứ như kẻ điên đọc thoại.

Hai người chỉ duy trì mức độ thân thiết qua công việc, ngoài ra anh ta vẫn chưa hoàn đặt niềm tin về phía Triệu Minh, biến cố Triệu gia chưa yên. Nay lại thêm việc Triệu Minh hợp tác với Phong thiếu đối phó Tống thiếu, người ngoài nhìn vào chẳng còn ra hệ thống gì.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hai Anh Em Tống Vỹ, Yêu Cùng Một Nữ Nhân

Hôm nay trời mưa rất lớn, phố phường dường như rất ẩm ướt ngay ra đi cũng bị bắn bùn lên người. Cô không dám chạy nhanh vì hôm nay là ngày quan trọng, cô muốn thật hoàn hảo đứng trước mặt hắn.

Cô thật duyên dáng và đáng yêu bên chiếc váy xoè màu đen caro, áo sơ mi trắng chấm bi, giày thể thao màu trắng - đó là lý do mà cô không thể đi nhanh.

- Thím Trương giúp tôi lấy túi xách, bình nước và... Điện thoại. - cô như một con mèo nhỏ, cuống cuống chạy ra khỏi nhà mà lại quên mang theo đồ

- Tôi vào rồi ra ngay. - thím Trương dịu dàng nói, sao đó liền chạy vào trong như thể mình đang trễ

Cô đi lại phía xe trên tay mang rất nhiều đồ đạc với một cây dù, sức nặng của chúng thực là một sự khổng lồ nặng nề

- Tiểu thư đồ cô cần. - thím Trương chạy ra để lên ghế sau đồ của cô, khoan như ôn tồn

- Cảm ơn thím. Hôm nay giúp tôi pha cà phê cho anh hai, pha trà cho ba mẹ và pha sữa cho Lệ Y. - cô vội vàng dặn dò, hôm qua Lệ Y ở lại hai người tâm sự tới khuya hôm sau cô dậy trễ vẫn chưa kịp trang điểm đã ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi nhà.

- Tôi biết rồi, cô đi nhanh đi kéo trễ. - thím Trương thúc giục, cô vội vàng vẫy tay rồi khởi động xe rời đi. Cô mệt mỏi dựa lưng vào ghế, ngáp mấy cái vì thức khuya cho nên có quầng thâm mắt.

Khi cô đến nơi thì trời đã sáng, cô mệt mỏi lê đôi chân đi vào trường học. Sinh viên từ phía đều ngược nhìn con người vừa bước vào, ánh mắt đều có vẻ ghen tị hơn là chế giễu vì gương mặt mệt mỏi của cô

- Nè cô ta không tô son sao? Môi đỏ tự nhiên à?

- Mắt có quầng thâm, khẳng định là không trang điểm đi học.

- Cô ta là sao vậy? Để mặt mộc không thấy ngại sao?

Tiếng ồn ào ngày một lớn hơn, cô thực sự rất nhức đầu mỗi khi cô trang điểm lại nói cô ăn diện, hôm nay không ăn diện cũng bàn tán, chẳng biết làm sao cho vừa lòng thiên hạ. Sáng sớm chưa kịp uống sữa, ăn sáng vậy mà phải đi học hôm nay nhất định kêu hẳn bao ăn mới được.

- Ah, nhức đầu quá. - cô ngồi xuống bàn vỗ đầu bết tai, ngán ngẩm gục xuống bàn

- Các em lấy giấy ra, hôm nay chúng ta kiểm tra lý thuyết về một tác phẩm thiết kế. - cô giáo bước vào bục giảng, cặp mắt kính dày cộm kéo xuống. Nghiêm túc nhìn đám sinh viên trước mặt, thăm thàn thờ

- Cô gái kia, không có sức sống à?

Bao nhiêu ánh mắt đổ về phía cô, cô là nhân vật tiêu biểu nhất, xinh đẹp, học giỏi vậy mà... Bây giờ có vẻ thiếu sức sống như vậy? Sụp đổ thần tượng

- Lăng tiểu thư có cần về nhà để mẹ đút cho ăn không? - thấy cô vẫn còn nằm trên bàn, vẻ thất thần lẫn tức giận ngày càng nghiêm trọng

- Lăng Nhã - cô bạn tốt bụng cùng bạn đụng tay vào cô, ý nói gì đó

- Hà? - cô tỉnh dậy ngơ ngác

- Em ngủ ngon không? - cô giáo nghiêng răng, nghiêng lợi

- Dạ em xin lỗi cô. - cô áy náy nhìn bọn con trai, con gái chế giễu mà cảm thấy xấu hổ - Ngồi xuống, lấy giấy ra kiểm tra lý thuyết. - cô giáo cố kiềm chế

con giận, lạnh lùng ra lệnh

Phòng giáo viên

- Dạ em xin lỗi. - tiếng xin lỗi vang lên cả chục lần, mỗi lần đều lộ vẻ bối rối áy náy

- Xin lỗi? em có biết tôi luôn tự hào về em không? Em học rất giỏi lại còn là đại diện trường. Em hôm nay ra ngoài lại mất sức như vậy nhờ trường khác biết thì sao? - cô giáo Thao Mai tức giận trách móc cô

- Em thành thật xin lỗi. - cô lại cúi đầu

- Em về đi, lần sau không được như vậy nữa. - cô Thao Mai thở mạnh ra, xoay ghế vào trong cảm giác thực sự thất vọng

Cô thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thoát khỏi cái phòng đó. Cô cảm tạ trời

- Lặng tiểu thư. - một giọng nói chanh chua, khoa trương vị thế của một nữ nhân

- Thầm tiểu thư, cô cũng ở đây? - cô quay nhìn, là Quý Nhi cô ta đến đây làm gì? Cô thoáng kinh ngạc sau đó duy trì lại vẻ mặt tự nhiên

- Tôi là Đại diện của trường Đại học As. Tôi tới gặp hiệu trưởng trường Zc. - Quý Nhi miệng nói, mắt cười, mày nhướn và tâm độc. Cô ta thầm cho rằng, ngoài cô ta ra phụ nữ trên đời này không ai có quyền đẹp hơn. Hôm nay nhìn cô mặt mộc, ăn mặc đơn giản mà cảm ghen tị, mỗi ngày thức dậy cô ta luôn dành hai tiếng để trang điểm, một tiếng để phối đồ vậy mà vẫn thua cô, không cam lòng.

- Vậy tôi không làm phiền, tôi đi trước. - cô biết chiến tranh sắp bùng nổ, tốt nhất là thoát khỏi chỗ này nhanh một chút

- Lặng tiểu thư đi vội như vậy là gặp ai sao? - Quý Nhi khiêu chiến

- Việc của tôi, mong Thầm tiểu thư chớ quản. - cô lạnh lùng cười, cô ta nghe như vậy lập tức giận dữ

- Tôi chỉ quan tâm cô thôi, để không ra đường lại bị vứt bỏ như tin nóng mấy tháng nay về chuyện giữa cô và Tôn thiếu. - cô ta không đã kích cô thì nhất định không chịu buông tay. Đúng như ý nguyện, sắc mặt của Lặng Nhã trầm xuống

- Thầm tiểu thư nếu nhàn rồi thì nên chú ý tới sắc đẹp, việc của tôi, tôi tự biết. Không phiền Thầm tiểu thư quan tâm. - lời nói lạnh lùng, ý nghĩa sát bèn

- Bạn bè quan tâm nhau thôi mà. - cô ta tiếp tục giở trò

- Vậy phiền cô về kiểm tra xem, bản thân còn xử nữ không? - cô dụ dằng suy nghĩ, chợt nhớ ra hôm qua Tổng phu nhân có đề cập tới vụ Thầm Quý Nhi không còn trong trắng.

- Cô... - Thầm Quý Nhi bị đã kích, không nói được lời nào. Im lặng chịu sự sỉ nhục cô ban, lúc trước cô ta ngu muội mang thân giao cho Triệu Minh, bây giờ mới biết anh lợi dụng cô ta để giết hấn.

- Nếu Thầm tiểu thư không còn gì, tôi đi trước. - cô cười đáp lễ, nói xong liền biến mất, để lại cặp mắt oan hận của Quý Nhi

...

Hôm nay vừa hết văn kiện sớm hấn liền đến chỗ hẹn trước, nơi hấn chọn là một nhà hàng mang phong cách về con tàu Titanic huyền thoại. Jack và Roy

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hai Anh Em Tổng Vỹ, Yêu Cùng Một Nữ Nhân (2)

Jack và Rose hạnh phúc đứng giữa không gian tạo cho người ta cảm giác hạnh phúc, những chiếc tàu nhỏ bé đặt bên trong các chai thủy tinh có những hình dạng khác nhau, xung quanh còn có treo những con ốc biển, tranh biển, tranh tình yêu...

Hấn chọn góc không gian mà bản thân cảm thấy thoải mái nhất nhưng cũng không quên cô, hấn biết cô rất thích vừa ăn vừa ngắm phố nên chọn vị trí cửa sổ, trên chiếc bàn xoay tròn hoa được đặt vào trong một con thuyền, hấn xoay cái bàn và đặt con thuyền ở giữa nhìn cứ như một chuyến du hành cao tốc.

- Quý khách muốn dùng gì? - giọng của bồi bàn nữ, cô ấy có vẻ run rẩy khi nói

- Tôi chờ bạn. - hấn nhìn bồi bàn, tâm trạng có chút vui vẻ nên nở một nụ cười hiền hoà

- Dạ. - bồi bàn bị bắt động, chân nhấc không lên, xấu hổ đứng im ở đó. Hắn cũng không mấy bận tâm chỉ im lặng nhìn ra ngoài, cửa sổ động mấy giọt nước lấm tấm rơi xuống, phố phường ẩm ướt, dòng xe và người tấp nập.

Cô vừa đỗ xe vào bãi ở dưới tầng hầm của nhà hàng, vội vàng chạy lại thang máy, bấm số 6 đã được chuyển thẳng lên

- Quý khách cần gì? - vừa vào quán, nhân viên phục vụ nam đã ân cần hỏi cô

- Tôi có hẹn. - cô nói xong, ánh mắt liếc đảo xung quanh tìm người

- À vậy cô có thể nói cho tôi biết đặc điểm của người cô cần tìm không? Tôi sẽ giúp cô. - nhân viên phục vụ nhiệt tình, cũng là vì sự háo sắc thôi, anh ta chỉ cảm thấy cô rất đẹp.

- Người tôi tìm là họ Tống. - cô vẫn đảo mắt xung quanh

- À, Tống tiên sinh ở bên kia, để tôi giúp cô tới đó. - nhân viên thận trọng, nếu là khách của Tống tiên sinh thì e rằng khó đụng vào được

- Cảm ơn. - cô đi theo hướng người bồi bàn chỉ, tuyệt đối từ chối sự nhiệt tình của anh ta khi muốn giúp dẫn cô đi.

Tống Vỹ Minh ngồi trong góc vip của quán, vì là khách quen nên thường được mọi người để ý nhiều. Cách cậu uống cà phê cũng rất quý tộc, tao nhã nhắc đĩa ăn com trên bàn.

- Ấy lại không phải rồi. - cô chạy lại, miệng cười khi nhìn người trước mắt giống hần quá mức liền tắt nụ cười, chỉ là người giống người, nhưng nhìn kĩ lại khác. Cô ngán ngẩm lắc đầu, trong quán sao lại nhiều người họ Tống quá vậy?

- Cô tìm tôi sao? - thấy lại người con gái mình coi là định mệnh ấy, cho người điều tra cũng chưa truy ra, nay gặp lại xem như là một định mệnh. Cậu không thể bỏ lỡ nếu không tiếc rằng sẽ hối hận cả đời

- Không. - cô thẳng thắn trả lời, cũng không ngại vì câu hỏi, cô chỉ có việc trả lời trực tiếp.

Cậu giật mình cười lạnh một tiếng bất ngờ trông thấy sắc đẹp quyến rũ của cô mà tròn tròn mắt chiêm ngưỡng

- Nhìn đủ chưa? - cô khó chịu với ánh mắt ấy của cậu

- Xin lỗi. - cậu chột áy náy

- Xin lỗi vì nhầm người, tôi đi trước. - cô lạnh lùng quay lưng bỏ đi, cũng không thêm quan tâm cậu có nghĩ gì

Cậu chột bật cười, cô gái này thú vị ấy!

•••- Vỹ Nghiêm xin lỗi, em không tìm được anh. - cô thấy hần liền chạy lại, để đồ lên ghế thờ đóc

- Không sao, em gọi món đi. - hần dịu dàng đưa menu về phía cô ân cần

- Được, cô cho tôi cái này, cái này... xong rồi, cảm ơn. - cô nói xong đặt menu trên bàn, nhân viên nữ lúc này khinh thường lẫn chán ghét nhìn cô. Cũng không có ý muốn tiếp

- Quý khách cần gì ạ? - cô nhân viên niềm nở nhìn về phía hần, cười quyến rũ lộ chiếc răng khểnh xinh xắn.

- Không cần, vợ tôi gọi gì tôi ăn đấy. - hần có ánh nhìn rất bén, liếc qua liền biết cô nhân viên ấy đang khinh thường và không tôn trọng cô. Liền dang hai tay ra che chở cho cô trước ác quỷ, cô nhân viên nghe vậy liền xám mặt giận dữ quay vào trong

- Cô ta làm sao vậy? - cô ngây thơ hỏi

- Anh không biết, em uống nước đi. - hần ân cần đưa ly nước qua cho cô, dịu dàng dùng ánh mắt cưng chiều nhìn cô.

- Hôm qua em nhận thông báo sẽ đại diện trường đi thi Hoa Khôì ấy. - cô uống một ngụm nước, liền quay qua khoe khoang với hần

- Vậy sao, tốt nhất em đừng đoạt giải. - hần ân cần lau miệng cho cô, giờ giọng không cam lòng

- Quá đáng. - cô liếc hần.

- Nếu em làm hoa khôì, không phải anh cần mua vọt điện hay sao? - hần cưng chiều nhéo mũi cô

- Ha ha, anh mua vọt siêu cấp một chút nếu không thì mua 10 cây mới đủ. - cô cười trêu chọc

- Em hư quá nha, ăn thôi đồ ăn lên rồi. - hần cưng chiều nhéo má cô, chột nhận ra cô nhân viên khi nãy quay lại mang theo xe đẩy liền hiểu

- Chúc quý khách ngon miệng. - cô nhân viên chán nản nhìn hấn rồi liếc cô, để lại một câu nói không cam lòng
- Hôm trước em đọc báo thấy Trịnh thị sắp phá sản? - cô bỏ miếng thịt bò vào miệng
- Phải, thực ra đã phá sản từ hai năm trước rồi nhưng vì muốn ba anh không thu hồi nguồn vốn nên mới dối gạt mọi người. Bây giờ thì Hạ An vừa làm mc, diễn viên nên mới có thể duy trì đến bây giờ. - hấn lau miệng, giải thích ân cần với cô
- Họ lúc nào cũng vậy, chẳng cần bận tâm người ta thế nào. - cô lắc đầu khinh bác
- Báo ứng. - hấn cười lạnh

Cô hiểu câu nói ấy nên cũng không nói gì thêm, im lặng để hấn quan tâm. Cô cũng không mấy bận tâm đến mấy ánh mắt xung quanh, người ngay không sợ gió thổi.

Cũng do ông trời sắp đặt, hai bàn, hai gương mặt dường như trái nhau nên không ai phát hiện đối phương.

Hai anh em cùng cha khác mẹ quan tâm một người phụ nữ, gây cấn đây.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tôi Có Nhắc Gì Đến Xuân Diệp Sao?

Phòng khách của biệt thự Phong thị khá yên tĩnh, đơn giản là gì bên trong chỉ có duy nhất 1 người phụ nữ. Cô gái mặc đầm đỏ khoanh tay dựa vào sofa, mắt nhìn về phía ti vi nhếch mép khinh thường

- Phong tổng và minh tinh mới nổi Hạ An, cả hai cùng vào nhà hàng, khách sạn, trung tâm thương mại. Có vẻ, bạn gái mới của Phong tổng chính là minh tinh mới Hạ An. - tiếng mc thật chói tai, hai hàng nước mắt rơi xuống vội lau đi. Cuộc hôn nhân này là gì? Cô tự hỏi
- Cô hai, Tiêu tiểu thư vừa đến. - quản gia cung kính
- Cho cô ấy vào. - cô lau nhanh mấy giọt nước mắt, trầm giọng, cố gắng gượng một nụ cười
- Dạ. - quản gia cúi đầu đáp, một thân hình mảnh khảnh từ cửa bước vào mang trong tay túi xách và những đồ dùng cần thiết
- Lệ Y cậu đến rồi à! - giữ nụ cười hạnh phúc trên môi, như một vị phu nhân cao quý đón tiếp bạn thân
- Mình đi mua một ít đồ chuẩn bị lễ đính hôn tối nay, cậu coi, hôm nay Lăng Nhã đi hẹn hò bỏ mình bơ vơ. - Lệ Y than thở
- Cậu qua đây chơi với mình, Lăng Nhã cũng cần thời gian riêng tư. - cô ấy cười rất nhân từ
- Phong Được đâu? Hôm nay không phải là ngày kỉ niệm 3 tháng cưới nhau sao? - Lệ Y nhìn xung quanh chợt cảm thấy căn nhà này rất cô đơn, cô ấy không nói gì, im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng
- Chỉ có ba tháng mà, tròn 1 năm sẽ tốt hơn. - nụ cười nhạt vẫn cố gắng duy trì mặc dù nước mắt rơi, thấy cô ấy như vậy, Lệ Y quan tâm chất vấn
- Thu Thủy sao vậy? Phong Được không tốt sao? Đừng khóc mà, cậu nói mình biết được không?
- Không có gì. - Thu Thủy nở nụ cười đau khổ nhìn Lệ Y ánh mắt chứa bao nhiêu nỗi buồn cho vơi
- Đừng có giấu, lần trước yên tiệc viên gia ở biệt thự Tôn Thất. Mình thấy anh ta nắm tay cô minh tinh mới nổi vào trong, có vẻ rất thân mật. - Lệ Y nắm tay cô, dịu dàng
- Ngay cả yến tiệc cũng không dẫn vợ theo mà dẫn người tình, hứ. - cô cười vô hồn, nụ cười mang theo sự chua xót
- Phong Được có bạn gái mới, mình và anh ấy kết hôn đã ba tháng nhưng anh ấy rất vô tâm, mình biết tình yêu của bọn mình chính là sự lợi dụng nhau. Anh ấy yêu người khác, đêm ngủ luôn gọi tên cô ta, đến khi làm việc cũng nhớ cô ta, ngay cả ra ngoài cũng cho người tìm hiểu cô ta. Mình mệt mỏi lắm.
- Thu Thủy ngã người vào lòng của Lệ Y cố gắng không khóc thành tiếng, nụ cười vừa nở đã tắt, dường như quá khứ và tất cả đều thành mây khói
- Quá đáng, anh ta có phải đàn ông không? Cậu đang mang thai, anh ta làm ngơ như vậy sao? - Lệ Y ôm Thu Thủy, ánh mắt vô cùng tức giận
- Mình chỉ mới 23, cậu nói xem mình có nên ly hôn không? - Thu Thủy khóc nức, dường như tất cả đã là một trò đùa

- Không nên, cậu phải thể hiện cho bọn họ biết, cậu mới là vợ hợp pháp của Phong thiếu. Tiểu tam, tiểu tứ không được phá hoại. - Lệ Y lạnh lùng nói ra từng chữ, giọng điệu cực kỳ tức giận

- Hừc, mình phải làm sao? - ú ớ thật lâu rồi mới nói được thành tiếng, lý do cũng không phải cách giải quyết hay nhưng còn đứa bé, sanh ra đã không nhận được tình yêu thương của cha thì sao?

Hai người im lặng để thời gian quyết định, cô ấy không yếu đuối chỉ là... một khoảng khắc bất chợt buộc cô ấy phải đổi lòng. Bản thân chưa bao giờ tổn thương thì sao? Bây giờ, đã tổn thương nhiều hơn

•❖•❖•

Trong nghĩa trang Thiên Đường có vô số ngôi mộ đã ố vàng, cũng như bầu trời, khi sao không thể chiếu sáng nữa sẽ tự động tắt bất cứ lúc nào.

Ngôi mộ của cô gái trẻ dưới cây hoa lê trắng xóa, dẫm lên nhịp tim của anh và em là một hi vọng chói chang. Bây giờ em đã yên thu, anh cũng có tình yêu mới vậy chúng ta hết nợ rồi sao?

- Hạ Anh, em không nên đến đây. - hấn nắm tay cô, bước ngang qua các linh hồn giúp cô chiếu sáng

- Nghiêm, là em có lỗi với cô ấy. - cô nắm tay hấn, gương mặt bình thản đến ghê sợ

- Đừng tự trách mình, là do anh có lỗi với Triệu Mẫn và em. - hấn cầm tay cô đặt lên má mình, đôi tay lạnh hơn mọi ngày

- Nghiêm, vào trong. - cô ngo ngác nhìn hấn, thấy hấn không có ý định muốn đi nên thúc đẩy

- Ừm. - hấn buông bàn tay nhỏ của cô xuống, nhẹ nhàng cầm bó hoa hồng trắng, ôn nhu cao quý bước vào trong

Hai người họ đứng trước mộ của cô gái trẻ với gương mặt xinh xắn độ tuổi thanh xuân đẹp nhất, thế nhưng, số trời lấy mất cơ duyên đem cô ấy ra khỏi thế giới bào tở này mãi mãi.

- Triệu Mẫn, tôi biết cô rất oan giận tôi, nhưng có những thứ không phải tôi muốn là được. Tôi xin lỗi cô, nhưng, tình yêu thật sự rất đáng thương nó... - bất chợt không suy nghĩ ra, cô hơi nghiêng đầu trầm ngâm

- Nó có được hạnh phúc nhưng thời gian lại vội vàng chạy đi, bỏ lại sự đau thương tiếc nuối một cuộc tình. - hấn tiếp lời, giọng nói mất mát.

Hai người im lặng rất lâu để tưởng niệm cô gái trẻ đã bỏ quên thanh xuân của bản thân vào một cuộc tình vô nghĩa, ngày ấy là do cô ấy si tình yêu quá hóa điên.

Cô ấy không khóc chỉ là tình yêu làm mờ mắt.

- Nghiêm, hay chúng ta đến thăm Xuân Diễm luôn đi. - cô đánh tan không khí im lặng đến u ám này, có chút phân vân, không biết có chạm vào nỗi đau của hấn.

- Cũng được, đã lâu rồi anh không đến thăm cô ấy. - hấn cười chua xót, cô biết tính đến nay hấn vẫn chưa thể quên được Xuân Diễm

Đặt bó hoa trên mộ của Triệu Mẫn rồi hấn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đi ra khỏi nghĩa trang.

Chạy xe về hướng một sân nhà xa lạ ở rất xa thành phố, bên trong một ngôi nhà gỗ nhỏ. Xung quanh được trồng rất nhiều hoa oải hương, đi thêm sẽ thấy một ngôi mộ gần bàn trà. Phía trên một hòn đá có viết vài dòng chữ nhỏ, có vẻ như một bức thư tình

“Nếu yêu em thì anh có thể nhưng việc không thể chính là chết cùng em, người con gái như em anh đã yêu rất nhiều.

Nhưng không thể vì anh vẫn chưa báo hiếu, em à, anh yêu em có lẽ ông trời đã vội ngủ mà quên mất chúng ta.

Anh xin lỗi vì không thể cùng em bước tiếp, về lạnh lùng, anh nhất định sẽ giữ mãi không thôi. “

Thoáng nhìn cô cũng biết là ai viết nếu không phải ngoại trừ hấn, nụ cười của hấn vội tắt nhanh, lộ khuôn mặt lạnh lùng nhất. Bàn tay của hấn cứ như hoàn toàn không có nhiệt độ

- Xuân Diễm, anh đưa Lăng Nhã đến cho em xem mặt. - hấn nắm tay cô, khi này còn lấy ra một bông hoa hồng trắng bây giờ lại đặt lên bình hoa trên bàn trà.

- Nghiêm, là cô ấy sao? - cô cầm tấm hình vào khuôn trên bàn trà, cô gái bên trong rất là đẹp, nước da trắng hồng, gương mặt trái xoan, cái mũi hơi cao, lông mày, lông mi đều hoàn hảo, bờ môi mỏng đỏ, hai má đường như ẩn hiện màu hồng dưới ánh nắng.

Cô gái mặc một chiếc đầm màu vàng nhạt thật xinh đẹp, trên tay ôm một chú cún con rất đáng yêu có lông màu trắng.

“Gâu gâu gâu! “

Một chú chó to con, thân thể màu trắng chạy lon ton ra ngoài bắt ngờ nhìn thấy người lạ liền sủa ầm lên như thế muốn hỏi “ Các người là ai? “

Cô nghe tiếng chó sủa cũng không có ý định ngừng, sợ hãi núp phía sau hần

- Z mau lại đây, cầu tử đừng làm phu nhân ta sợ - hần ôm nhu nắm tay cô lại bước dịu dàng về phía con chó.

Chú chó thấy chủ nhân vội vàng vẫy đuôi chạy lại, quanh quẩn dưới chân hần rồi ngả lưng ra chờ sự sủng ái

- Z ngoan, ở nhà có thường xuyên ăn ngon không? Ta bận không thể đến thăm người, cho ta xin lỗi. - hần ân cần như một người cha đối với đứa con của mình, cô đứng phía xa mỉm cười nhẹ khi thấy chú chó vẫy đuôi biểu tình bản thân không bị ngược đãi

- Chủ tử. - một người phụ nữ trung niên cung kính, gương mặt thoáng kinh ngạc nhìn người con gái kẻ bên hần.

- Thím Lý cực cho thím rồi. Đạo này Z có ăn uống tốt không? - hần che đi tầm nhìn tò mò của người phụ nữ, đồng dạng mà lạnh lùng tra hỏi

- Dạ, Z ăn rất khỏe, thường xuyên ngồi kẻ bên mộ của phu nhân tâm sự. - thím Lý và chú chó khá trung thành cho nên phu nhân nào sẽ mãi là người đó, không thể khiến họ sa ngã.

- À, tôi giới thiệu đây là Lăng Nhã vị hôn thê của tôi. - hần kéo cô lại khi thấy ánh mắt chán ghét của thím Lý, hần biết thím ấy là muốn giữ chồng cho chủ nhân

- Vậy sao, xin chào Lăng tiểu thư. Tôi Lý Ai Nghi, người trông coi nơi này. - đối với hần thì ôn hòa, đối với cô lại lạnh lùng đến mức chán ghét

- Ồ xin chào. - cô nở nụ cười tươi nhất, cho họ biết cô vẫn là hoa tươi

- Chủ tử mệt rồi, hôm nay nghỉ ngơi ở đây đi. Tôi sẽ cho người sắp xếp cho chủ tử, người cần nghỉ thì phải nghỉ. - bà ta cũng chẳng thêm quan tâm lời nói của cô, ý tứ cũng quá rõ ràng, muốn đuổi cô đi nè

- Anh nghỉ lại đi, hôm nay là lễ đính hôn của Lệ Y. Em phải về sớm. - cô cười nhạt trước hành động ấy, lạnh lùng quét mắt về phía thím Lý rồi nhìn hần

- Em đi đâu anh sẽ theo đó. - hần cười cưng chiều với cô, nội tâm lạnh lùng biến mất rất nhanh thoáng chốc thì cả cơ thể của hần đã bay mùi yêu thương

- Khụ khụ. - thím Lý giận xanh mặt, khinh thường liếc cô. Ho vài tiếng đánh động, đây là nhà của tiểu thư Hạ Xuân Diễm và chủ tử Tổng Võ Nghiêm

- Ặng Ặng. - chú chó thấy chủ tử thân mật với người phụ nữ khác, lòng sinh đố kỵ la lên già đau

- Anh đi xem Z thế nào. - hần buông bàn tay cô ra, dịu dàng nói. Nhận được nụ cười của cô mới bước chân tiến lại, chú chó có vẻ chưa buông tha cho hần và cô. Ánh mắt giận dữ, khinh thường đảo xung quanh người cô.

- Chưa tắm sao? Nhanh thôi, chúng ta đi tắm. - hần ôm con chó lên rất gọn gàng, nhanh chóng nhìn cô dọn đồ vài câu rồi bước vào trong

- Lăng tiểu thư, chúng ta nói chuyện được không? - thấy hần đã ôm Z đi vào trong nhà tắm. Chợt bà ta như phát hiện điều gì đó, nhếch mép cười khinh thường

- Được. - cô phòng vệ trước vẻ mặt gian ác đó, có lẽ cô cũng không thể thay thế Xuân Diễm được rồi.

- Lăng tiểu thư là người thông minh, nếu cô dám đứng đây thì có nghĩa cô đã chuẩn bị tinh thần đối mặt. Phu nhân của chúng tôi là người rất hiền lành, cô ấy cũng không so đo với ai vì thế tôi mong cô buông tay. - thím Lý đi lại và ngồi xuống bên mộ của Hạ Xuân Diễm, ôn nhu nhất có thể mỉm cười vuốt ve tấm ảnh

- Ý tứ quá rõ ràng, tôi nghĩ thím đã hiểu lầm tôi. - cô không vui, miệng không cười lạnh lùng trả lời câu hỏi đáp

- Tôi không hiểu lầm, lúc trước khi yêu phu nhân chủ tử ít khi nào lộ vẻ cưng chiều quá mức, vẫn vẽ rõ khoảng cách giữa họ. Không như cô, khi nãy nói chuyện đã rất yêu thương cô. - thím Lý tức giận trước vẻ thờ ơ của cô

- Xin lỗi tôi nói thẳng, chẳng lẽ thím luôn nhìn ngó người khác thân thiết? Thím chỉ phán đoán thôi, không lẽ chim không bay lại nói chim không biết bay? - cô cảm thấy người phụ nữ trước mặt rất buồn bình, chẳng nghe giải thích, lại còn đem chuyện này so sánh chuyện kia

- Hừ, tôi cũng nghĩ cô là người hiểu chuyện không ngờ lại rần độc như vậy. Bám mãi không buông, chẳng lẽ cô muốn mang tai tiếng lần nữa? - thím Lý nhếch mép, chuyện cô và Tôn thiếu vẫn chưa im mà cho nên nếu việc này phơi ra các mặt báo sẽ khiến Lăng thị và Tổng gia vướng vào những rắc rối

- À, ra là thím cũng xem tin tức, nhưng, có những việc phải dùng cái đầu để suy nghĩ đừng tin người rồi hại bản thân trở thành một trò đùa. - cô cười rất nhẹ nhàng, lạnh lùng đáp lại câu hỏi khẩy đó

- Lăng tiểu thư là người có học thức lại nói chuyện như vậy sao? - bà ta lạnh nhạt cười, nụ cười mang tính chất chế giễu

- Tôi không thừa nhận mình là người có học thức, vì đôi khi, con người cũng cần phải có lý trí. Lời khi nãy thím nói, cứ như chỉ tôi là kẻ thứ ba. - cô biết việc bà ta đem tính cách hiền lành của Xuân Diễm ra để nói là có mục đích.

- Tôi chưa từng nói, mà cô đã thừa nhận rồi sao? - thím Lý cười giấu cợt

- Phải, nhưng tôi là thừa nhận bản thân thật sự không phải kẻ thứ ba, thím trung thành với chủ là điều tốt nhưng cũng đừng buộc người khác phải giống mình. - cô cố gắng không giận, giữ được bình tĩnh như ngày hôm nay đã là sự cố gắng hết sức

- Cô nói như thể mình là chủ của căn nhà này vậy? - thím Lý kiểm chế con giận lại, lạnh giọng hỏi cô

- Nếu thím không muốn cũng không sao, dù gì thì tôi và Nghiêm cũng sẽ kết hôn mà. - cô biết nói vậy trước mộ Xuân Diễm là sai, nhưng cô là không thể không nói, nếu không khi cô và Nghiêm kết hôn bà ta nhất định nguyên rủa cô đến chết

- Hồ ly tinh, cô không có lòng thương người sao? Phu nhân ta mất năm năm qua chủ tử thường xuyên đến thăm, bây giờ chủ tử dẫn cô đến đây để cô biết đường mà rút lui đó đồ ngu. - thím Lý giận quá thành ngu xuẩn, nói những lời cay độc

- Thím nên nói chuyện đàng hoàng, tôi với Xuân Diễm đều là phụ nữ. Tôi tin dù thế nào cô ấy cũng mỉm cười chúc phúc cho chúng tôi, cô ấy sẽ không mù quáng như thím. - cô cảm thấy tội nghiệp cho Xuân Diễm, bên cạnh người phụ nữ này phát khí tà đạo bất chính, chẳng biết kẻ đứng sai khiến là ai, nhưng nếu dám đem lòng tự tôn của cô chà đạp thì nhất định phải đầu gối

“ Chát “

Một tiếng tát tay đầy cảm phẫn giáng xuống gương mặt xinh đẹp của cô, gò má đã hồng nẩy lại chuyển sang đỏ còn in rõ ràng năm dấu tay kinh hoàng

- Đồ hồ ly, tôi đã nói như vậy cô vẫn không buông tay sao? Miệng thối của cô đừng gọi tên phu nhân, rõ chưa? - thím Lý tát thật mạnh cho hả giận, rồi mắng cô te tua

Cô không kịp trở tay, cái tát rất mạnh miệng cũng đã chảy máu, cô vẫn giữ cái vẻ lạnh lùng không khóc im lặng đứng nhìn thím ấy ra oai bá hổ

- Cô là con ngu bị chủ tử lợi dụng thôi, cô tưởng chủ tử là thật lòng sao? Năm năm trước phu nhân bước vào viên gia đã bị Tổng phu nhân đuổi, vậy nghĩ sao mà con hồ ly tinh như cô vào được cổng chính. Tôi là thành tâm nhắc nhở, cô không nghe thì coi như coi ngu ngốc. - thím Lý thấy cô không trả lời, liền mơn gió bẻ măng chửi tới cùng. Lòng nóng như lửa đầy sự oán hận

- Chuyện gì xảy ra? - hấn lạnh lùng nhìn thím Lý, vừa mới bước ra liền thấy trên má cô còn vài giọt máu chưa kịp khô, gương mặt bên hồng bên đỏ.

- Thừa Tổng tổng, khi này Lăng tiểu thư bị té là trách nhiệm của tôi không quản tốt cô ấy. - thím Lý cúi đầu nhìn hấn, rồi ngược lên tròn mắt với cô ý bảo im lặng

- Tát tôi rồi nói như vậy sao? - cô bái phục nét diễn quá tự nhiên, khinh thường nói lớn

- Tát sao? Ai tát em? - hấn lo lắng chạy lại, đi nhanh nên va vào người của thím Lý. Bà ta bị lực mạnh nên ngã ra sau đến mức chân bị trật lại.

- Gương mặt bị ai tát? - hấn lạnh lùng hỏi thím Lý, tay vẫn duy trì xem vết thương tránh để lại sẹo trên mặt cô

- Tôi, tôi thực sự không rõ. - thím Lý cúi đầu xuống, ánh mắt rung rung sắp khóc

- Thím ở đây có tôi và thím, vậy ai tát? Lòng thím sẽ tự biết chứ? - cô dứt khoát, rõ là không muốn truy cứu nhưng nếu đã diễn thì cần phải đọc kịch bản chứ. Là do bản thân tự mình chuốc lấy thôi thím à, gieo nhân nào gặt quả đó

- Tôi... - thím căm ghét cô, ánh mắt đảo xung quanh tìm câu trả lời. Thấy vẻ lúng túng đó coi như hấn suy nghĩ đúng, lạnh lùng nhìn bà ta truy tội

- Mèo già hóa cáo. - hấn lạnh lùng khiển trách - Nếu không phải tôi vô tình nghe hai người nói chuyện, đã không biết thím mơn tay lên ngôi. Đừng nghĩ tôi không soi ra kẻ chủ mưu, lại là người phụ nữ vô nhân đạo đó.

- Không, việc này hoàn toàn không liên quan đến Xuân Diễm tiểu thư. Là tôi, tất cả tại tôi. - cúi đầu xuống lạy mong đại nhân không trách tiểu nhân

- Tôi có nhắc gì đến Xuân Diễm sao? - hấn nhếch mép, xoay người vuốt gọn lại tóc cô. Ánh mắt tức giận vẫn như ẩn như hiện ra đáy lòng của thím Lý, việc này... Bà ta chủ quan

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Cô Nguyện Ý Nhưng Tôi Không Nguyện Ý

Bị nắm trúng yếu điểm ngu ngốc của mình, thím Lý miệng vẫn không mở khe cắn cắn môi, đáng vẻ và nội tâm của chủ tử đã ra đi thực rồi.

Thấy bà ta cảm phần trừng mắt với cô liền che lại, tỏ vẻ không vui nói:

- Đừng dùng ánh mắt tiện nhân mà soi lòng quân tử. - hấn lạnh lùng nhìn bà ta, hứng chịu ánh mắt căm ghét ấy. Thím Lý nghe như vậy liền giật mình, xoay đầu lại phía khác tránh né ánh mắt của hấn.

Hấn cũng không mấy bận tâm bà ta đang suy tính việc gì, chỉ ôn nhu mà cẩn thận xem vết thương của cô, gương mặt xinh xắn này nếu để lại sẹo thì thật uổng phí, cô giật mình khẽ đẩy tay hấn xuống nói nhỏ - Không được, trước mộ Xuân Diễm.

- Cô ấy cũng không muốn anh suốt đời cô đơn mà. - hấn nhìn ngôi mộ của người phụ nữ đoán hậu, ánh mắt dịu dàng tỏa sáng

- Nghiêm, có phải cô ấy sẽ hận em không? Khi này em... - cô buồn bã, lo lắng nhìn hấn. Hấn nghe phần nữa liền che miệng cô lại, lắc đầu

- Đồ ngốc, anh cưới em là điều đương nhiên. Xuân Diễm à, nếu em thực sự yêu anh thì hãy chúc phúc cho anh. - hấn khẽ đánh vào đầu cô, dịu dàng an ủi. Sao đó xoay qua ngôi mộ ấy, dịu dàng cầu xin

Nhìn bọn họ, người nói, người cười thực khiến thím Lý phát điên. Hiện tại muốn phát tiết lại không thấy chỗ nào, đành mở miệng như cao cao tại thượng

- Chủ tử, tôi biết bản thân sai. Nhưng, việc ân ái có thể không làm chướng mắt phu nhân không? - thím Lý lộ vẻ mặt ngây thơ nhưng lòng lại vô cùng tức giận, không nghe hai người nói gì, suy nghĩ mông lung cho rằng cô đang vẫy đuôi dụ dỗ hấn

- Bà thích quản chuyện của tôi hay sao? - hấn lạnh giọng quét ánh mắt về phía bà ta

- Tôi chỉ thừa nhận, trong lúc nóng giận đã tát cô ta một cái. Nhưng tôi không thể không nói, phu nhân là người giúp tôi, cô ấy mới xứng làm Tổng phu nhân. Còn cô ta, chắc chủ tử lo việc tập đoàn mà không biết loài rắn độc này đã làm gì, cô ta có... - thím Lý lạnh mồm giải thích cho hấn hiểu, nhưng liền bị hấn cắt ngang

- Đủ chưa? Tôi cần bà dạy đời sao, cô ấy là vị hôn thê của tôi không lẽ tôi chưa từng tìm hiểu cô ấy? Còn nữa, “Rắn Độc” chỉ cắn khi nó thực sự nổi giận, không phải lúc nào cũng có thể mắng chửi khi bản thân chẳng biết bao nhiêu. - hấn lạnh giọng mắng, người đàn bà thối này dám mắng bảo bối của hấn sao?

- Chủ tử không thể hờ dờ được, rắn độc dù hiền thì vẫn có độc. - thím Lý nhất nhất theo quan niệm của bản thân nhủ mảy nói chuyện, tranh cơ mắng chửi cô khi cô không phản ứng. Bà ta cho rằng, cô là người phụ nữ nịnh bợ, im lặng ngoan ngoãn khi có mặt hấn, khi vắng mặt hấn lại như một con nhím xù lông oai vương bá hổ

- Phu nhân của tôi là một con nhím, cô ấy chỉ xù lông bảo vệ bản thân khi cần, điều đó không phải phụ nữ nào cũng có. - hấn nhìn cô rồi ôm eo cô kéo về phía mình, ánh mắt không hề di chuyển vẫn duy trì trên gương mặt xinh đẹp của cô. Hấn không thích phụ nữ quá yếu đuối cũng không thích phụ nữ quá mạnh mẽ, nhưng cô thì khác, vừa mạnh mẽ vừa yếu đuối. Cô như một con nhím, xù lông để bảo vệ chính bản thân là cách để tự mình tồn tại.

Hai người giao nhau bằng ánh mắt, anh nhìn em, em nhìn anh. Người ta nói rất đúng” đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, chỉ cần nhìn cũng biết đối phương nghĩ gì “, hấn dùng uy lực ôm eo cô chặt hơn, và hỏi cô “Em không phải giận vì anh cho rằng em là con nhím sao? “

“Không có, em cũng tự biết bản thân là nhím con mà. “

“Bảo bối là con vật nhỏ của anh, i love you “

“Me too “

Thím Lý tức giận máu dồn lên não không thể phát tiết, giận dữ trừng mắt nhìn họ ân ái ái

- Chủ tử, xin lỗi tôi hỏi thẳng. Người phụ nữ này đã dùng thủ đoạn hạ cấp gì để lên giường của ngài? - thím Lý chống tay đứng lên, cùng hấn hoà chung khí lạnh. Dù sao theo tuổi tác, bà ta vẫn gấp đôi tuổi hấn cho nên không cần vừa quỳ vừa nói chuyện

- Cô ấy, là dùng ánh mắt để dụ dỗ tôi. Đôi mắt đẹp tựa vì sao, cô ấy chỉ cần nhìn, tôi liền biết người phụ nữ này là phụ nữ của Tổng thiếu tôi. - hấn cười lạnh, dùng ánh mắt cưng chiều phủ toàn thân cô. Dẫu sao, người đàn bà kia cũng tức giận thì thôi tốt nhất cô nên xem kịch hay mà hấn tốt bụng dựng lên cho bà ta diễn

- Chủ tử quá ưu mê rồi. - bà ta lạnh lùng cười, gian xảo liếc cô một cái. Nghe bà ta phân trần hấn cũng không có phản ứng, là vì hấn thực sự quá mê muội cô cho nên nhất thời im lặng.

- Xuân Diễm tiểu thư nói rất phải, loại phụ nữ không có si diện càng nói lại càng ngu dốt. Cô là loại phụ nữ cướp hạnh phúc người khác rất giỏi, tôi thực bái phục, nhưng cô nên nhớ cho kĩ ở tại nơi này cô vẫn là vãn bối. Dùng lời lẽ mất dạy để nói chuyện với trưởng bối cũng có nghĩa cô thiếu tôn nghiêm thể nào, tôi thực xin lỗi vì cái tát lúc này chưa đủ mạnh. - bà ta thấy hấn im lặng coi như mình đã không chế hấn thành công, ý thể hấn không trả lời liền đem cô ra thỏa mãn con giận, ánh mắt di chuyển qua cô liếc nhẹ nhưng lại lộ sự khinh thường rõ rệt

- Coi bộ Xuân Diễm đã xem nhẹ tôi trước mặt trưởng bối Lý, tôi là loại người như vậy là lần đầu tiên có người nói. Nhưng, tôi biết thím cũng là vì sự chung thành mà quát mắng mà hồ đồ. - cô lạnh nhạt nhìn gương mặt tái nhợt vì giận kia, chăm chọc nhìn thím Lý ánh mắt khá sắc bén

- Cô là loại phụ nữ gì bản thân cô rõ, tôi chỉ mong cô, ngược mặt cao lại càng ngu dốt. - thím Lý giận tái mặt, lạnh nhạt cười châm chọc cô

- Tôi là người xuất thân ở xường dột vài truyền thống, tôi biết rất rõ bản thân là đang nhìn xuống hay nhìn lên. Tôi cũng là phụ nữ, nhưng tôi khác Xuân Diệp bởi vì tôi luôn tự đứng dậy sao mọi lần vấp ngã. Tôi không cho rằng mình hơn người nhưng tôi khẳng định, tôi vẫn là người phụ nữ chung thủy với một tình yêu. - nói xong, cô liếc qua hần dùng ánh mắt yêu thương của một người vợ thực sự dành cho chồng. Cô không chiếm đoạt của bất cứ ai, hần tự đến bên cô là do ông trời se duyên

- Được rồi chúng ta đi. - hần không thể kiên nhẫn xem bà ta giương oai, lạnh lùng đập mạnh tập tư liệu xuống bàn rồi bỏ lại câu nói

- Nếu bà còn tỏ ra về thanh cao ngu dốt của mình, thì xem tài liệu này sẽ biết bà là ngu dốt tới đâu. - nói rồi hần nắm tay cô rồi đi, để lại bộ dạng khó hiểu đến khó coi của thím Lý ở phía xa.

Trên xe không khí im lặng bao trùm xung quanh, một cỗ xe không có khí người thực u ám. Cô khó chịu nhìn hần, định mở miệng nhưng lại thôi.

- Em muốn hỏi bộ tài liệu đó có những gì sao? - hần chợt mở miệng, cũng không nhìn cô lấy một cái

- Phải, em rất thắc mắc. - cô nghiêng đầu dường như nghĩ ra thứ gì lại nói - Có phải vụ tai nạn xe bus 5 năm trước?

- Thông minh ấy! - hần cười tuyên dương

- Xuân Diệp thật nhiều mặt, em vẫn chưa biết cô ta đi theo Hạ An là đúng hay sai? - cô ngồi trên xe khó hiểu

- Hạ An và Xuân Diệp đều là tiện nhân, đi bên nhau chẳng khác chi hai Võ Mỹ Nương. - hần khinh thường nhưng luôn tỏ ra thích thú khi nhắc đến vị Nữ Đế ấy.

- Võ Mỹ Nương sao? Em cũng muốn xem, người phụ nữ quyền lực ấy nắm toàn bộ chính trị thế nào. - cô hào hứng nhìn hần, tỏ vẻ vô cùng tò mò

-... - hần cười thay cho câu trả lời, dựa tay vào cửa sổ nhìn ra ngoài - À, em có việc muốn hỏi. - cô ngậm viên kẹo trong miệng, vì nói mà xém chút phun ra ngoài

- Chuyện gì sao? - hần khó hiểu

- Hạ An chị ta làm sao rồi khỏi biệt thự Thỏ Trắng? - cô có vẻ khó chịu, có thể là ghen tuông

- Anh đã từng kể với em chuyện của Hạ An chưa? - hần nhìn cô chợt nhận ra, liền hỏi

- Chuyện gì? - cô bắt đầu tò mò

2 tháng trước

Trong bóng đêm người đàn ông dường như ngủ say do rượu kích thích nên cơ thể hoàn toàn bị khống chế, anh ta ngã thân xuống dưới gối ngủ thật sâu chẳng biết mơ thấy gì mà hạnh phúc mỉm cười

Một bàn tay mò lên khắp cơ thể anh ta như đang nghiên cứu các loài sinh vật có vú, kinh hi khi tìm được cái ví tiền cùng chiếc điện thoại Samsung đời mới.

“Không ngờ Võ Nghiêm có thể vàng, thẻ bạc còn có thêm cả tiền tiết kiệm ngân hàng. “

“Woa, tiền tiết kiệm ngân hàng của anh ấy lên đến con số 200.000USD (4,4 tỉ đồng Việt Nam) “

“Anh ấy ngậm thìa vàng mà sinh ra sao? “

“Lấy anh ta thì chắc chắn sẽ khiến túi rỗng thành đầy rồi. “

Cô à hí hửng đặt ví tiền và điện thoại lên bàn đèn ngủ, uống một ngụm nước, sau đó kéo áo khoác mỏng dạng vải trơn ra lộ chiếc đầm đen và bộ ngực quyến rũ

- Nghiêm, hôm nay anh phải thuộc về em. - cô à thật quyến rũ nở nụ cười tươi, bước chân nhẹ nhàng đến bên anh ta xoa xoa cả cơ thể, cô à thật chuyên nghiệp đưa tay vào trong túi quần... Sau khi cảm thấy khô cứng, lại rút tay ra cởi áo anh ta, người đàn ông dần dần mở mắt dục vọng điên cuồng lật người phụ nữ kia xuống giường cả hai người cùng triển miên.

- Thêm một chút thì mới có baby. - một giọng nam trầm, lạnh lẽo phát từ cửa ra vào vọng vào trong

- Là ai dám... - cô à tin tưởng sự sùng ái của hần nên ra oai, tức giận. Đang nhìn người đàn ông đó thì lập tức hoảng loạn ngồi dậy, lấy chăn che đi cơ thể trần trụi của bản thân

- Nghiêm, anh và anh. - cô à chỉ chỉ hần và người đàn ông trên giường

- Ông chủ. - người đàn ông ấy ngồi dậy, thân hình to con hao hao giống hần. Thẳng lưng cung kính với hần sao đó bước khỏi phòng. Hạ An bị bêu xấu cô ả tức giận trừng mắt nhỏ với hần nhưng lại nhanh chóng tắt ngay sự tức giận, cô ả đủ thông minh để biết hần là người khó chọc vào

- Tại sao? - cô ả lạnh lùng hỏi, để không khiến bản thân mất mặt cô ả giả vờ nghiêm túc, kiềm chế không khóc

- Không phải cô muốn quyền rũ đàn ông sao? - hần cười chế giễu

- Nghiêm, anh không thể đối xử với em như vậy. - cô ả oan ức khóc lóc, không nói được câu gì liền biến bản thân thành con rùa rút đầu.

- Tôi đã hậu đãi với cô rồi, cô vào được giới điện ảnh chẳng phải là nhờ ngủ một đêm với đạo diễn sao? - hần cười lạnh, ném sấp hình chụp lên giường. Cô ả run run cầm từng tấm, hình chụp cô ả vào quán bar với đạo diễn Kim, hay khách sạn với đạo diễn Roberto,...

- Em... - nếu nói cô ả không ngốc, thì phải nói cô ả quá ngốc. Ăn vụng không chùi mềp, còn để vợ ông đạo diễn phát hiện may là ông Kim gia trưởng cho nên bà ấy mới không dám làm gì.

- Cô nói Hạ Anh là hồ ly tinh, vậy xem ra cô là Chúa hồ ly rồi. - hần ngồi ở chiếc ghế xoay, cầm ảnh của cô lên rồi nhìn sang cô ả vẫn đang ướm đầm nước mắt

- Đừng giả bộ với tôi, cô dám nói bản thân rất thông minh kia mà. Tôi còn nghĩ, cô là một người con gái đoan chính, xem ra tôi đã lầm. - hần trêu cô ả, quả là do cô ả chuốc lấy thôi, lần trước còn dám đem bảo bối của hần ra si nhục sao?

- Có phải anh vẫn yêu Hạ Anh không? - cô ả ngượng ngừng hỏi, cúi đầu thật sâu

- Thì sao? - hần nhìn ra cửa sổ lạnh lùng hỏi ngược lại

- Anh yêu nó nên mới hành hạ em, em là phụ nữ kia mà, em thực sự rất cần anh mà. - cô ả khóc oà lên, hần lạnh nhạt không bận tâm

- Điều cô quan tâm không phải là tôi, mà là tiền của Tổng gia. - hần lạnh lùng hờ hững ném cho cô ả câu trả lời xứng đáng, nhìn phong cảnh ban đêm bên ngoài.

Hần lại nhớ cô!

- Nghiêm em biết bản thân mình không tốt, nhưng xin anh cho em một cơ hội. Em hứa bản thân sẽ yêu thương anh gấp đôi Hạ Anh, anh không thích em sẽ nghỉ làm, anh muốn em mặc đồ giống Hạ Anh cũng được. Chỉ cần được ở bên anh, em nguyện ý tất cả. - cô ả cúi đầu van lạy hần trên giường, người phụ nữ ấy bị rách màng trinh nên máu nhuộm thấm cả một phần của chăn, giường

- Cô nguyện ý nhưng tôi không nguyện ý. - hần lạnh lẽo trả lời, đứng dậy thật nhanh không để người phụ nữ trước mặt tiếp tục nói nhảm

Cô ả như từ thiên đường rơi xuống vực thẳm chẳng những không thấy mặt trời còn không thấy cả vì sao, cô ả hận, hận vì sao cô lại sướng như thế, vì sao từ lúc sinh ra đã ngậm thìa vàng.

Nếu trên đời không có cô thì hần sự chú ý và tình yêu đã dành cho cô ả, nhưng hiện tại lại phủ phàng khi ban cho cô ả sự quyến rũ của người phụ nữ chẳng còn gì để mất mà lại có một tuổi thanh xuân éo le.

Không, tuyệt đối là không cô ta nhất định phải đem thiên sứ cùng ác quỷ ở chung một nơi như vậy mới gọi là công bằng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Cô Thực Đáng Yêu Và Cũng Thức Xứng Sủng

Tiền nhân thế thái, tình như chim uyên. Từ Vy đã đem hết linh hồn của mình hiến dâng cho Nhĩ Khang, thế nguyện chàng làm gió thiếp nhất định sẽ làm cát, nếu gió bay đi thì cát cũng chẳng chịu ở lại mà bay theo.

Còn Kim Trọng mặc cho sợi tơ duyên nối giữa Thúy Kiều có đứt đi chẵn, nhưng tâm hồn của chàng không đứt, dẫu sao bão tố phong ba vẫn tìm người thiếu nữ họ Vương mang về.

Hình ảnh hiện tại, chính là cô và hần!

Dẫu biết yêu là đau vậy sao cứ yêu, dẫu biết đau là yêu mà sao vẫn cứ đau.

Chiếc xe dừng ở một góc nhỏ bình yên của thành phố nhộn nhịp, hần còi thất dây an toàn dẹt dẹt mà cung chiều nhìn cô

- Xuống thôi, chúng ta dạo mát.

- Hà? - cô có chút ngạc nhiên, dạo mát chẳng phải nên đi tới công viên hay sao? Nơi này, có chút không thích hợp. Cô không thích những nơi quá xanh mướt thế này, cô có vẻ không thích

- Em suy nghĩ gì vậy? Đây rất thoáng mát, anh hứa sẽ không khiến em thất vọng. - hần thật bá đạo, cô còn chưa kịp trở tay đã vội cời thất dây và mở cửa cho cô, cô cũng không thể ngồi lì mãi nên miễn cưỡng bước xuống.

Cô thực hối hận khi chưa biết gì đã đánh giá nó là không thích hợp, đây rất thoáng lại không có bụi trần, rất thích hợp tâm trạng đang vui buồn xen lẫn của cô.

- Ở đây rất thoáng. - không nhận được cô cất tiếng nói thanh và trong, ánh mắt khẽ nhắm lại vươn tay ra hít lấy, hít để không khí trong lành này

- Anh đã nói rồi mà. - hần cười đắc chí, ôm cô từ phía sau, cô thoáng giật mình. Khi tình tảo hần, liền bị hần kéo đi về phía bên trong, tâm trạng thực sự thoải mái và êm dịu hơn ngày thường. Cô cũng biết, hần rất yêu cô nhưng cũng không biết tình yêu có giới hạn không?

- Nghiêm, khi tận thế anh có yêu em không? - chợt cô nhận ra, tình yêu liệu có giới hạn? Cô hỏi hần một câu hỏi thực ngốc, cô muốn hần nói rõ cho cô biết

Hần im lặng, cười mỉm một cái rồi trả lời cho cô rằng:

- Khi bầu trời không còn xanh nữa, em đừng lo có anh bên em - hần và cô ngồi trên bãi cỏ xanh, thực ngọt ngào sâu sắc để lại cho cô một câu nói ân tình

Cô cười rất hạnh phúc hải lòng về câu trả lời, cô đủ biết “Tình yêu anh dành cho em là vô hạn và bất tận”, cô tùy ý vươn người về phía hần hôn nhẹ lên làn môi mong manh ấy, vị ngọt của tình yêu thực dịu mát. Hần thuận thế nở một nụ cười hiền từ đến sâu lắng, ôm eo cô chặt lấy thưởng thức vị ngọt cánh môi thức êm dịu.

Nếu hạnh phúc chỉ dừng ở một thời điểm nhất định, vậy họ cũng sẽ nhất định hạnh phúc ở trong tim mỗi người. Cô yêu hần bao nhiêu thì hần đáp trả cô gấp đôi, tình yêu mà, có cho thì có nhận, nếu bạn không nhận thì có lẽ bạn đã cho nhầm người.

Cô đã đánh mất hần một lần sẽ không bao giờ làm lại một lần nữa, vì con tim, vì linh hồn của hai người đã hoà làm một. Cô nguyện đem toàn cơ thể ở chung với cơ thể hần, yêu hần cô sẽ làm được.

Biệt thự Tiêu gia

Rõ ràng hào hức những niềm vui xung quanh là hạnh phúc của tuổi thanh xuân, cô gái ấy sắp có một trách nhiệm lớn nếu không phải tình yêu thật vì điều thì hạnh phúc còn vì điều hơn.

Vị chủ tịch thoát bỏ dáng vẻ lạnh lùng của bản thân khi đứng trước vợ và con gái, người trước mắt không phải là chủ tịch Tiêu, mà là ba Tiêu Chí Bằng.

- Lệ Y, ba vào được không? - ông Tiêu bên ngoài dịu dàng hỏi

- Ba vào đi. - Lệ Y thay đổi cách nói chuyện không còn lạnh lùng như trước, dịu dàng hơn. Cô suy nghĩ rất lâu rồi, Lăng Nhã nói đúng, tha thứ được thì cứ tha đi.

Ông Tiêu mở cửa bước vào, nhân viên trang điểm hiểu chuyện cúi chào rồi ra ngoài. Lệ Y nâng chiếc váy màu trắng viền ren, cổ trệ, chiếc đầm được Hoa Thu thiết kế rất tinh xảo và nổi bật lên đi về hướng ông Tiêu, con gái ông thực xinh đẹp.

- Con gái của ba hôm nay rất xinh đẹp, rất giống mẹ con. - ông Tiêu chưa xót, nghẹn ngào nói lời khen

- Không, con không đẹp bằng mẹ. - Lệ Y cũng khá chưa xót, cô nhớ tới cảnh mẹ cô trao linh hồn của bà cho cô rồi nhắm mắt, thực khiến cô nhói đau

- Lệ Y? - ông Tiêu khó hiểu

- Mẹ là người phụ nữ tuyệt vời nhất trong đời con, bà ấy xinh đẹp như hoa mới nở, tất cả, tất cả đều hoàn mỹ. Bà ấy có thêm tấm lòng dịu dàng, thướt tha và rộng lượng, con không có. - Lệ Y chưa xót nuốt từng giọt nước mắt đắng cay, nếu khóc thì phần trang điểm sẽ bị trôi nên cô cố gắng chịu đựng nỗi khổ tâm ấy, người giàu cũng khổ mà.

- Con gái đừng khóc, ba xin lỗi, ba nên từ bỏ mẹ con để cho bà ấy được sống hạnh phúc, thế mà. - ông Tiêu chưa xót ôm con gái vào lòng an ủi, Lệ Y vòng tay đáp trả cái ôm của ông Tiêu.

- Nếu ba từ bỏ mẹ vậy còn con? - Lệ Y không ngưng được nước mắt tuôn ra như mưa, cô thương ông nhưng ông có thương cô không? Cô luôn tự hỏi.

- Lệ Y, con..con tha thứ cho ba sao? - ông Tiêu ngờ ngác không biết vui hay buồn

Cô im lặng dịu dàng gật đầu, cảm giác bảo bối của ông vừa mới cúi đầu liền vui ra mặt ôm thật chặt cô. Nếu ông trời lấy đi người phụ nữ ông yêu vậy cũng đã bù đắp cho ông rồi, đứa con gái mà ông cưng chiều nhất trên đời. Lúc trước ông vui chơi coi phụ nữ như quần áo nhưng khi lập gia đình lại một

lòng vì họ, sau khi biến cố xảy ra ông ngoại tình và khiến cho vợ đau buồn rồi rời xa ông, ông ấy đi tù mấy năm coi như là một sự trừng phạt cho chính bản thân.

Phía bên dưới bữa tiệc chưa khai mạc nhưng khách đã đến sớm hơn giờ hẹn trước, nam nhân thì lo lắng cho các công việc nhân cơ hội tiệc tùng bàn bạc mần ăn

Một số nữ nhân thì lại tỏ vẻ tám chuyện, nhất thế (chuyện đời coi như là đứng đầu) đang đứng nói chuyện.

- Rượu gì vậy?

- Nho Pháp.

- Ấy cô Trần, mặc đầm số lượng có hạn nè.

- Cô Lý nghe nói chồng cô vừa chuẩn bị kí hợp đồng với Tần thị sao?

- Phải ấy, ông xã tôi dạo này lo lắng cho công ty quên ăn, quên ngủ.

- Tần thị là tập đoàn đứng thứ hai, ông xã cô có chắc sẽ làm được không?

- Cô nói vậy là sao? Nghi ngờ thực lực của ông xã tôi à, nói cho cô biết, ông xã tôi hiện tại đang thu mua công ty Thẩm thị đó.

- Thẩm thị sắp phá sản rồi, thu mua không phải là chịu thiệt sao?

- Nói cái gì, cô thì biết gì chứ? Thẩm thị hiện tại đang chuẩn bị xác nhập với Tổng thị khi đó ông xã tôi thu được rất nhiều lợi nhuận.

- Thôi đi, hôm nay đến là vui chơi, cứ cãi nhau mãi.

- Tôi đi tìm ông xã.

- Mọi người nói xem, Tổng thiếu và Thẩm thiếu thư bây giờ thế nào?

- Không phải đã công khai quan hệ rồi sao?

- Công khai là giả thôi, nói trắng ra là cô ta tự mình tạo tiếng đồn.

- Vậy bây giờ Tổng thiếu có bạn gái chưa?

- Nghe đâu là rồi, cô gái họ Lăng ấy.

- Ấy đừng nói là Lăng Nhã tiểu thư nhé, cô ấy xinh đẹp như thế chúng ta ganh không được.

Mấy vị nữ nhân nhìn nhau lắc đầu, họ lại tiếp tục trao đổi về cuộc sống của từng nhân vật nổi tiếng, thượng lưu và quý tộc.

Trong làn sương đêm ở con phố lớn hình ảnh chiếc xe thể thao lao nhanh như một con ma bay về phía trước, so sánh với con ma vì thực tế người tài xế không sợ chết chạy như muốn đòi mạng người kiếp trước giết mình.

Cô gái trẻ tuổi bị gió làm hư tóc nếp uốn cũng trở nên tồi tệ không còn sức sống, gương mặt bị gió cuồng trời mất một tác phần dày cộm, nếu cô gái sợ hãi thì chàng nam nhân lại vô cùng bình thản, lạnh lẽo ngồi xem dòng người bị mình đuổi đến mức thê thảm thế nào

- A Dục, anh chạy chậm thôi tóc em sắp hư rồi. - Hạ An oán giận

- Nếu không muốn thì xuống xe. - Phong thiếu rất tự nhiên thoải mái, như chẳng có chuyện gì ném cho cô ả câu trả lời mà ả muốn

- Dục em xin lỗi, nhưng nếu đi nhanh em xấu sẽ rất mất mặt anh. - cô ả không dám làm gì anh, nên quyết định thực mềm mỏng thuyết phục

Đúng là hiệu quả xe đã chạy chậm lại so với lúc nãy, nhưng bây giờ nó lại chậm đến mức chán ghét. Nói chạy chậm thì so với đũa con nít đang chạy xe đạp còn nhanh hơn, ả chán nản người đàn ông này nhưng lại biết rõ chỉ có bên cạnh anh ta mới khiến bản thân đứng trong địa vị cao cấp.

- Dục, sắp trễ rồi. - cô ta nhỏ nhẹ

- Không phải cô nói tôi nên chạy chậm sao? - Phong thiếu nhếch mép cười, cô ả cho rằng người đàn ông này rất khó chiều.

- Em... Em sai nữa rồi, anh xem đi đã 6:00 giờ rồi, nếu không đi nhanh thì sẽ trễ bất cứ lúc nào. - ả cúi mặt xuống, nhìn vào đồng hồ rồi chỉ cho anh ta. Anh ta chỉ cười gian xảo rồi nói

- Phụ nữ như cô cũng muốn quần tôi hay sao? - Phong thiếu lạnh lùng chất vấn

- Được, anh hiểu lầm em rồi, em không có. - ả lắc đầu, nếu không phải vì tiền của anh tôi đã không chịu đựng ở đây xem anh nhục mạ tôi.
- Xuống xe. - anh dừng lại ở cuối đường, lạnh lùng quăng cho cô ả câu trả lời
- Được không được đâu, ở đây cách Tiêu gia rất xa. - ả sợ hãi nói to, đường này rất vắng phải đi hơn 3 cây số mới ra được đường lớn mà bắt taxi
- Nhanh lên, tôi không muốn đánh phụ nữ. - anh ta lạnh giọng, ả nghe anh ta đe dọa mặt xám lại như tro không dám chống cự bước ra khỏi xe. Chiếc xe nhanh chóng lao đi nhanh để lại bóng dáng bé nhỏ và gương mặt oán hận của Hạ An ở một con hẻm bị lãng quên, ở đây không nhà cũng không có đèn đường chỉ có thể nhờ đèn điện thoại.

Chiếc váy được thiết kế số lượng có hạn đã bị dơ bởi bùn, còn phần cũng bị trôi đi phân nửa, cũng may cô ta còn có tiền nhất định phải đi làm tóc và trang điểm mua thêm cái váy mới, nếu không sẽ rất mất mặt.

Ả cũng là bị ép đi, quản lý của ả bảo buổi tiệc đính hôn hôm nay có rất đạo diễn, diễn viên nổi tiếng. Muốn phát huy công việc thì phải bỏ chút công sức, cô ta ngủ với diễn viên nổi tiếng một đêm đã có hợp đồng trở thành nữ chính phim truyền hình.

Trên xe của một nam nhân khác không khí hạnh phúc bao xung quanh họ, Hoa Thu một mình mặc chiếc đầm rộng rãi ngồi ngã ra sau

- Hôm nay công ty nhiều việc, em mệt quá anh à! - cô ấy nũng nịu với anh
- Em nên chú ý sức khỏe, em như vậy anh lo lắm. - Lăng Phong cung chiều để tay lên vai cô, kéo cô lại phía mình
- Ừm em biết rồi. - cô cũng như một con mèo nhỏ ngã toàn thân về phía anh, ông xã trên đời có ai yêu em bằng anh?

Hai người đã có em bé đấy là kết tinh tình yêu của họ, hãy để đứa bé khôn lớn và thật xinh đẹp.

Xe Lamborghini màu đen ở phía sau cũng là một bầu trời hạnh phúc, khi cô mệt mỏi nhất hần luôn bên cô và động viên cô. Khi hần tàn nhẫn nhất có cô bên cạnh xoa dịu vui đi giúp hần, và họ đã bên nhau.

- Nghiêm, 2 ngày nữa anh biết là ngày gì không? - cô xem điện thoại, không biết đọc được cái gì lại nhảy dựng lên hỏi hần
- Ngày gì? - hần nghiêng đầu khó hiểu
- Là sinh nhật mẹ, anh quên rồi à? - cô nhú mày
- Ấy anh quên, ngày mai chúng ta đi mua quà. - hần nhìn ra ngoài rồi nói với cô, cô cũng không trả lời nhanh chỉ nhanh nhẹn cởi đôi giày cao gót ra.
- Mai chúng ta đi mua. Tuần sau gia đình em có tổ chức đi du lịch, anh nói với mẹ nha. - cô ngã vào ghế da nhìn hần, hần mỉm cười gật đầu
- Em buồn ngủ thì ngủ đi, thức 5op6sớm còn đi học muộn tối về trễ em cũng rất mệt mà. - hần nhìn cô, tâm trạng lo lắng tràn ngập
- Nghiêm à, em muốn ăn bánh bao. - cô lắc đầu rồi lại nói chỉ chỉ ra cửa hàng bánh bao bên ngoài, rất là thơm
- Được rồi, anh sẽ mua cho em. - hần dừng xe lại, vừa vào tới cửa tiệm đã gặp anh. Hần chăm chọc
- Vợ mang thai thèm bánh bao sao?
- Phải rồi, cô ấy muốn ăn cũng phải mua thôi, còn cậu em gái bảo bố của tôi muốn ăn sao? - anh hỏi
- Đúng vậy. Ông chủ lấy cho chúng tôi ba cái bánh bao...
- Ngon quá à. - cô ăn tới cái thứ ba mà vẫn chưa no, cô ăn đến mức bóng đèn cũng sắp không chịu nổi. Ôi không, sao cô ấy có thể ăn như chưa từng được ăn vậy?
- Em thật là, nhanh lên mau trang điểm lại nếu không một lát lại bị người ta chê. - hần tức cười với bộ dạng đáng yêu của cô, cô thực đáng yêu và cũng thật xứng xứng.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cầu Hôn

Sau khi đến nơi, Lăng Nhã cúi người xuống chỉnh sửa sơ qua chiếc đầm màu trắng xanh đơn giản, phải đi mấy nếp nhăn trên váy, dịu dàng nhìn vào

trong. Cô cười rất tươi, nụ cười có hồn là lần đầu tiên người ta nhìn thấy khi cô xuất hiện. Ngày trước, mỗi lần xuất hiện trước công chúng cô luôn giữ bộ mặt lạnh lùng không cảm xúc, lâu lâu chỉ mỉm nhẹ nhưng không sâu vì nó thoáng qua thôi.

- Hạ Anh, vào trong thôi. - hấn tạm cắt điện thoại và đồ dùng vào trong xe, ân cần lại gần cô mặc cho gió đêm thổi se lạnh cùng vài giọt sương đêm buốt giá

- Uhm - cô rất thoải mái cười, hôm nay cũng không có phóng viên không cần phải nói năng, hành động rập khuôn quá nhiều lần.

Cả hai tiến vào trong hoa viên, Lăng Phong và Hoa Thu đã vào trong trước để ra mắt gia đình vợ, ba mẹ Hoa Thu từ Canada trở về mong muốn nhất là được gặp con rể tương lai. Nghe nói Hoa Thu cũng là thành quả “ Ăn com trước keng ” của ông bà Tiêu.

Mặc cho bên trong có náo nhiệt đến thế nào, hấn đây cũng chả thèm vào, cùng lắm là vì hôm nay có Phong Dược tình địch mà hấn đặc biệt phải đối đầu xem xét. Hấn nắm bàn tay bé nhỏ của cô, cùng cô thư giãn dạo mát xung quanh ngắm cảnh, thần sắc có thể nói là vô cùng dễ chịu.

Cô dựa toàn thân một mối ngả vào lồng ngực của hấn, còn hấn mặc cho cô uốn éo thế nào cũng không buông bỏ bàn tay đặt ở eo cô.

Cô biết rất rõ, hấn muốn là phải được không được thì tuyệt đối sẽ phải làm được. Cô cũng không thể trách, hơn hết hiện tại cô cũng không cần gấp vào trong, Lệ Y có Thất Phương và Thu Thủy bên cạnh không phiền cô quản, hấn mới cần cô quản ấy.

- Thảm Quý Nhi kia. - cô ngạc nhiên khi Thảm tiểu thư đang cặp với đại gia, ông ấy Trần thị trường

- Việc của bọn họ. - hấn và Thảm tiểu thư là người xa lạ, không cần thiết phải bận tâm cô ta sống chết thế nào

- Sao vậy? Không phải lần trước tham gia tiệc viên gia, cô ta còn mạnh miệng bảo em tránh xa anh ra sao? - cô ngây thơ hay thực sự là rất ngốc, lời nói không biểu lộ chất ghen hay si nhục chỉ dừng dừng thôi

- Ngay sau đó cô ta đã bị anh đá. - hấn đáp ứng sự tò mò của cô

- Tại sao? - cô bắn người ra khỏi hấn, cơ thể đau đớn đến mức chảy rất nhiều mồ hôi

- Điều này phải hỏi Lão phật gia. - hấn cười cười, cũng phải tốt nhất là hỏi Tổng phu nhân sẽ rõ

Cô cho là có được đáp án, nhưng hôm nay cô làm sao ấy bụng cứ đau âm ỉ, có thể dạ dày đã gặp vấn đề cũng nên.

- Sao vậy? - hấn nhận ra sắc mặt cô không tốt, nhanh chóng hỏi ngay

- Nghiêm, em thấy hơi đau dạ dày.

Cô nhú mồm một chút, dồn hết bất lực vào trong cái bụng yêu của cô sao? Không ổn, có thể hôm nay cô ăn hơi nhiều nên mới khó ợ gây ra đầy hơi. Hấn nghe cô nói, mặt thoáng qua vẻ lạnh lùng lo lắng, hấn đặt hai tay ôm bụng cô

- Em đau ở đâu?

- Là ở trên rốn. - cô vừa nói vừa xoa bụng, khó chịu phát ra tiếng

- Em biết bản thân sẽ bị dạ dày đình công, vậy lại còn ăn nhiều? - hấn khẽ mắng, nhưng ánh mắt cực kì lo lắng

- Tổng tiên sinh xin thứ lỗi. - cô rất nhẹ nhàng, lại còn dịu dàng vô cùng trả lời hấn. Ánh mắt hối lỗi

- Em đấy, tốt nhất là không được ăn quá 5 món, anh phải kiểm soát em.

Hấn rất quyết đoán, không phải lúc này đã ăn bánh bao rồi hay sao? Bây giờ ăn thêm sẽ bị ợ không ra, khi ấy còn nguy hiểm hơn.

- Không được, em... Ui da - cô giơ tay chéo trước ngực, không hài lòng nhưng ai biết đâu cô bây giờ là khổ lưu (khổ lưu lại). Vừa mở miệng ra thì ngay một cái âm ỉ ở dạ dày dâng lên, thực khó chịu nha!

- Còn nói anh lập tức mang em đi chích. - hấn nghiêm túc nhìn cô, cô ngoan ngoãn một chút đi sẽ tốt hơn cho cô ấy. Cô sợ lắm rồi, hấn còn hù dọa, cô... cô, giận.

Cô dậm chân bỏ đi, cô đang rất sợ không biết đau bình thường hay sao, cô sợ là “ bà di ” của cô đến thăm, hôm nay lại mặc đầm trắng. Cô còn sợ sẽ bị ung thư dạ dày khi đó lại phải kiêng cử nhiều thứ, cô thêm chết đi được.

- Vỹ Nghiêm chết tiệt, mình đang sợ anh ấy còn hù dọa.

Cô sợ quá hóa ngốc, cũng không để ý bóng đen phía sau đang xám xịt đi theo cô. Hấn vội lấy áo khoác mặc lên cho cô, giọng tức giận nhưng cũng rất ôn nhu - Trời lạnh như vậy không tốt, em đâu phải không biết còn chọc giận anh? Mặc áo vào đi, là anh sai.

- Em chọc giận anh khi nào? - cô chu chu môi tỏ ý bản thân là vô tội.

- Khi này, anh đã nói rồi dạ dày em không tốt em còn muốn ăn, em có biết anh lo lắng thế nào không? - hấn nhỏ giọng mắng cô, người con gái này thực khiến hấn phải thay đổi sắc nhìn

- Em xin lỗi. - nhận ra bản thân cô cũng sai, cho nên xin lỗi là điều cần thiết cho cô.

Hấn không nói gì, nhìn bồi bàn đi đến bên hấn cung kính

- Thưa tiên sinh, thuốc đau dạ dày và nước mà ngài cần.

- Cảm ơn. - hấn nhận lấy viên thuốc và ly nước, đặt trên tay cô rất dịu dàng

- Em muốn ăn cũng được, uống viên thuốc này vào đi. - hấn rất cẩn thận bỏ viên thuốc vào trong tay của Lăng Nhã, ân cần đưa ly nước cho cô sau khi viên thuốc nằm trong miệng.

Thấy cô có vẻ khá hơn, hấn mới lấy chiếc khăn tay màu nâu ra lau đi mấy giọt mồ hôi trên má cô. Rồi cẩn thận đưa cho cô hộp trang điểm, ân cần mà lạnh lùng nói:

- Nhanh chóng trang điểm lại đi, anh không muốn người ta nói em xấu đi bên cạnh anh không hợp.

Cô hơi nhú mảy, hấn nói chơi như vậy liệu có tốt hay không? Cô suy nghĩ một chút, liền oán giận

- Chê em xấu hơn Thẩm tiểu thư sao?

- Cô nương ơi, em không phải thuật dĩ nhiên đẹp hơn rồi. - hấn nịnh nọt, nũng nịu thực đáng yêu (tợ: ấy, Tổng tiên sinh có phải hơi lố rồi không?)

Cô cười tủm tỉm, ai nói anh chê em, anh là đang động viên em cố lên. Cô nhận lấy hộp trang điểm, đi vào phòng khách mà Lệ Y đặc biệt sắp xếp cho cô ở lại đây qua đêm.

Vỹ Nghiễm ngồi trên sofa của căn phòng chủ đạo màu trắng được thiết kế khá hiện đại và đơn giản, đầu biết cô thích nhất màu trắng nên Lệ Y đặc biệt sai các nhà thiết kế phòng phải làm theo, đầu tiên là đèn ngủ phải là loại đèn hình vuông có màu trắng xám.

Thứ hai là chiếc giường phải thiết kế giống với giường ở biệt thự Lăng, hình vuông rộng và nệm màu trắng, ga giường màu đỏ và chăn màu đỏ nhạt.

Thứ ba là tủ quần áo phải đặt bên trong toilet, khi cô quên cũng không cần bước ra ngoài để lấy. Tủ quần áo thiết kế rất tinh mắt, tất cả đều từ thủy tinh trong suốt, người giúp việc phải thường xuyên lau chùi mới không bị dính bụi hay ố vàng.

Thứ tư là toilet phải thiết kế theo kiểu trong phim Hàn Quốc, phía trên có thêm vòi sen mỗi khi tắm sẽ có cảm giác như mưa trên đỉnh đầu. Cộng thêm khi tắm còn có đèn dầu thảo dược quý sẽ rất dễ chịu thoải mái, Lăng Nhã chỉ mới bước vào trong thay bộ lễ phục bị ướt mồ hôi thôi mà đã có cảm giác thư giãn và buồn ngủ rồi.

Cô còn phải chuẩn bị để tiếp đón nhà trai, chưa thể ngủ được. Lăng Nhã vội thay bộ đầm xòe màu cà phê sữa, trề vai, dưới váy còn có đính rất nhiều viên pha lê nhỏ sáng lấp lánh nhưng không quá chói mắt. Cô xoa mái tóc vốn đã vừa vặn ra, chải lại một chút rồi xịt keo mềm tóc vào, cô lùa hết ra sau và đánh rối, tiếp đó là dùng dây thun đen buộc thấp. Cô cho một bông hoa màu trắng lên tóc, nhìn bản thân trong gương sao mà đẹp quá. Cô nâng đôi gầy búp bê màu đen lên, tiến ra bên ngoài.

Hấn đang xem phim hoạt hình, Jerry đang bị Tom đuổi đến một con tàu, chưa kịp chạy lên thì người xem phim đã đứng hình... Hấn chớp mắt liên hồi mấy cái, chau mày

- Sao vậy? - thấy biểu tình kinh ngạc của hấn, có chút không nương tâm

- Em mặc như vậy sao? - hấn chỉ vào bộ đầm trên người cô, cau có

- Thì sao, bộ này rất đẹp, rất thoải mái và còn rất tự nhiên. - cô ngậy thơ xoay một vòng, thể hiện sự yêu thích của bản thân đối với chiếc đầm này.

- Mau vào thay đi, anh không thích. - hấn nhú chặt mày kiểm,

không phải là anh không thích, chỉ là em đẹp như thế thì anh phải chi bao nhiêu mới mua đủ số vớ điện cần dùng?

- Anh này thực kì, em cảm thấy nó rất đẹp, không quá lộ, cũng không quá lố lẹt. Rất tự nhiên. - cô hát cảm thể hiện rõ ràng trong lời nói, cô thích mặc đầm này.

- Không được là không được. - hấn cười khổ trong tâm, cô còn cần phải như thế không, chẳng lẽ cô ngốc đến mức không nhận ra là hấn đang ghen hay sao?

- Anh.. anh... - cô giận xanh mặt mũi, ngồi xuống giường thực bình tĩnh dồn hết vào đôi mắt, không khóc chỉ đỏ lên vì quá kích

Hấn thấy cô giận lại không thèm nhìn hấn nên buông lỏng một chút, đứng lên đi về phía cô, quỳ xuống ân cần nói - Bà xã, là anh sai cũng vì anh không

muốn người ta thấy em đẹp. Anh xin lỗi, anh sai rồi, tha cho anh đi, bà xã!

Cô quay mặt đi chỗ khác lòng thầm cười nhạo, anh thực ngốc, em diễn kịch rất giỏi đúng không?

- Bà xã là anh không tốt, sau này nhất định kiểm chế. - hấn thực mềm nũng nịu với cô, cô làm sao có thể không xiêu lòng đây? Ông trời, ngó xuống mà coi nè.

- Ai, ai... Là bà xã của anh chứ? - cô lấp bắp, tránh đề bản thân mất mặt nên liền trách cứ hấn

- Nè em bây giờ là vị hôn thê của anh đấy. - hấn ngạc nhiên xong, liền cười nhạo cô. Diễn xuất sắp thành công rồi, em yêu!

- Đã đính hôn đâu, đã có nhẫn đâu còn có hoa và rượu đâu? - cô liếc mắt qua trái phải, rồi chớp chớp sau đó là môi giật giật

- Em muốn... - hấn cười nhìn cô, rồi vỗ tay một cái rất tao nhã. Bồi bàn khi nãy bước vào đẩy trên xe một bó hoa, rượu vang đỏ và nhẫn kim cương.

Hấn đứng dậy lấy tiền ra đưa cho tên bồi bàn rồi cầm bó hoa lên, cánh cửa phòng đóng lại, hấn tiến đến gần cô quỳ xuống và nói

- Chúng ta, yêu lại từ đầu đi, Lăng Nhã. - hấn bây giờ không còn gọi cô là “Hạ Anh” nữa, người hiện tại hấn đang theo đuổi là Lăng Nhã.

Cô hơi bất ngờ, sau đó lại trở về vẻ mặt hạnh phúc vì vừa chọc quên hấn, nhưng bây giờ, là vẻ mặt hạnh phúc vì vừa được cầu hôn.

-...Ừm... - cô thẹn thùng nhìn về phía khác

- Còn nữa, anh muốn chính thức gọi em là “Bà xã”. - hấn cầm hộp nhẫn kim cương “Huyền Thoại” mở ra, đặt trước mặt cô

- Em... Đồng ý. - cô chờ ngày này lâu lắm rồi, cô muốn mãi mãi yêu hấn và không muốn bất cứ người đàn ông nào bước vào rồi lại bước ra như Phong Dục.

Cả hai nâng ly rượu lên, cùng nhau uống rượu tân phu thê.

Hấn cũng đã đeo chiếc nhẫn vào tay cô rồi cả hai cùng trề miên 10 phút, nhẫn cũng đã đeo, lời cầu hôn cũng đã nói, rượu vừa uống và sự tình tường cũng đã thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cầu Hôn

Sau khi đến nơi, Lăng Nhã cúi người xuống chỉnh sửa sơ qua chiếc đầm màu trắng xanh đơn giản, phui đi mấy nếp nhăn trên váy, dịu dàng nhìn vào trong. Cô cười rất tươi, nụ cười có hồn là lần đầu tiên người ta nhìn thấy khi cô xuất hiện. Ngày trước, mỗi lần xuất hiện trước công chúng cô luôn giữ bộ mặt lạnh lùng không cảm xúc, lâu lâu chỉ mỉm nhẹ nhưng không sâu vì nó thoáng qua thôi.

- Hạ Anh, vào trong thôi. - hấn tạm cắt điện thoại và đồ dùng vào trong xe, ân cần lại gần cô mặc cho gió đêm thổi se lạnh cùng vài giọt sương đêm buốt giá

- Ừm. - cô rất thoải mái cười, hôm nay cũng không có phóng viên không cần phải nói năng, hành động rập khuôn quá nhiều lần.

Cả hai tiến vào trong hoa viên, Lăng Phong và Hoa Thu đã vào trong trước để ra mắt gia đình vợ, ba mẹ Hoa Thu từ Canada trở về mong muốn nhất là được gặp con rể tương lai. Nghe nói Hoa Thu cũng là thành quả “Ăn cơm trước kẻng” của ông bà Tiêu.

Mặc cho bên trong có náo nhiệt đến thế nào, hấn đây cũng chẳng thèm vào, cùng lắm là vì hôm nay có Phong Dục tình địch mà hấn đặc biệt phải đối đầu xem xét. Hấn nắm bàn tay bé nhỏ của cô, cùng cô thư giãn dạo mát xung quanh ngắm cảnh, thần sắc có thể nói là vô cùng dễ chịu.

Cô dựa toàn thân một mối ngả vào lồng ngực của hấn, còn hấn mặc cho cô uốn éo thế nào cũng không buông bỏ bàn tay đặt ở eo cô.

Cô biết rất rõ, hấn muốn là phải được không được thì tuyệt đối sẽ phải làm được. Cô cũng không thể trách, hơn hết hiện tại cô cũng không cần gấp vào trong. Lệ Y có Thất Phương và Thu Thủy bên cạnh không phiền cô quản, hấn mới cần cô quản ấy.

- Thẩm Quý Nhi kia. - cô ngạc nhiên khi Thẩm tiểu thư đang cặp với đại gia, ông ấy Trần thị trưởng

- Việc của bọn họ. - hấn và Thẩm tiểu thư là người xa lạ, không cần thiết phải bận tâm cô ta sống chết thế nào

- Sao vậy? Không phải lần trước tham gia tiệc viên gia, cô ta còn mạnh miệng bảo em tránh xa anh ra sao? - cô ngây thơ hay thực sự là rất ngốc, lời nói

không biểu lộ chất ghen hay si nhục chỉ dùng dung thôi

- Ngay sau đó cô ta đã bị anh đá. - hấn đáp ứng sự tò mò của cô
- Tại sao? - cô bắn người ra khỏi hấn, cơ thể đau đớn đến mức chảy rất nhiều mồ hôi
- Điều này phải hỏi Lão phật gia. - hấn cười cười, cũng phải tốt nhất là hỏi Tổng phu nhân sẽ rõ

Cô cho là có được đáp án, nhưng hôm nay cô làm sao ấy bụng cứ đau âm ỉ, có thể dạ dày đã gặp vấn đề cũng nên.

- Sao vậy? - hấn nhận ra sắc mặt cô không tốt, nhanh chóng hỏi ngay
- Nghiêm, em thấy hơi đau dạ dày.

Cô nhú mồm một chút, dồn hết bất lực vào trong cái bụng yếu của cô sao? Không ổn, có thể hôm nay cô ăn hơi nhiều nên mới khó ợ gây ra đầy hơi. Hấn nghe cô nói, mặt thoáng qua vẻ lạnh lùng lo lắng, hấn đặt hai tay ôm bụng cô

- Em đau ở đâu?
- Là ở trên rốn. - cô vừa nói vừa xoa bụng, khó chịu phát ra tiếng
- Em biết bản thân sẽ bị dạ dày đình công, vậy lại còn ăn nhiều? - hấn khẽ mắng, nhưng ánh mắt cực kì lo lắng
- Tổng tiên sinh xin thứ lỗi. - cô rất nhẹ nhàng, lại còn dịu dàng vô cùng trả lời hấn. Ánh mắt hối lỗi
- Em đây, tốt nhất là không được ăn quá 5 món, anh phải kiểm soát em.

Hấn rất quyết đoán, không phải lúc này đã ăn bánh bao rồi hay sao? Bây giờ ăn thêm sẽ bị ợ không ra, khi ấy còn nguy hiểm hơn.

- Không được, em.. Ui da - cô gợn tay chéo trước ngực, không hài lòng nhưng ai biết đâu cô bây giờ là khổ lưu (khổ lưu lại). Vừa mở miệng ra thì ngay một cái âm ỉ ở dạ dày dâng lên, thực khó chịu nha!

- Còn nói anh lập tức mang em đi chích. - hấn nghiêm túc nhìn cô, cô ngoan ngoãn một chút đi sẽ tốt hơn cho cô ấy. Cô sợ lắm rồi, hấn còn hù dọa, cô... cô, giận.

Cô dậm chân bỏ đi, cô đang rất sợ không biết đau bình thường hay sao, cô sợ là “ bà di “ của cô đến thăm, hôm nay lại mặc đầm trắng. Cô còn sợ sẽ bị ung thư dạ dày khi đó lại phải kiêng cử nhiều thứ, cô thêm chết đi được.

- Vỹ Nghiêm chết tiệt, mình đang sợ anh ấy còn hù dọa.

Cô sợ quá hóa ngốc, cũng không để ý bóng đen phía sau đang xám xịt đi theo cô. Hấn vội lấy áo khoác mặc lên cho cô, giọng tức giận nhưng cũng rất ôn nhu - Trời lạnh như vậy không tốt, em đâu phải không biết còn chọc giận anh? Mặc áo vào đi, là anh sai.

- Em chọc giận anh khi nào? - cô chu chu môi tỏ ý bản thân là vô tội.
- Khi này, anh đã nói rồi dạ dày em không tốt em còn muốn ăn, em có biết anh lo lắng thế nào không? - hấn nhỏ giọng mắng cô, người con gái này thực khiến hấn phải thay đổi sắc nhìn
- Em xin lỗi. - nhận ra bản thân cô cũng sai, cho nên xin lỗi là điều cần thiết cho cô.

Hấn không nói gì, nhìn bồi bàn đi đến bên hấn cung kính

- Thưa tiên sinh, thuốc đau dạ dày và nước mà ngài cần.
- Cảm ơn. - hấn nhận lấy viên thuốc và ly nước, đặt trên tay cô rất dịu dàng

- Em muốn ăn cũng được, uống viên thuốc này vào đi. - hấn rất cẩn thận bỏ viên thuốc vào trong tay của Lăng Nhã, ân cần đưa ly nước cho cô sau khi viên thuốc nằm trong miệng.

Thấy cô có vẻ khá hơn, hấn mới lấy chiếc khăn tay màu nâu ra lau đi mấy giọt mồ hôi trên má cô. Rồi cẩn thận đưa cho cô hộp trang điểm, ân cần mà lạnh lùng nói:

- Nhanh chóng trang điểm lại đi, anh không muốn người ta nói em xấu đi bên cạnh anh không hợp.

Cô hơi nhú mồm, hấn nói chơi như vậy liệu có tốt hay không? Cô suy nghĩ một chút, liền oán giận

- Chê em xấu hơn Thẩm tiểu thư sao?

- Cô nương ơi, em không phẫu thuật dĩ nhiên đẹp hơn rồi. - hấn nịnh nọt, nũng nịu thực đáng yêu (tợ: áy, Tổng tiên sinh có phải hơi lố rồi không?)

Cô cười tủm tỉm, ai nói anh chê em, anh là đang động viên em cố lên. Cô nhận lấy hộp trang điểm, đi vào phòng khách mà Lệ Y đặc biệt sắp xếp cho cô ở lại đây qua đêm.

Vỹ Nghiễm ngồi trên sofa của căn phòng chủ đạo màu trắng được thiết kế khá hiện đại và đơn giản, đầu biết cô thích nhất màu trắng nên Lệ Y đặc biệt sai các nhà thiết kế phòng phải làm theo, đầu tiên là đèn ngủ phải là loại đèn hình vuông có màu trắng xám.

Thứ hai là chiếc giường phải thiết kế giống với giường ở biệt thự Lăng, hình vuông rộng và nệm màu trắng, ga giường màu đỏ và chăn màu đỏ nhạt.

Thứ ba là tủ quần áo phải đặt bên trong toilet, khi cô quên cũng không cần bước ra ngoài để lấy. Tủ quần áo thiết kế rất tinh mắt, tất cả đều từ thủy tinh trong suốt, người giúp việc phải thường xuyên lau chùi mới không bị dính bụi hay ố vàng.

Thứ tư là toilet phải thiết kế theo kiểu trong phim Hàn Quốc, phía trên có thêm vòi sen mỗi khi tắm sẽ có cảm giác như mưa trên đỉnh đầu. Cộng thêm khi tắm còn có đèn dầu thảo dược quý sẽ rất dễ chịu thoải mái, Lăng Nhã chỉ mới bước vào trong thay bộ lễ phục bị ướt mồ hôi thôi mà đã có cảm giác thư giãn và buồn ngủ rồi.

Cô còn phải chuẩn bị để tiếp đón nhà trai, chưa thể ngủ được. Lăng Nhã vội thay bộ đầm xòe màu cà phê sữa, trễ vai, dưới váy còn có đính rất nhiều viên pha lê nhỏ sáng lấp lánh nhưng không quá chói mắt. Cô xoa mái tóc vốn đã vừa vặn ra, chải lại một chút rồi xịt keo mềm tóc vào, cô lùa hết ra sau và đánh rối, tiếp đó là dùng dây thun đen buộc thấp. Cô cho một bông hoa màu trắng lên tóc, nhìn bản thân trong gương sao mà đẹp quá. Cô nâng đôi gầy búp bê màu đen lên, tiến ra bên ngoài.

Hắn đang xem phim hoạt hình, Jerry đang bị Tom đuổi đến một con tàu, chưa kịp chạy lên thì người xem phim đã đứng hình... Hắn chớp mắt liên hồi mấy cái, chau mày

- Sao vậy? - thấy biểu tình kinh ngạc của hắn, có chút không nương tâm

- Em mặc như vậy sao? - hấn chỉ vào bộ đầm trên người cô, cau có

- Thì sao, bộ này rất đẹp, rất thoải mái và còn rất tự nhiên. - cô ngậy thơ xoay một vòng, thể hiện sự yêu thích của bản thân đối với chiếc đầm này.

- Mau vào thay đi, anh không thích. - hấn nhủ chặt mày kiếm,

không phải là anh không thích, chỉ là em đẹp như thế thì anh phải chi bao nhiêu mới mua đủ số vớ điện cần dùng?

- Anh này thực kì, em cảm thấy nó rất đẹp, không quá lộ, cũng không quá lố lẹt. Rất tự nhiên. - cô hát cảm thể hiện rõ ràng trong lời nói, cô thích mặc đầm này.

- Không được là không được. - hấn cười khổ trong tâm, cô còn cần phải như thế không, chẳng lẽ cô ngốc đến mức không nhận ra là hấn đang ghen hay sao?

- Anh.. anh... - cô giận xanh mặt mũi, ngồi xuống giường thực bình tĩnh dón hết vào đôi mắt, không khóc chỉ đỏ lên vì quá kích

Hắn thấy cô giận lại không thèm nhìn hấn nên buồn lòng một chút, đứng lên đi về phía cô, quỳ xuống ân cần nói - Bà xã, là anh sai cũng vì anh không muốn người ta thấy em đẹp. Anh xin lỗi, anh sai rồi, tha cho anh đi, bà xã!

Cô quay mặt đi chỗ khác lòng thầm cười nhạo, anh thực ngốc, em diễn kịch rất giỏi đúng không?

- Bà xã là anh không tốt, sau này nhất định kiểm chế. - hấn thực mềm nũng nịu với cô, cô làm sao có thể không xiêu lòng đây? Ông trời, ngó xuống mà coi nè.

- Ai, ai... Là bà xã của anh chứ? - cô lấp bắp, tránh để bản thân mất mặt nên liền trách cứ hấn

- Nè em bây giờ là vị hôn thê của anh đấy. - hấn ngạc nhiên xong, liền cười nhạo cô. Diễn xuất sắp thành công rồi, em yêu!

- Đã đính hôn đâu, đã có nhẫn đâu còn có hoa và rượu đâu? - cô liếc mắt qua trái phải, rồi chớp chớp sau đó là môi giật giật

- Em muốn... - hấn cười nhìn cô, rồi vỗ tay một cái rất tao nhã. Bồi bàn khi nãy bước vào đây trên xe một bó hoa, rượu vang đỏ và nhẫn kim cương

Hắn đứng dậy lấy tiền ra đưa cho tên bồi bàn rồi cầm bó hoa lên, cánh cửa phòng đóng lại, hấn tiến đến gần cô quỳ xuống và nói

- Chúng ta, yêu lại từ đầu đi, Lăng Nhã. - hấn bây giờ không còn gọi cô là “Hạ Anh” nữa, người hiện tại hấn đang theo đuổi là Lăng Nhã.

Cô hơi bất ngờ, sau đó lại trở về vẻ mặt hạnh phúc vì vừa chọc quên hấn, nhưng bây giờ, là về mặt hạnh phúc vì vừa được cầu hôn.

- ...Ừm... - cô thẹn thùng nhìn về phía khác

- Còn nữa, anh muốn chính thức gọi em là “Bà xã”. - hấn cầm hộp nhẫn kim cương “Huyền Thoại” mở ra, đặt trước mặt cô

- Em ... Đồng ý. - cô chờ ngày này lâu lắm rồi, cô muốn mãi mãi yêu hắn và không muốn bất cứ người đàn ông nào bước vô rồi lại bước ra như Phong Được.

Cả hai nâng ly rượu lên, cùng nhau uống rượu tân phu thê.

Hắn cũng đã đeo chiếc nhẫn vào tay cô rồi cả hai cùng trề miên 10 phút, nhẫn cũng đã đeo, lời cầu hôn cũng đã nói, rượu vừa uống và sự tình tường cũng đã thực hiện. Đắng bùi: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bắt Cóc

Căn phòng phủ một màu trắng hồng, chấm bi. Ba người phụ nữ xinh đẹp đang không ngừng khen ngợi và trò chuyện cùng nhau, họ thật thân mật

- Hôm nay trông chị rất đẹp. - Thất Phương dùng đầu ngón xoa xoa tóc cho Lệ Y

- Tóc cậu ấy ngày thường vẫn rất đẹp mà. - Thu Thủy đọc báo vừa nhìn Lệ Y, khen ngợi yêu thương

- Là do Tiểu Nhã ấy, cậu ấy dùng dầu hoa hồng thường xuyên ủ tóc cho mình ấy. - Lệ Y thích thú kéo nhẹ những lọn tóc

- Thất Phương ra ngoài một chút nha. - Hoa Thu cẩn thận vào gọi, Thất Phương nhẹ gật đầu rồi bước ra ngoài

Bên trong chỉ còn duy nhất hai vị phu nhân xinh đẹp, tuy rằng nói Lệ Y là cô dâu nhưng nhìn kĩ thì sẽ phát hiện đôi mắt thâm quầng của cô, chắc là do thức khuya nên da mặt có vẻ tiêu tụy hẳn

Thu Thủy thì khác cô ăn được, ngủ được chỉ là ăn không ngon ngủ không thẳng giấc thôi. Da mặt cô khá là xinh đẹp dấu biết rằng, hôm nay có anh ta đến cô phải cho anh ta biết, hoàng hậu sẽ mãi mãi là hoàng hậu cao quý.

Lệ Y nhìn vào đồng hồ đã 7 giờ 30 mà không thấy cô xuất hiện, có chút phiền muộn và lo lắng

Không chịu được, cô chỉ có thể hỏi người ở chung với mình 24/24

- Thu Thủy, cậu có thấy Lãng Nhã đâu không? - Lệ Y nâng chiếc váy lên, đi về phía cửa ra vào định mở nhưng lại thôi

- Làm sao vậy? - Thu Thủy nằm trên giường bật dậy, hỏi ngược lại Lệ Y

- không, không có gì. Chỉ là mình muốn cô ấy giữ nhẫn đính hôn, dù sao thì cậu cũng đã kết hôn không thể giữ nhẫn được. - Lệ Y bối rối một chút, đôi mắt sâu sắc

- Để mình gọi... - Thu Thủy vừa định bấm số thì Lệ Y đã vội ngăn, và nói

- Không được, ba mình muốn buổi lễ yên ổn đã cho người ngắt tất cả sóng điện thoại, với lại, khách vào sẽ bị kiểm tra rất khắt khe. - Lệ Y vội tắt nguồn điện thoại của Thu Thủy, cô chỉ sợ, lỡ như ba cô phát hiện ra tính hiệu điện thoại thì có thể Thu Thủy sẽ phải tốn tiền mua thêm cái khác.

- Được rồi, mình hiểu bác Tiêu mà. Để mình đi tìm. - Thu Thủy chán nản ngồi dậy, buổi tiệc lớn như thế ăn, uống không phải rất nhàm chán sao? Cô bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Cô đi lại lan can nhìn xuống phía dưới, khách tới cũng đông nhưng dường như ai cũng tập trung ngồi hoa viên, cô lướt đôi mắt tinh anh quanh sảnh lớn rồi di chuyển đến từng nhóm người, sau đó... sau đó dừng lại ở một người, người đó chính là... Phong thiếu cùng Anna bạn thân của cô, hai người không phải là đang hôn nhau sao?

Người xung quanh không có thói quen dòm ngó chuyện người khác, người ta làm gì họ đều không quan tâm, trong các bữa tiệc lớn của quý tộc rất phóng khoáng.

Cô nhìn chăm chăm vào đôi nam nữ ấy, lòng chợt dâng lên sự đau đớn đầy tuyệt vọng. Cô luôn hỏi, mình đã làm gì sai? Mà anh lại hết lần này, đến lần khác phản bội cô.

Cô xoay đi, ôm chặt cơ thể đang co lại mím môi cố gắng không khóc.

- Thu Thủy, chị làm sao vậy? - Lăng Nhã bước từ cầu thang đi xuống, thấy ánh mắt tuyệt vọng của Thu Thủy cô không thể không lại gần hỏi thăm.
- Lăng Nhã? - Thu Thủy vỡ lòng, sà vào người cô, ôm thật chặt để mặc giọt lệ rơi cho vơi đi hết những nỗi đau thương.
- Chị bình tĩnh đi, vào trong chúng ta nói chuyện. - Lăng Nhã đỡ Thu Thủy đi vào trong chọt Thất Phuong chạy lại, ánh mắt lo lắng
- Chị Thu Thủy làm sao vậy?
- Em dìu chị ấy vào trong đi, chị nói chuyện với Võ Nghiêm một lát. - cô giao Thu Thủy cho Thất Phuong, nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của hắn, cô liền cười nhẹ nhàng đi đến.
- Cô ấy không sao chứ? - hắn là hỏi thăm ai vậy? Sao nghe qua giọng điệu ông chồng hỏi thăm bà vợ thế, cô chỉ cười khỏ rồi nói
- Em vẫn chưa biết, anh đi xuống trước đi, em sẽ đi theo. - cô nũng nịu ôm chặt thất lưng của hắn, ôn nhu
- Được rồi, em muốn uống Whisky chứ? - hắn choàng tay ôm cô vào lòng, dịu dàng hỏi cô
- Cũng được, em chưa từng chạm môi vào loại rượu ấy, hôm nay nhất định phải uống thử. - cô hào hứng ngẩng đầu nhìn hắn, nụ cười ôn nhu nhất cô dành riêng cho hắn
- Còn bánh, có phải nên dùng thử Phô Mai nướng không? - hắn dịu dàng quan tâm cô, hắn biết cô thích phô mai nên ngay lập tức gọi điện thoại đặt thêm vài cái bánh phô mai coi như là quà tặng cho Tiểu Lệ Y.
- Ày, em nhớ trong thực đơn bánh ngọt, chỉ có Socola nướng, bánh socola, dâu và vani. Đường như không có phô mai. - cô khó hiểu ngược lên nhìn, cô kì quái hỏi
- Là anh cho nhà hàng ITALY làm rồi đem tới. - hắn rất tự nhiên trả lời, không giấu giếm gì
- Sao chứ, nhưng như vậy không phải kì lắm sao?

Vì cô mà cho toàn bộ bánh đặc biệt ở tiệc thành phô mai, cô cảm thấy quá phô trương rồi.

- Chỉ cần em thích, chuyện khó thế nào anh cũng làm được. - hắn vuốt gò má của cô, yêu thương

Cô cũng không thể trách khi hắn làm đúng, hắn chỉ yêu cô cho nên muốn cô thực sự vui vẻ khi ăn bánh mà mình thích. Cô nhẹ nhàng cười, cô chấp nhận việc tối nay của hắn, mặc kệ bọn người bên dưới ấy có thích hay không thì cô vẫn ăn thôi.

- À em quên, phải vào trong an ủi Thu Thủy, anh đi xuống trước đi. - cô đẩy hắn ra, dịu dàng nói
- Ừm. - hắn gật nhẹ đầu, đặt lên trán cô một nụ hôn rồi mới bước xuống. Cô nhìn thấy bóng dáng cao to, anh tuấn của hắn khuất xa thì bước vào trong phòng.

Cảnh tượng vợ chồng ân ái lại làm cho vị nam nhân phía dưới tức giận, vội đẩy người phụ nữ bên cạnh ra lạnh lùng uống một ngụm rượu vang đỏ.

“Mẹ nó, Tổng Võ Nghiêm để xem giữa mày và tao cô ấy chọn ai?”

Phong thiếu như một con mãnh thú hung dữ gào thét, nếu hôm nay hắn có được cô, thì ngày mai hắn sẽ mất cô. Anna ngồi kế bên bị đáng vẻ của người đàn ông dọa sợ, cô ta nhích mông ra sau một chút

- Phong... Phong... Thiếu... - cô ta sợ đến mức nói không tròn câu, nhận thấy nụ cười khinh bỉ của anh ta cô gái sợ đến mức hồn vía lên mây.
- Đi theo tôi. - anh ta nắm tay cô gái đi về hướng phòng dành cho khách của Lăng Nhã, đẩy cô gái vào phòng tắm rồi bảo
- Thay bộ đầm lòn lột ra.

Cô gái không hó hé ngoan ngoãn làm theo, cứ nghĩ anh sẽ thực hiện công cuộc gì đó nên khá đắc ý. Sau khi cô gái vào trong, anh nhắc điện thoại gọi cho một người lạ lùng, giọng điệu nghiêm túc

- Thực hiện bắt người. - nói xong cúp máy, lộ nụ cười gian ác. Sự lạnh lùng của Thái tử Phong thị rất đáng sợ, anh ta cũng không biết rằng bản thân hiện tại đang đối đầu với ai đâu.

Sau mấy câu an ủi Thu Thủy thì cô mới ra ngoài chuẩn bị sang phòng Lệ Y thì chợt nhận ra phía sau có người nhìn, cô xoay người lại để ý xung quanh. Hôm nay tiệc không phải lớn, không thể có người theo dõi cô, cô thắc mắc như vậy.

Cô xoay người lại, trong lòng cũng có chút phòng ngừa. Một bàn tay đặt lên vai cô, cô giật mình xoay người lại.

- Làm gì vậy? - Hạ An hét hồn, chỉ định lại hỏi cô xem có thấy Phong Dục không thôi.

- Chị khiến tôi giật mình. - cô đặt tay lên tim, ngăn không cho nó đập loạn nhịp
- Cô làm như tôi là quỷ không bằng. - Hạ An nhủ mảy
- Chị tìm tôi có việc gì? - cô khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, nhìn về phía Hạ An
- Cô có thấy Phong thiếu ở đâu không? - Hạ An nhìn cô rất gato, quả là hôm nay cô rất đẹp bộ đầm màu cà phê sữa trông rất duyên dáng
- Tôi không nhìn thấy, chỉ thấy vợ của anh ta đang khóc bên trong. - cô cố ý nói lớn để cho cô ả biết ai là tì thiếp, ai là hoàng hậu. Hạ An xanh mặt, không ngờ cô lại biết được việc này, có chút khó xử...

Trông khi cả hai nói chuyện, người thì đắc ý, người thì khó xử, thì người ở bóng đèn đằng kia đang đi đến. Lãng Nhã chẳng kịp trở tay liền bị đánh ngất và số phận của Hạ An cũng không hơn gì, cả hai đều bị đem lên xe.

Phong Dục nhìn thấy liền cười, tốt nhất là ở đây diễn kịch tốt một chút cho người ta xem. Chỉ là anh ta không ngờ người không cần thiết cũng bị bắt mang đi. Đẳng bời: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tình Chị Em

Hắn nhìn vào chiếc đồng hồ treo tường đã qua nửa tiếng buổi tiệc cũng sắp khai mạc cô vẫn chưa xuất hiện, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía vị phu nhân tương lai đang đi xuống từ cầu thang, cô gái trẻ với chiếc váy màu trắng nhẹ nhàng bay lên, bên cạnh là Thu Thủy cô khá xinh đẹp với chiếc váy màu vàng chanh cúp ngực, bên còn lại là cô gái nào đó với chiếc váy màu xanh lam trẻ trung. Trên gương mặt Lệ Y có chút bức bối, khó chịu, cô ấy đã tính tưởng cô như thế vậy sao cô lại không từ mà biệt

- Lãng Nhã đâu rồi? - hắn lo lắng nhíu mày, xoay người đi về hướng của Hoa Thu lạnh nhạt hỏi.

Hoa Thu bị hành động bất ngờ của hắn dọa sợ chỉ chậm rãi lắc đầu, rồi nói :

- Tiểu Nhã không sao chứ?
- Nếu tôi biết thì đã không đứng đây. - hắn không có thời gian giải thích, cũng không thể nói không đầu không đuôi được.
- Ồ, để tôi đi nói chuyện với Thu Thủy hỏi xem sao. - Hoa Thu muốn đi trốn khỏi con người lạnh lùng này, nhưng chân nhắc lên không nổi nói chỉ là đi. Cô bất động hồi lâu, chợt nhìn thấy ánh mắt giết người của hắn, Hoa Thu không đi được cũng phải ráng mà bước.
- Thu Thủy, Lệ Y có thấy Tiểu Nhã đâu không?
- Không thấy, bỏ đi không nói có phải rất bất lịch sự không? - Lệ Y buồn bực, chán ghét cô
- Sao, nhưng Vũ Nghiêm vẫn còn ở đây kia mà, sao con bé có thể đi được, ngay cả ví tiền chị còn giữ này. - Hoa Thu nhíu mày, nhìn chiếc ví tiền màu trắng không động trong tay, ánh mắt khó hiểu
- Phải rồi, khi nãy Lãng Nhã nói đi qua phòng cậu kia mà. - Thu Thủy chợt nhận ra sự thiếu vắng của cô, mở miệng nhỏ giọng nói
- Sao chứ? - Lệ Y kinh ngạc
- Giờ lạnh sắp qua rồi. - cô gái đi kế bên hồi thức, Lệ Y xoay người lại nói với cô ấy
- Đàm Yến, cậu nói với ba mình mở camera ở hành lang phòng mình, mình đi thực hiện nghi thức. - Lệ Y lo lắng, giọng nói gấp gáp thúc giục cô gái
- Có chuyện gì sao? - cô gái tò mò, nhíu mày
- Cậu đừng hỏi nhiều, nói ba mình giúp đi. - Lệ Y khó chịu, nói xong liền một mình đi xuống.

Đứng trước mọi người Lệ Y cảm thấy cực kỳ xấu hổ, cô bị làm sao cô ấy cũng không biết, vậy mà còn tự nhận là bạn tốt của cô sao? Cô ấy cực xấu hổ, đi xuống đây chỉ là một hình thức, người đến trước chỉ là một giấc mơ.

Trong phòng camera hắt, Lăng Phong và Hoa Thu đã có mặt trước, nhìn vào camera ở hành lang gần phòng Lăng Nhã có một cô gái mặc chiếc đầm màu cà phê sữa, mái tóc buộc thấp có đánh rối, nhìn thấy người giống cô lòng Hoa Thu chợt yên tâm hơn, nhưng còn hai người kia thì có chút chưa yên.

Hoa Thu chợt vui mừng thở phào nhẹ nhõm, xoay người nói với Lăng Phong

- Có thể yên tâm

Lăng Phong không nói bất cứ thứ gì chỉ im lặng quan sát, thấy ánh mắt có vẻ thiếu nhẫn nại của hắn có chút tạ ơn trời, vì mang một người tốt bên cạnh em gái mình

- Không phải cô ấy. - hắn dò xét rất chi tiết và đưa ra kết luận, người phụ nữ trong hình không phải cô.

- Sao có thể? Bộ đầm ấy chính tôi thiết kế mà, không làm vào đâu được. - Hoa Thu nhú chặt mày

- Lăng Nhã có một hình xăm ở sau gáy, dù rất nhỏ nhưng cũng khá dễ nhìn thấy. - Lăng Phong cũng phát hiện được điều bất thường, sau gáy cô và anh đều có một hình xăm hoa hồng tuy nhỏ nhưng rất dễ phát hiện, chỉ là Lăng Nhã thường xuyên mặc áo cao cổ hay dùng phấn che khuyết điểm nên ít bị lộ, hôm nay ngoại lệ cô không có che đi. Cô gái trong hình vừa nhìn đã biết không phải cô, cô rất cao nước da trắng hồng tóc cô bị cháy nên có phần hơi vàng đỏ. Còn cô ta có vẻ cao là do đôi giày cao gót, còn chiếc váy nhìn kĩ sẽ thấy cô mặc trên đầu gối còn cô ta thì dưới đầu gối, tóc cô là xoắn vào cọng rất tự nhiên còn cô gái trong hình thì không được tự nhiên.

- Vậy cô gái đó là ai? - Hoa Thu nhú mày, cô đang mang thai nên rất khó chịu thấy anh và hắn phản kháng ý nghĩ của cô nên có chút không vui

- Anna. - một giọng nói nữ giới trầm, có vẻ lộ rõ sự bi thương

- Thu Thủy. - Hoa Thu xoay người lại nhìn Thu Thủy, cô cùng Thất Phương đã có mặt, hai người đi đến chỗ bọn họ đang đứng

- Cô gái trong hình là Ngụy Khúc Anna. - Thu Thủy đi vào trong, trên tay còn cầm theo một chiếc điện thoại đang mở sẵn mục thư viện hình ảnh. Cô đưa đến chỗ hắn, để cho hắn dò xét một chút

Hắn lạnh lùng nhận chiếc điện thoại chỉ xem qua liền hiểu rõ ai đứng sau mọi chuyện, tốt nhất là nên giấu cô ấy cho tốt một chút nếu không đừng trách hắn ra tay quá nhanh.

- Anna đi chung với Phong Dược. - Thu Thủy đau thương, cười khổ

- Không thể nào, Phong Dược và Tiểu Nhã không thù, không oán kia mà. - Hoa Thu nhú mày suy nghĩ, cô ấy đang mong đừng ai phản bác lại ý nghĩ này

- Phong Dược chính là mối tình đầu của Lăng Nhã, khi cô ấy còn ở Việt Nam. - hắn cho người điều tra cô, thì cho dù là những việc nhỏ nhất cũng được hắn moi ra

- Nếu vậy, ý Tống thiếu là Phong thiếu vẫn còn tình cảm với Hạ Anh? - Thất Phương xoa xoa cằm

- Hạ Anh? - Thu Thủy nhăn nhó, dường như cái tên này rất quen thuộc

- Hạ Anh là tên của Lăng Nhã khi còn ở Việt Nam. - Hoa Thu chậm rãi nói, cô ấy cố kiềm chế cơn giận là vì lo cho cô nhiều hơn

- Phong Dược. - Lăng Phong khẽ mở miệng, nhìn bên phía sân vườn thấy Phong thiếu đang chuẩn bị rời khỏi biệt thự.

- Cho chúng tôi xem lại camera lúc 7 giờ. - hắn vội hỏi thúc, người nhân viên không chậm trễ lập tức bấm vào mục camera lúc 7 giờ.

Và mọi thứ diễn ra như vậy, nó rất nhanh ra tay rất dứt khoát. Hắn cảm thán, tạ ơn là cô không bị đánh thuốc mê nếu không hắn là sẽ quên luôn hắn là ai?

- Làm sao bây giờ? - Thất Phương trên mặt hiện đầy tia lo lắng

- Tôi sẽ cho người điều tra, mọi người đừng lo. - Lăng Phong cầm điện thoại định gọi thì bị Thu Thủy ngăn lại, cô ấy mất hết tinh thần khi biết, người chồng cô yêu chính là Lăng Nhã, chị em tốt của cô.

- Tôi biết cô ấy ở đâu.

...

Trong một căn phòng vừa tối lại vừa lạnh chỉ có hai cô gái trẻ truyền hơi ấm cho nhau trong phòng không có khí người, cứ như âm phủ, cô ngồi gần lại Hạ An níu tay cô ta gọi cô ta tỉnh dậy

- Hạ An, Hạ An chị mau tỉnh đi. - cô không ngừng kêu, cơn lạnh tràn vào trong làn váy mỏng manh xâm nhập vào cơ thể hai cô gái.

- Hạ An. - cô vẫn kiên trì kêu ả dậy, ả bị đánh thức có phần hơi bức, nheo nheo đôi mắt tỉnh dậy lập tức hốt hoảng

- Đây là đâu? Tôi bị làm sao thế?

- Chúng ta bị bắt cóc, hiện giờ tôi chỉ biết mình bị nhốt vào phòng lạnh thôi. - Lăng Nhã nhìn xung phong, lo lắng nhích sát bên cạnh ả để có thể cùng nhau sưởi ấm

- Sao tôi lại bị bắt cóc? - Hạ An chóng mặt, giọng nói khô khan

- Tôi không biết, chắc chắn là muốn đòi tiền chuộc. - cô cố gắng giãy giụa thoát thân nhưng không được, Hạ An chóng mặt ngã đầu ra sau ngủ thiếp đi

- Cô đừng ngủ mà, cố gắng lên. - Lăng Nhã sợ hãi hỏi cô ta dậy

- Tôi chóng mặt quá. - Hạ An ngã vào vai cô, giọng nói dần mất đi sinh lực trầm trọng

- Cô ngồi dậy đi, chúng ta kể chuyện vui đi, biết đâu sẽ quên đi cơn lạnh. - cô thúc đẩy, do hai tay đều bị trói ra sau cho nên rất khó khăn cử động

- Tôi với cô chỉ có thù oán lấy đâu ra chuyện vui để kể? - Hạ An cười chế giễu

- Cô quên rồi sao? - cô nhú mày

- ??? - Hạ An tỏ vẻ khó hiểu

- Lúc nhỏ cô luôn là người tôi xem là thần tượng, cô rất đẹp, rất dễ thương lại còn rất thông minh. Tôi còn nhớ rất rõ, ngày ấy tôi 3 tuổi cô thì 9 tuổi chúng ta cùng nhau đi học, trên đường đi học cô nói với tôi rằng “chị rất thương em” tôi cười tươi đáp lại “Em cũng rất thương chị”.

Sau khi chúng ta đi học về trời mưa rất lớn tôi sợ hãi lấy tay của mình che cho cô... - cô đang say sưa kể thì có một giọng nói cắt ngang, người đó cũng say sưa như cô

- Bàn tay quá bé nhỏ khiến cô không che hết những giọt mưa trên đỉnh đầu, cô nhón lên lấy cặp của mình che cho tôi. Tôi cúi xuống xoa đầu cô rồi nói “Em gái ngoan, em che đi chỉ cần em ôn thì chị ướt cũng không sao”. - Hạ An vừa nói những giọt nước mắt dần dần thấm ướt bờ vai, tại sao cô lại nhớ chậm đến như thế đã để em gái cô chịu khổ rồi.

Cũng cùng ngày đó một chiếc xe tải lao nhanh trên đường và đâm thẳng vào người Hạ An, cô ấy đập đầu vào đá lớn rồi mất đi những kí ức đẹp với cô em gái bé bỏng này. Nhưng người không biết lại là cô và cô ấy, cả hai đã bị thao túng bởi bà Trịnh người phụ nữ hai mặt ấy.

- Hạ Anh, chị xin lỗi vì đã quên em. - cô ấy cúi mặt xuống, ánh mắt bi thương, giờ cô đã hiểu vì sao mỗi lần cô đều có cảm giác bản thân đã quên mất điều gì

- Không lẽ, chuyện năm xưa đã khiến chị mất trí nhớ. - cô hơi nhú mày, có vẻ chưa thông

- Chị không rõ, nhưng chị đã không nhớ về những kỉ niệm đẹp chỉ nhớ em là người gây ra tai nạn cho chị. - Hạ An đau đầu nhớ lại, riêng cô giờ mới thực sự hiểu ra, thì ra năm xưa bà Trịnh nói với cô “Hạ An đã giành đồ chơi của con, mau qua phòng nó lấy lại” là để cho Hạ An ghét cô, còn Hạ An dường như cũng đã hiểu vì sao món quà sinh nhật năm 10 tuổi của cô lại là con gấu bông màu nâu quen thuộc, rồi cảnh Hạ Anh qua phòng lấy đi cũng là do một tay sắp xếp của mẹ cô nhằm chia rẽ hai chị em.

- Mẹ của chị quả là người phụ nữ thông minh, ngay cả việc hại con gái cũng dám làm. - Hạ An cười khổ nhìn cô, cô hiểu rõ câu nói ấy, chiếc xe tải ấy là đâm cô chứ không phải cô ấy, cô thực sự hết giá trị lợi dụng rồi.

- Có phải, năm xưa vì kinh tế nhà họ Trịnh gặp khó khăn nên coi như em là tế vật cho thần xui xẻo, khi ấy họ mới qua được cơn khốn đốn đúng không?

- cô cười nhạt, lập tức hiểu vì sao năm xưa nhà họ Trịnh lại mang cô về khi gia đình đã đứng trước nguy cơ phá sản là rất lớn. Còn nữa, vì sao mỗi lần bị bạn bè trêu chọc hay ba mẹ la đều mang thần xui xẻo ra chửi cô.

- Chị không nhớ, năm đó chị chỉ mới 6 tuổi cha mẹ mang em về. Chị chỉ biết khi ấy ba đã rất suy sụp, thường xuyên uống rượu còn mẹ luôn mời thầy cúng về tụng kinh. - Hạ An nhớ đến năm xưa liền kinh sợ

- Chuyện này chúng ta sẽ từ từ truy cứu, thoát ra khỏi chỗ này đã. - cô nhúc nhích, vừa cà cà đầu xuống gối vừa nói. Nhanh chóng cô nhìn thấy một con dao nhỏ thường thì người ta muốn dao bén sẽ để đông vào tủ đá, cô thấy được liền cố gắng mò tới dùng chân đá con dao xuống. Con dao rơi xuống đất, chân cô bị dao làm bị thương chảy rất nhiều máu.

- Hạ Anh cẩn thận. - một viên nước đá đã bị cắt ra liền mất thăng bằng rơi xuống, Hạ An hét lên cúi xuống, khom lưng đỡ thay cho cô. Cũng may viên này không đủ lớn, nhưng vẫn rất đau lưng.

- Hạ An không sao chứ? - cô lo lắng, dùng ánh mắt quan tâm để hỏi cô ấy

- Không sao, đây coi như là cái giá chị phải trả cho em. - Hạ An cười động viên cô, tình chị em thực cao đẹp nó có thể trải qua ngàn thế kỉ, mất trí nhớ cũng không khiến cho hai cô gái trẻ mất tình yêu thương nhau. Đứng bởi: Xương rồng trắng

Chương 28: Trốn Khỏi Địa Ngục

Lăng Nhã cố với lấy con dao, cầm ngược lại với hướng đứng dùng hết sức cắt sợi dây ra. Cô cố gắng cắt cho đứt 3/5 cũng được, Hạ An sợ hãi nhìn lão liên, vừa nhìn ra ngoài cửa vừa nhìn xem cô có cắt phạm vào tay không.

- Cần thận một chút. - Hạ An nhỏ giọng nhắc nhở

- Ừm. - Lăng Nhã nhìn cô ấy, gật đầu

Sau một hồi dây cũng đã đứt được một chút cô vùng mạnh tay, sợi dây nhỏ nhoi vị đứt rời. Cô vội cời trời cho Hạ An, khi nãy chân bị đứt cho nên vết máu vẫn còn lưu lại trên mặt sàn.

- Mau lên chị. - cô đỡ Hạ An ngồi dậy, ân cần dìu cô ấy. Do vết thương của cả hai khá nặng cho nên đi đứng đều rất khó khăn, nói cho cùng cô là đôi tay của Hạ An, cô ấy là đôi chân của Hạ Anh.

Cả hai tiến ra bên ngoài phòng lạnh tuy cửa bị khóa nhưng so với nó sức cô vẫn đủ để phá, biết rằng cửa làm bằng sắt nhưng có ý chí sẽ thành công. Cuối cùng họ cũng thoát ra được hành lang, bọn người của Phong thiếu vẫn ăn ngon, uống say nên không biết hai vị này đã trốn thoát. Cô thầm mừng

Nhưng, khi ra khỏi cửa lớn của tòa nhà thì gặp hai người đàn ông mặc áo đen chặn lại, thì ra họ thông minh hơn cô nghĩ, cho người giám sát rồi mới vui vẻ hưởng thụ.

- Hai người muốn đi đâu? - một trong số hai người đàn ông kia lên tiếng hỏi

- Đi trốn. - cô lạnh nhạt cười, sao đó tiếp tục bước đi. Người đàn ông đứng phía ngoài giữ chặt lấy tay của cô và Hạ An, ngăn ở trước mặt

- Không được đi. - người đàn ông tức giận, trừng mắt

- Các người không có quyền. - cô vùng thật mạnh tay, tránh xa khỏi bàn tay dơ bẩn của người đàn ông rồi lạnh lùng quăng một câu nói. Cô nâng cao chân đá mạnh vào bụng của người đàn ông, người còn lại giờ tay tóm lấy chân cô mục đích khá rõ ràng là không muốn cô bị thương.

- Tốt nhất nên ngoan ngoãn, chúng tôi không muốn ra tay đánh phụ nữ. - người đàn ông A lạnh giọng vừa buông chân cô xuống, liền nắm thật chặt lấy tay của cô, ý không buông ra

Cô vùng mạnh tay thoát khỏi người đàn ông, tiếp tục nhấc chân đá vào bộ chỉ huy của anh ta. Anh ta đau đớn quăng quai nằm co dưới đất, cô lạnh lẽo cười.

- Vậy thì xin lỗi, tôi muốn đánh đàn ông

- Mẹ kiếp. - người đàn ông B ngồi dậy, nắm tóc cô giận dữ mắng tục. Cô không thể chống cự do tất cả phần tóc đều bị hắt tóm, Hạ An đứng một bên lúng túng tay chân không biết làm gì.

Nhìn xung quanh, thì ra người chủ nhà thích dùng đồ cổ. Hạ An nhắm lấy bình hoa ở trước mặt, chạy về phía người đàn ông

“Bốp - Xoảng”

Người đàn ông ngã ra sau đầu không ngừng chảy máu rất nhiều, thấm ướt cả một làn váy mỏng manh của Hạ An. Cô ấy sợ hãi hét lên, Lăng Nhã dường như là bị dọa sợ nhưng chỉ là tạm thời, trốn khỏi đây mới là quan trọng.

Cô không suy nghĩ nhiều, nắm tay Hạ An chạy ra khỏi khu nhà. Cô cũng khá lo lắng, không biết công chính có người canh hay không.

- Hạ Anh, chúng ta... Chúng ta thoát chưa? Biết đâu ra khỏi đây lại gặp người canh. - Hạ An sợ hãi nắm chặt lấy tay của cô, đôi mắt ướt lệ

- Không sao, chúng ta muốn thoát thì phải chiến. - cô không nhìn Hạ An, chỉ chậm rãi an ủi

- Ừm. - Hạ An ngoan ngoãn đi theo cô, cô ấy cứ như một con mèo nhỏ nép vào lòng Lăng Nhã.

Quả là đoán không sai, hai người đàn ông to cao lực thể vẫn như kho tượng di cũng không chuyển, dịch cũng không rung. Chỉ còn sử dụng một chiêu cuối cùng “Mỹ nhân kế”, cô xé một bên váy của Hạ An khiến cô ấy hoảng hốt

- Hạ Anh em định làm gì vậy?

- Chị yên tâm, cứ tin ở em - cô không có nhiều thời gian giải thích, tuy nói là xé nhưng chỉ lộ một chút xíu thôi. Còn cô xé chiếc váy lên cao thêm một chút, cô cúi xuống nói nhỏ với Hạ An chỉ vờ vờ ba từ “Diễn như thật”

Hai người tiến đến chỗ của bọn họ, cúi xuống vuốt ve quanh bụng của họ. Đàn ông khó qua ải mỹ nhân, mặc dù có chút giật mình nhưng lại không quan tâm đến.

Hai cô gái xinh đẹp này là ai? Họ tự mình suy nghĩ, cũng không biết phụ nữ như vậy có bao nhiêu trên đời, chỉ ít cũng không còn nhiều, cô gượng cười nhận lấy ánh mắt tràn đầy lửa dục của hai người bọn họ.

- Anh trai, bọn em vừa mới được tuyển, không biết. Không biết có thể, phục vụ tốt cho chủ nhân không? - Hạ An tung chiêu trước, tuy sợ nhưng dù sao cô cũng đã đứng trước biết bao loại đàn ông háo sắc rồi, việc dụ dỗ cứ như cô đang đóng một cuốn phim do chính em gái mình biên tập.

- Hai cô là người mới của Phong thiếu sao? - người đàn ông khó hiểu, lòng nóng như lửa

- Phải nha, nhưng mà Phong thiếu ấy, là ai vậy? - Lăng Nhã kinh sợ một chút, liền điềm tỉnh hỏi

- Con trai của chủ tịch Phong Dương ấy, Phong Dục thiếu gia. - người đàn ông không hề phòng bị liền rơi vào lưới tình mà cô đặc biệt chuẩn bị

- Là, là Phong Dục? - cô ấp úng

- Sao vậy, cô vừa vào mà không biết chủ nhân cũng phải. - người đàn ông cười tà đạo, đã được thế, tay lửa vào váy cô. Cô giật mình nắm lấy bàn tay đang gây rối loạn trong cơ thể nhỏ bé của cô, cô giận dữ khi nghe thấy tên của người đàn ông đó “Phong Dục”.

- Muốn vui chơi không? - cô lạnh lùng nhìn bọn họ, nở ra một nụ cười vô hồn đến tàn nhẫn nhưng so với bọn đàn ông thói ấy cô như vậy là đang quyền rũ bọn họ.

- Muốn. - người đàn ông ngây thơ đến mức ngu ngốc, bị cô lợi dụng cũng không hay.

Cô đặt tay của người đàn ông lên môi cô, cắn mạnh một cái. Người đàn ông rên ư ư, vết cắn rõ đau, đỏ và máu chảy loan ra.

- Mẹ nó, con khốn... - người đàn ông giận dữ phun ra vô số câu bất nhã với cô, cô cũng không quan tâm, mạnh mẽ đá vào bộ chỉ huy của anh ta, sao đó thêm một cước vào mặt và cước cuối cùng là đánh ngay huyệt sau gáy khiến cho anh ta nằm ngất dưới đất

- Á, á Hạ Anh cứu chị... Á... - Hạ An bị kéo đi khi cô lo tính số tên khốn kia, cô nghe thấy liền chạy vào theo quán tính.

- Tránh ra. - Hạ An đặt hai tay trước ngực, ý muốn bảo vệ trinh tiết

- Khốn kiếp, đã dụ dỗ tao lại không cho tao động vào. - người đàn ông tức giận tát mấy cái vào mặt của Hạ An, cô ấy ngất xỉu miệng không ngừng chảy máu

- Ha ha, như vậy mới ngoan. - người đàn ông thích thú cười lớn, nhưng nụ cười vừa hiện trên bờ môi thì đã tắt khi một cước chân tông thẳng vào mặt.

- Tránh xa chị tao ra. - cô giận dữ, năm xưa cô giận vì sao Hạ An lại thay đổi thì bây giờ cô lại giận, vì sao chị cô lại bị mất trí nhớ và quên cô và hiện tại cô lại giận, vì sao mình lại không bảo vệ tốt cho chị cô?

- Má - người đàn ông phun nước bọt ra ngoài, chống tay đứng lên. Vẫn chưa giữ được thăng bằng liền bị cô ở phía đối diện đánh đến mức say tỉnh (say lúc tỉnh), cô dùng chấu hoa bèn cạnh tấn mạnh lên người anh ta, anh ta ngã xuống đất ngất lịm

- Hạ An, Hạ An. - khi đã trả thù cho cô ấy xong, cô vội chạy lại xem Hạ An thế nào dùng mọi biện pháp giúp cô ấy tỉnh dậy.

Hạ An mơ màng ngồi dậy, đầu thì nhức, tay thì bị thương, mặt thì bị rách, thực khiến cô không thể nào chịu đựng nổi.

- Hạ Anh, chị... Hực... Hực... - Hạ An khóc trong ngực cô, sợ hãi đến mức tái mặt cô vỗ về vài câu rồi mới nít ngoan ngoãn đi theo cô. Hai người chạy ra khỏi khu nhà, cố gắng chạy sâu vào rừng rồi kiên nhẫn với một niềm tin chạy qua khu rừng này sẽ có thể thoát, nhưng khi họ đến một vách núi lại không thấy con đường nào để đi tiếp nữa.

Cùng lúc đó, nhóm người của Phong thiếu đã đuổi tới nơi, chỉ có thể sống chết do trời.

- Hạ An, chị tin em chứ? - cô hỏi lại

- Ừm, chị tin em. - cô ấy hiểu ý của Lăng Nhã, nhẹ nhàng nắm tay của cô rồi ôm cô. Sau đó cùng cô nhảy xuống dưới, hai chị em cùng nhau chết chung thì sẽ không cô đơn.

Bọn thuộc hạ của Phong thiếu đuổi tới nơi đã nhìn thấy cảnh tự mình thiêu mình của bọn chúng, nếu bọn chúng giam hai người ở riêng, nếu bọn chúng không giam hai người họ vào trong phòng lạnh, nếu bọn chúng không ham ăn, nếu bọn chúng không biến thái... Nhưng thật đáng tiếc cho bọn chúng, trên đời này làm gì có chữ “Nếu”.

- Làm sao bây giờ? - tên mặc áo vàng run sợ
- Không biết, bọn nó có chết không? - tên áo xanh cũng sợ hãi
- Yên tâm đi, vách núi sâu như thế không chết cũng bị nát xương. - tên áo đỏ nhú mày, cười đều
- Nhưng, đại ca nói không được giết hai đứa nó. - tên áo đen sợ hãi cãi lại
- Cứ đổ hết cho bọn Lăn, Uyển là không trông coi tốt. - tên áo đỏ khi nãy cười, sau đó liền rời đi.

. . .

Biệt thự Lăng thị

Căn biệt thự rộng như thế mà lại u ám đến lạ kì, tiếng khóc, tiếng thờ dài, tiếng rên, tiếng oán đều hội tụ lại nơi đây. Bà Lăng dựa người vào ngực ông Lăng khóc đến mức hai mắt đỏ hoe, bà không ngừng trách móc

- Tại em, tại em... Con gái của chúng ta mới vừa nhận, chắc chắn sẽ có rất nhiều người muốn bắt cóc tổng tiền, thế mà... Hực... Em lại không đưa nó sang nước ngoài, hực... hực là em... - bà Lăng khóc ướt cả áo thun của ông Lăng, Tổng phu nhân cũng đã hết lời an ủi nhưng bà Lăng vẫn vậy.
- Định nhí nít đi, con sẽ về nhanh thôi mà. - ông Lăng thấy bà ấy khóc, tim quặn đau thêm. Con gái mất tính đã hơn 5 tiếng, vợ ông cũng đã đau nhói hơn 5 tiếng..
- Khốn nạn, nếu đúng là Phong Dực bắt cóc, con nhất định phanh thây xẻ thịt hấn ra. - Lăng Phong giận dữ đập mạnh tay vào bàn, trừng mắt nhìn đồng hồ, đã hơn 5 tiếng trôi qua rồi cô làm sao, cô ở đâu, có bị thương không? Vẫn là câu hỏi nan giải không có đáp án.
- Phong, anh bình tĩnh đi, anh đừng có rồi. - Hoa Thu ngồi xuống cố gắng an ủi anh, Lăng Phong cũng không có thời gian quan tâm cô khiến cô rất khó chịu.
- Hoa Thu, việc nhà của bác cháu về đi. Cần thận sức khỏe thai nhi, dù sao cũng là giọt máu của Lăng gia, gia đình bác sẽ có trách nhiệm với cháu. - ông Lăng chỉ nhàn nhả nói vài câu, cũng không hề quan tâm cô đang suy nghĩ gì. Không phải ông ấy không bận tâm, chỉ là ông ấy quá rồi bởi nên có thể nói như vậy là đã quá sức rồi.

Hoa Thu nghe ông Lăng mở miệng cũng không thể từ chối, cô đứng dậy nhấc túi xách lên cúi chào mọi người rồi đi ra khỏi nhà. Đẳng bởi: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Thoát Thành Công

- Hoa Thu không phải nói mang thai 3 tháng sao, sao không thấy ốm nghén hay gì vậy? - bà Lăng bị nhiều phía kích động, nên lạnh lùng và mỉa mai hỏi Lăng Phong.
- Bụng bầu người chứ có phải chuột đâu mà bự nhanh được. - ông Lăng nhú mày, ý nói “việc của bọn nhỏ”
- Bà Lăng trừng mắt nhỏ, giọng nói đầy sự mỉa mai
- Người ta nói, “ăn cơm trước kẻng” là điềm xấu... Con gái của mình, nó chịu đó ông. - bà Lăng cố nói lớn cho Hoa Thu nghe thấy, dù đi xa nhưng trong khoảng thời gian yên tĩnh này thì dù một con mèo kêu cũng có thể nghe được
- Xuân Đình, cậu nói vậy sẽ khiến Hoa Thu tủi thân đó. - phu nhân chặn miệng bà ấy lại, bà Lăng chỉ im lặng dựa người vào ngực ông Lăng

Bà Thiệu Hoa bình tĩnh nhìn mọi người rồi mới chậm rãi hỏi rõ ràng sự việc, sau khi nghe Lăng Phong kể lại mới thông suốt vài điều

- A Phong, A Nghiêm hai con ở đó tại sao không bảo vệ Hạ Anh. - Tổng phu nhân nhú mày, có vẻ không vui lộ rõ về mặt- Bác gái, khi ấy chúng cháu có lỗi phạm lớn lại không bảo vệ tốt cho em gái. - Lăng Phong nghe phu nhân truy hỏi, lòng dạ lại quặng lên áy náy
- Ta không trách con. - phu nhân là trách mình, tại sao qua tin tưởng thế giới sẽ không ra tay với cô chứ

- Nghiêm, con đã cho Hiểu Thuận điều tra ra chưa? - phu nhân hơi buồn lòng, bà quay sang hắn. Hắn vẫn đang khoanh tay dựa toàn thân vào tường, ánh mắt suy nghĩ sâu xa.

- Lý Hiểu Thuận đã tìm hiểu rồi, chỉ là,... Cậu ấy vẫn không biết Phong Dục là có mục đích gì. - hắn chậm rãi trả lời, cũng không như mọi người khi biết tin sẽ gấp gáp đi tìm cô, mà chỉ im lặng suy nghĩ

- Mục đích, vẫn còn suy nghĩ nhiều như vậy sao? - Lăng Phong giận dữ, tính mạng của cô quan trọng hơn hết nhưng sao hắn có vẻ dửng dưng như thế, hay anh đã nhìn lầm người em rể này?

- Phong Dục là người thủ đoạn, trong chiến trường sinh tử hắn chỉ có thể giết người không thể tha người. Chỉ là, chúng ta không thể hồ đồ được. - hắn rất từ tốn, trái với vẻ mặt bất bình tĩnh của Lăng Phong

- Tính mạng em gái tôi quan trọng hơn hay việc thù cá nhân của cậu quan trọng hơn? - Lăng Phong đứng dậy, nhìn kĩ vào hắn giọng nói tức giận, trừng mắt với hắn

- Lăng Phong, cậu có suy nghĩ nếu chúng ta hồ đồ thì người chịu thiệt chính là Lăng Nhã không? - hắn rất bình tĩnh, chỉ nhạt nhẽo nói với anh vài câu giải thích

- Cậu... - Lăng Phong định phản lại, thì nghe thấy giọng nói trong vẻo của phu nhân

- A Phong, con nghe bác nói. Bác hiểu ý của Nghiêm, nếu chúng ta xông vào giải cứu thì có thể sẽ rơi vào lưới giặc, khi đó người cũng không cứu được mà còn mất luôn cả tính mạng. - phu nhân dịu dàng giải thích, nếu hắn cứng với anh không được thì phu nhân dùng mềm vậy.

- Lăng Phong con bình tĩnh đi, Vỹ Nghiêm và Thiệu Hoa nói không sai. Phong Dục tuy tuổi trẻ nhưng cậu ta rất ghê gớm, có thể chúng ta không phải là đối thủ của hắn. - ông Lăng cũng khuyên can, bà Lăng chỉ trốn vào ngực ông khóc đến mặt mũi tái nhợt.

- Nhưng còn em gái con, con bé biết tính thế nào? - Lăng Phong nhú mày, lớn tiếng nói như rống

- Cô ấy trốn được rồi. - hắn đáp thay mọi người, cô đúng là đã trốn được rồi mà. Chính hắn mở đường còn gì, đâu phải khi không bọn chúng bỏ đi, đâu phải khi không lại mất đi vài người canh gác

- Sao? - tất cả mọi người đồng thanh khó hiểu, hắn chỉ cười thay

•◻•◻•

Tù giam giữ Phú Quốc là nơi đem lại lắm than cho các chiến sĩ cách mạng, họ gọi đó là địa ngục trần gian. Cũng như nhà tù Phú Quốc có một nơi còn đáng sợ hơn do Phong thiếu cai quản, mỗi ngày có tổng thể vài người được đưa tới đây, tất cả đều là tội đồ.

- Khai mau, lý do mày khiến cô ấy trốn. - Phong Dục đánh roi mạnh xuống chân của tên áo đỏ, hung hăng cực độ.

Nếu thực sự hắn không đụng vào cô, để cô ngủ trong phòng được thiết kế riêng có người hầu hạ, lại còn được ăn ngon mặc sướng, thì sao cô lại tìm cách trốn đi?

- Đại ca, tha mạng... Tội em bị lừa, tội em bị lừa. - tên áo đỏ sợ hãi van xin

- Hừ, vậy tội bây nghĩ xem nếu là cô ấy tội bây có bỏ qua không? - Phong Dục cười nửa miệng.

- Đại ca, dĩ nhiên là không - tên áo đỏ cứ tưởng sẽ thoát, không ngờ không thoát mà còn bị chặt thành trăm khúc đem cho cá mập ăn. Đám còn lại cũng không thoát được, anh cũng đành chém mới thỏa mãn.

- Cô ta trốn rồi sao? - Triệu Minh đặt ly rượu vang đỏ lên bàn, trầm giọng hỏi

- Phải, không ngờ cô ấy còn có học võ. - anh ta uống ly rượu vang trắng, lạnh giọng

- Từ từ, cuộc vui còn dài mà.

Triệu Minh và Phong Dục nhìn nhau cười nham hiểm

...

Trong một bệnh viện lớn hai cô gái đã nằm gần nhau cùng một phòng chăm sóc đặc biệt, cô gái bên phải gương mặt vẫn hồng hào, tuy có vài vết trầy xước nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến dung nhan của cô, chân phải bị băng lại.

Cô gái bên trái gương mặt hơi tái, so với lúc chết có vẻ khá hơn. Tay bị trầy xước nhẹ, ở thắt lưng dường như bị băng lại.

- Đưa tôi kết quả chụp X - quang.

- Bác sĩ, tôi có việc thắc mắc.

- Chuyện gì?

- Lúc chúng tôi tắm rửa cho cô Trịnh có phát hiện, cô ấy bị rách màng trinh. Nhưng cô ấy đã thực hiện rất nhiều lần phẫu thuật, lại thường xuyên đi khâu lại màng trinh, vậy sao cô ấy không thể mang thai ạ! - cô y tá nhìn Hạ An, thương hại !

- Cô ấy bị bệnh hiếm muộn, chỉ số mang thai rất ít. - bác sĩ không có bận tâm, chỉ chăm chú nhìn bệnh án của cả hai

- Thực đúng là khổ, cô ấy muốn tiền thì sẽ có vậy mà muốn con thì lại không. - cô y tá ngán ngẩm lắc đầu, cũng may cô ấy đã lấy chồng và 1 con, nếu như cô thì chết đi cho rồi.

Hạ An nheo mắt tỉnh dậy, cô nâng tay định lấy ly nước nhưng không thể với nổi, chỉ có thể cầu xin sự giúp đỡ

- Đề tôi lấy giúp cô.

Cô y tá nhiệt tình giúp đỡ, cô ấy cầm ly nước trên tay không nhắc lên nổi chỉ có thể cúi đầu chậm rãi uống. Cô y tá kiểm được cái ống hút liền giúp cô ấy, Hạ An bỏ ly nước xuống

- Cảm ơn. - cô cười nhẹ, sau đó liền hỏi - Xin cho tôi hỏi, có thấy em gái của tôi không. Cô gái đưa vào chung với tôi.

- À, cô ấy nằm bên kia. Thì ra là chị em, Tổng thiếu đã sắp xếp cho hai người ở chung. - cô y tá vừa tò mò không biết hẳn và hai cô gái có quan hệ gì, vừa suy nghĩ cách nào để cô có thể lấy thêm tiền bo

- Đừng nhiều chuyện. - ông bác sĩ lạnh giọng nhắc nhở, rồi xoay qua Hạ An nói :

- Cô thấy thế nào rồi? - ông bác sĩ ân cần

- Tôi ổn, nhưng... việc tôi bị bệnh gì đó là sao, tôi không hiểu? - trước khi cô mở mắt, cô đã nghe bọn họ nói chuyện

- Cô Trịnh bị bệnh hiếm muộn hôn nhân, việc mang thai chỉ có 20%. - ông bác sĩ nhìn vào bệnh án, sau đó dò xét ánh mắt của cô ấy

- Bác sĩ, nói như vậy... Có nghĩa là... Tôi, tôi không thể mang thai? - Hạ An đáp ứng

- Lúc trước, cô đề nghị tôi phá thai 3 lần, bây giờ buồng trứng rất yếu cho nên... - ông bác sĩ lắc đầu

Hạ An kinh sợ, không ngờ khi cô mất hết sự tôn nghiêm đã bán rẻ linh hồn, và đi làm việc mất nhân tính đó. Còn, còn tự mình hại mình, cô thực sự ghét chính bản thân mình, việc gì nữa cô chưa biết thì nói hết luôn đi.

- Tôi hiểu rồi, vậy còn Hạ Anh con bé ỏn chứ? - cô nén thương đau, cô mỉm cười, hỏi ông bác sĩ

- Ý cô là Lăng tiểu thư? - bác sĩ hỏi lại

Hạ An chỉ im lặng gật đầu, ông bác sĩ lật hồ sơ bệnh án xem lướt qua rồi đưa ra kết luận, cô bình thường, sức khỏe tốt hơn mọi người... Cô ấy nghe xong cũng nhẹ bót mấy phân, Lăng Nhã bên giường kia đã nheo mắt tỉnh dậy

- Cô Lăng có thấy khó chịu ở đâu không? - cô y tá ôn tồn hỏi, cô không thể mở miệng chỉ có thể chậm rãi lắc đầu

- Đây là thuốc giảm đau, vết thương ở chân đã may lại nhưng cũng sẽ rất đau nên cô uống thuốc vô đi. - cô y tá đặt viên thuốc vào miệng cô, nhẹ nhàng đưa ống hút vào cho cô hút lấy

Cô uống xong mới cảm thấy vết thương hết thuốc tê đau đến thế nào, cô uể oải ngồi dậy dựa lưng ra sau

- Chị không sao chứ?

Hạ An chậm rãi lắc đầu, hai cô gái chỉ nhìn nhau cười thể hiện một điều rằng họ rất bình yên, không có gì khiến họ phải lui bước. Đẳng bời: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Người Đàn Ông Kỳ Lạ Họ Triệu

Hắn mang theo một hộp cơm trưa đến cho cô, vừa định đặt xuống thì đã nhận thấy sự bất thường, còn một hộp cơm nữa sao? Hắn nhìn vào dòng chữ, “Tiểu Nhã là anh, Thất Phong. Com này anh mang đến cho em, em ăn nhiều để lấy lại sức nhé”

Hắn cũng không bận tâm đến việc cô có ăn hay không, rất tự nhiên quăng tờ giấy vào thùng rác, sao đó đem phần cơm qua cho Hạ An.

- Lãng Nhã, dậy đi em - sau khi thực hiện một hành vi ghen tuông xong, là gọi cô dậy ăn cơm hắn mang ngay. Lãng Nhã thoát được chỗ đó cùng là nhờ hắn và cô cũng muốn biết mình nằm đây là sao.

- Nghiêm, anh tới lúc nào? - cô chỉ chậm rãi hỏi

- Mới tới thôi, em ngồi dậy ăn chút cháo yên mạch rồi hắn đi ngủ. - hắn rất ân cần với cô, một tay đỡ cô dậy, một tay điều chỉnh cho giường nâng lên cao một chút.

- Em muốn biết, sao em thoát được? - cô hơi khó hiểu, chẳng phải vách núi đó rất sâu sao? Lại còn có cây cối, cành cây xò ra tứ hướng. Thế mà trên người cùng lắm là trầy xước nhẹ vẫn không có nghiêm trọng gì, thực khó hiểu nha

- Phía dưới vách núi có đệm chống thương, cây cối cũng chỉ toàn là đồ giả. Phía dưới còn có người của anh, em bình yên là nhờ anh đấy. - hắn hào hứng kể chiến công xuất sắc của mình

- Nhờ anh, vậy tại sao không cứu em sớm một chút mà để đến lúc đó mới ra tay? - cô giận dỗi liếc hắn

- Là anh biết em sẽ trốn được, không phải bên trong phòng lạnh có con dao sao? Cửa phòng tại sao lại yếu đến mức một cú đâm của em cũng rơi rụng, còn nữa tại sao chỉ có bốn người yếu như sên cạnh gác cho em thoát? - hắn cười cười, bình tĩnh lập chiến công với cô. Anh là đang giới thiệu với em về tài năng cái gián điệp trong khu vực của chúng, nhe.

Cô nghe như vậy liền tức giận, đã vậy sao không cứu cô ra cho rồi, làm trò khi à?

- Nè đừng nhìn anh như vậy, anh là đang giúp em cách ở chung với loại người thú tính đấy. - hắn né tránh ánh mắt giết người của cô

- Anh đi chết ý. - cô ném gối vào mặt hắn, hắn nhanh như chớp chụp lấy bàn tay bé bé xinh xinh của cô

- Em yêu, bớt giận ăn đi cháo nguội bây giờ. - hắn giờ trò nũng nịu.

- Đút cho em, chuộc lỗi đi. - cô cười thích thú, em đang mở đường cho anh cung chiều em đấy

- Sao thế? - thấy cô không muốn ăn nữa, hắn liền hỏi

- Em ăn không nổi. - cô chỉ ăn mấy muỗng là đã ngán ngẩm, không muốn ăn thêm. Cháo này không có thịt bò, cũng không có vị cô thích cho nên không muốn ăn dầu cháo cũng khá ngon

- Ngoan, ăn mới có sức ra viện chứ. Cháo này là do chính Hoàng Thái hậu xuống bếp làm cho em đấy. - hắn rất ân cần dỗ dành qua cho cháo vừa nhiệt độ, sau đó đặt lên miệng thử nhiệt rồi mới đưa qua cho cô

Cô không ăn, huyệt mặt ra phía khác chống cự. Hắn nhủ mày chỉ đơn giản hỏi một câu

- Em muốn anh đút bằng muỗng hay bằng miệng. - hắn dọa cô, cô sợ nên có chút không chịu yên giấc nữa.

- Em không ăn, em không ăn.

Nhưng xin lỗi cô, cô đã làm việc vô ích rồi. Nhìn thấy sắc mặt vừa lạnh, vừa khó coi của cô khiến cho hắn buồn cười

- Em xem em kia, bộ dạng như vậy rất buồn cười nha. - hắn nhéo mũi cô cung chiều, con vật nhỏ của anh, em thật vĩ đại.

- Anh thôi đi, em muốn ăn bánh bao, anh mua đi có được không? - cô nũng nịu, cô cũng không biết Hạ An vừa thức đã chứng kiến cảnh anh cười, em nói của họ, rất ghen tị và ngưỡng mộ. Cô ấy biết mối quan hệ giữa hai người đã kết thúc, cô chỉ có thể mong rằng Hạ An có thể thực sự mỉm cười hạnh phúc cùng hắn đến cuối đường đời. Nhưng con tim lại ích kỷ hơn lý trí, nó muốn hắn thuộc về nó, chỉ một mình nó thôi là đủ

- Ăn hôm bữa vẫn chưa no sao? - hắn khẽ đánh vào trán cô, về mặt cung chiều vô pháp vô thiên.

- Nhưng, bánh bao của lão Chu rất ngon. - cô vì muốn ăn cũng không ngại làm mặt xấu với hắn, hắn chỉ mỉm cười rất nhẹ về hành động bất bình vì bánh bao của cô

- Thôi được, để xem chị em có muốn ăn không. - hắn nhìn cô cung chiều, sau đó quay lại phía của Hạ An lạnh nhạt cười, cô ấy đã bị phát hiện.

- Ồ tôi,... Tôi không cố ý nghe lén, tôi... - cô ấy nín chặt môi, tuy cô đã quên mất người đàn ông trước mặt sớm đã không có tình yêu với mình, biết hắn thích Lãng Nhã cô ấy cũng chỉ nhìn đau thương mà mỉm cười chúc phúc.

- Không sao mà, chị ăn bánh bao ở chỗ lão Chu chứ? - cô cười rất tươi, không hề để ý đến đôi mắt buồn bã của Hạ An, nhưng hắn vẫn thấy rất rõ.

- Em muốn ăn thì chị sẽ ăn. - cô ấy gượng cười, cô cũng không biết trên đời này kẻ ác thành người tốt sẽ bắt công như thế nào.
- Vậy hai cái cho chị, 6 cái cho em. - cô gơ hai ngón tay “ hé lô bánh bao “ với hấn, rồi hào hứng mong chờ món ngon vị đời ấy
- Ừm. - hấn nhìn cô đầy yêu thương, cũng không liếc cô ấy lấy một cái.

Cô ấy biết trong lúc thiện tâm ngủ quên thì ác tâm đã làm những việc trái đạo lý, nhưng cô ấy thực sự có lỗi sao?

Đứng trước mặt cô ấy, có phải là người con trai đó? Người con trai 10 tuổi cô vẫn hay gọi là anh Nghiêm, người con trai 9 tuổi cô vẫn luôn bước đi theo phía sau, người con trai 8 tuổi cô vẫn thường giúp anh dọn phòng khi mẹ vắng nhà, người con trai 7 tuổi cô thường hát những ca khúc thiếu nhi “ Bắc kim thang, em là hoa hồng nhỏ, tia nắng hạt mưa... “ cho anh nghe, người con trai 6 tuổi cô thường vùi vùi kẹo đường vì chẳng bao giờ anh mua cho cô và người con trai 5 tuổi là vị hôn phu của cô.

Nhưng bây giờ, anh đã không còn là của riêng em nữa, em có lỗi với Hạ An và em đành phải yêu anh trong cơn mê thôi.

- Chị đang suy nghĩ gì sao? - cô ngồi lật cuốn tạp chí, vừa cảm thấy ánh mắt của Hạ An cứ dán vào mình
- Chị, chị... Chị yêu Vũ Nghiêm. - cô ấp úng, nhưng rồi vẫn thành câu
- Chị à? - cô ngạc nhiên, không phải chị đã hết yêu anh ấy rồi sao? Cô dùng đôi mắt khó hiểu để nhìn Hạ An
- Chị xin lỗi, nhưng chị bây giờ mới thực sự là Trịnh Hạ An. Chị... Chị cần hạnh phúc, chị xin lỗi em. - cô ấy biết rất rõ, nói ra như thế sẽ khiến cô tuyệt vọng, nhưng. Tình yêu không có lỗi, cô cũng không muốn giấu giếm tình cảm này. - Cô nói như vậy là sao? - Lệ Y xõng cửa bước vào, hung hăng quát mắng
- Lệ Y? - cô đang khó xử trong tình huống này thì Lệ Y xuất hiện, Lệ Y như muốn lật tung thành phố này chỉ vì một lời nói của Hạ An.
- Cô có biết để cô được hạnh phúc con người ta phải trả giá rất nhiều không? Ngay cả Lăng Nhã, cậu ấy vì yêu mà tự biến mình thành một nạn nhân đó. Cô hi sinh bao nhiêu? Vì cô mất trí nhớ mà hi sinh luôn tuổi thanh xuân của em gái mình à, cô tốt thực đó. - Lệ Y tức giận, nếu muốn tìm hạnh phúc thì tự tìm ngoài xã hội ấy cần gì đến đây ăn vạ Lăng Nhã.

Hạ An im lặng và im lặng, nếu thực sự Lệ Y nói đúng thì mình cũng đã trả giá rất nhiều rồi. Mình cố voi lấy tình yêu của bản thân không lẽ là sai sao, là sai sao?

- Lệ Y, bình tĩnh chút. - cô kéo tay Lệ Y xuống giường, xoa bóp cơn tức giận trong cô
- Cậu ngốc quá đó, dù cô ta có là chị lớn cũng không thể hi sinh tình yêu của cậu như vậy được. - Lệ Y hét vào mặt cô, gương mặt hồng hào thoáng nhạt dần. Cô nhìn ra phía cửa, hấn nở một nụ cười mang tính chất giận dỗi.
- Nghiêm... - cô khẽ gọi tên hấn

Hạ An giật mình, cô ấy thực không ngờ việc làm thiếu suy nghĩ của mình lại để hấn trông thấy, Lệ Y được thế vênh vào mặt với Hạ An

- Tổng thiếu, anh xem cô chị dâu này là có ý gì, cô ta chẳng những muốn kết hôn với anh mà còn muốn Tiểu Nhã hi sinh vì cô ta. - Lệ Y đi thẳng về phía hấn, giọng nói tức giận nhắm thẳng về phía của Hạ An
- Lệ Y thôi đi. - cô nhiu mày, cố gắng nói lớn cho Lệ Y thôi trò “ học sinh mếc thầy “ kia
- Chị dâu, cô ấy nói có đúng không? - hấn không nhìn bất cứ ai trong phòng này, chỉ lạnh nhạt đặt một câu hỏi cho Hạ An
- Tôi... - Hạ An hơi ngượng, cô ấy là bắt đắc dĩ, dù sao tình yêu cô dành cho hấn đã quá lớn
- Nói thật đi, giả tạo sẽ khiến cô tự tay giết chính mình. - Lệ Y khoanh tay, dáng vẻ vô cùng đáng sợ

- Phải, em vẫn còn yêu anh. Anh cũng biết năm 9 tuổi, em đã bị mất trí nhớ cho nên cư xử thiếu tôn nghiêm. Nhưng em vẫn là vị hôn thê của anh kia mà, chiếc nhẫn này là nhẫn đính hôn của em và anh, anh không nhớ sao? Em biết mình sai vì để Hạ An hi sinh cho mình, nhưng thực sự em không có lỗi khi yêu anh. - cô ấy cúi mặt xuống những giọt nước mắt rơi trên ga giường thấm ướt cả một vùng trời, chiếc nhẫn ở ngón áp út lúc sáng lúc tối phát ra ánh hào quang si mê.

- Chị hai, em xin lỗi... Nhưng người chị yêu là Vũ Nghiêm, nhưng người anh ấy yêu là lựa chọn của anh ấy. Em xin lỗi, em không có quyền... - cô cúi người xuống, ánh mắt thoáng băng giá. Hấn mỉm cười hài lòng, chiếc nhẫn cô cũng đã đeo, rượu cũng đã uống và lời cầu hôn cũng đã nhận, cô nhất định không được thất hứa.

- Tiểu Nhã, em càng ngày càng hiểu chuyện. Chị dâu, có thể chị không vừa mắt đứa em rể này cũng được, nhưng chúng tôi cũng đã chọn ngày tốt để kết hôn rồi. Là ngày này tháng tới, mong chị chúc phúc cho. - hấn nhìn cô rồi xoay người nhìn Hạ An đã đỏ mặt vì xấu hổ, hấn rất lạnh lùng và dứt khoát khiến Hạ An trở tay không kịp.

- Chiếc nhẫn đính hôn thực sự đang nằm ở đây. - hần giờ chiếc nhẫn kim cương vừa cầu hôn cô ra trước mặt, Hạ An nhìn thấy càng đau lòng hơn

- Đã nghe rõ chưa? - Lệ Y cười mỉa mai

- Tiểu Y. - cô nhắc nhở

Hắn ôm cô lên rồi dùng ánh mắt yêu thương để nói với cô:

- Đi thôi, bác sĩ nói đạo mắt hấp thụ đủ ánh sáng sẽ mau chóng khỏi bệnh. - hắn ôm cô lên, đi lướt qua Hạ An tới chỗ của Lệ Y thì dừng lại và nói

- Tiểu tiểu thư, không tiếp chu đáo được, xin thứ lỗi. - hắn cười lộ gương mặt đẹp trai soái ca, sao đó thì nhìn Lệ Y thẹn thùng vì đã trông thấy nụ cười ngán ngẩm băng giá của Tổng tổng giám đốc, thật là có phúc.

- Không có gì, tôi đi ngay mà. - Lệ Y nhắc chiếc túi lên, trước khi rời đi còn liếc nhìn Hạ An đang bất tâm, bất động trên giường bệnh.

- Mình đi đây, à, buổi lễ kết hôn sẽ tổ chức chung với ngày cưới của cậu. Cậu chưa 20 tuổi, vậy thì chỉ kết hôn trên danh nghĩa thôi, giấy tờ hai năm nữa sẽ có hiệu lực. - trước khi bước ra cửa, Lệ Y còn quay lại dặn dò cô vài điều

- Mình biết rồi, cảm ơn cậu. - cô nằm trong ngực hắn, ôn nhu cười với Lệ Y sau đó mặc cho hắn hay Lệ Y bước đi trước.

Hạ An một mình bên trong phòng không ngừng nguyên rửa bản thân sau lại có thể mất trí nhớ, để cho Hạ Anh thay thế mình làm nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết. Cô ấy bất lực ngã xuống giường, ánh mắt khép hờ lại, có tiếng bước chân vang lên trên nền gạch, cô ấy cũng không mấy bận tâm đó có thể là ai

- Tôi với cô có thể trao đổi. - một giọng nói đầy khí lạnh vang lên, Hạ An đang suy nghĩ say mê cũng chợt tỉnh dậy

Cô mở mắt ra dò xét kĩ người đàn ông, người này khá tuấn tú lại còn rất phong độ, có lẽ không phải người tầm thường.

- Trao đổi việc gì? - Hạ An nghiêng đầu nhìn người đàn ông xa lạ

- Cô sẽ có được Vũ Nghiêm, nhưng cô phải làm theo sự hướng dẫn của tôi. - người đàn ông cười khí phách

- Tôi vẫn chưa biết danh tính của anh sao có thể giao tính mạng mình cho anh. - cô ấy nhíu mày lại, rất thắc mắc về người đàn ông tự xưng giúp người kia. (tợ: các bạn thân yêu không phải sai chính tả đâu, chỉ sợ lặp từ thôi --")

- Tôi họ Triệu. Cô cứ gọi là anh Triệu. - người đàn ông mở miệng, mỉm cười ác độc

- Anh nói tôi phải làm theo hướng dẫn của anh, vậy nó có làm tổn thương đến em gái tôi không? - Hạ An cúi mặt xuống, cho dù cô có thay thế để yêu hắn thì cô ấy vẫn không muốn tổn thương cô.

- Cô vẫn còn quan tâm cô ta có tổn thương hay không sao? - người đàn ông cười chế giễu

- Tôi yêu Vũ Nghiêm, nhưng tôi cũng rất thương Hạ Anh. - cô cúi mặt xuống tay nắm chặt ga giường, ánh mắt thâm sâu

- Cô yên tâm, chỉ cần cô thực hiện đúng yêu cầu thì em gái cô sẽ không sao. - người đàn ông tỏ vẻ thú vị về cô ấy, nghe nói cô ấy rất ghét em gái, tính cách chua ngoa đánh đá vậy sao bây giờ cứ như một con mèo nhỏ hiền lành vậy chứ.

Hạ An không có bất cứ ý định từ chối nào, chỉ cần không tổn thương cô thì cho dù có bất cứ chuyện gì cũng không sao. Cô đã suy nghĩ như vậy, cô thực là đem toàn bộ tâm đặt vào chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Họ Tổng Coi Trọng Con Dâu Nha!

Hôm nay chẳng biết chuyện chi mà Tổng gia lại cho người làm thức dậy từ 4 giờ sáng, lục đục trong bếp cho đến tận chiều tối. Đến khi hoàng hôn buông xuống, thì mới thấy một bonhs đáng phụ nữ bước xuống sảnh lớn, bà Maria mặc chiếc đầm dài vải voan màu đỏ, có áo khoác cùng loại và màu, ôn nhu và thanh cao bước xuống

Thấy mọi người bận rộn, bà ấy liền tò mò hỏi ngay

- Chuyện gì mà làm từ sớm đến bây giờ chưa xong vậy?

- Hôm nay phu nhân và đại thiếu gia có khách. - Quản gia Trần mặc dù ghét bà ấy, nhưng ông cũng phải đội bà ta lên đầu

- Là ai? - bà Maria tò mò, hỏi nhỏ ông ấy

- Là vị hôn thê của Đại thiếu gia. - ông quản gia nói xong liền tự mình tìm đường bỏ trốn, bà Maria ngồi xuống ghế sofa xem người ra, người vào mà không ai chào hỏi khiến bà ta có chút tự ái

- Nè cô, mang lên cho tôi ly nước ép. - bà Maria gọi người phụ nữ trước mặt lại, sai cô ta

- Dạ. - cô gái vâng lời, lập tức và nhanh chóng rót một ly nước ép táo cho bà ta.

Bà ta lấy điều khiển ti vi bấm chuyển kênh, từng kênh một hiện ra nào là phim hoạt hình, nào là tin tức, nào là cuộc thi hoa khôi... và bà ta quyết định dừng lại ở cuộc thi hoa khôi, tiếng mc vang vọng giới thiệu

- Cuộc thi “ Hoa Khôi Sen Vàng “ ở các trường nổi tiếng sẽ được diễn ra vào ngày 15 tháng 12 năm xxxx. Xin chào đón các cô gái xinh đẹp đến từ 10 trường đại học lớn:

+ Cô Giang Thiên Vũ đến từ trường đại học ngoại ngữ Hoa Kỳ.

+ Cô Đặng Thu Mai cô gái con lai đến từ đại học sư phạm Quốc Kiến.

+ Cô Hạ Lệ đến từ trường đại học kinh tế đối ngoại ABF.

+ Cô Trương Nhã Bản đến từ đại học sư phạm chuyên anh văn WW.

+ Cô Đinh Thái Thường đến từ đại học nhạc viện thành phố S.

+ Cô Khúc Gia Nhiên đến từ trường đại học pianô Hoa Từ Đán.

+ Cô Thước Tịch Dạ đến từ trường đại học diễn xuất, kịch nói Thiên Thi.

+ Cô Thẩm Quý Nhi đến từ trường đại học thiết kế trang sức As.

+ Cô Lãnh Tiểu Phàm đến từ trường đại học thiết bị vi tính Cung Âu (nguồn: Tổng tài ở trên, tôi ở dưới)

Và người cuối cùng, cô gái có số lượng bình chọn mặt mộc đẹp nhất ở vòng sơ loại, đó chính là: cô Lăng Nhã đến từ trường đại học thiết kế thời trang Zc.

Hiện tại chúng tôi đã chốt hoàn toàn lượt bình chọn cô gái có gương mặt mộc đẹp nhất, và người có lượt bình chọn nhiều nhất đó là “ cô Lăng “ còn vị trí thứ nhì là “ cô Khúc “. Cuộc thi lần sau sẽ nói về trang phục tự chọn phối chung với ba màu sắc mà chúng tôi ra đề.

Kết thúc tôi gửi lời cảm ơn đến các bạn xem đài đã bỏ ra ít phút, tôi mong vào ngày 15/12/xxxx các bạn sẽ đến xem chung với chúng tôi. - tiếng ti vi vừa dứt thì một cái cộp trên bàn, cái túi xách của ai đó lập tức ném lên bàn trà trước vẻ mặt sợ hãi của người phụ nữ tiểu tam.

- Anh vừa về sao, để em đi lấy cho anh cốc nước. - bà Maria thấy vẻ mặt đáng sợ của ông Tổng, trong tâm dâng lên một tia run sợ bất đắc dĩ

- Hôm nay con dâu tương lai về ra mắt, nếu bà không giúp được gì thì đừng cản tay cản chân người khác. - ông Tổng lạnh lùng nhìn bà ta, trong lòng là một cỗ chán ghét

- Tôi chỉ xem ti vi thôi mà. - bà Maria chu chu môi, cắn cắn môi tạo ra đáng vẻ đáng thương

- Sofa người ta cần đổi, nếu mắt có vấn đề thì bảo Vỹ Minh đưa đi khám lại ấy. - ông Tổng bây giờ đã tiêm thuốc chống hành vi bất chính này của bà ta, chỉ để lại đáng vẻ kiêu diễm năm xưa của phu nhân Tổng.

Bà Maria nhìn ra cửa trông thấy khoảng mười người đang khiêng bộ sofa màu trắng kiểu Hàn Quốc vào đặt xuống, bộ sofa sang trọng này chỉ dành cho con dâu tương lai thôi nên ông Tổng không cho bất cứ ai ngồi vào. - Mẹ, sao lại đứng vậy? - Vỹ Minh mang túi đi vào, vừa định đặt mông xuống đã nghe tiếng của phu nhân vọng lại

- Vì sofa này chỉ dành riêng cho con dâu của ta, các người ai cũng không được động vào. - phu nhân khá cao ngạo, tay cầm chiếc sườn xám màu bạc và theo một cái túi giấy hiệu. Phu nhân đưa giỏ đồ và một vài món hàng cho giúp việc, sau đó ngã lưng xuống sofa mới

- Sofa tốt có khác, êm quá. - phu nhân thích thú reo lên

- Sau chị lại ngồi, không phải nói chỉ dành cho con dâu thôi sao? - bà Maria ôm một bụng tức giận, tròng mắt nhỏ

- Con dâu tôi không keo kiệt với mẹ chồng. - phu nhân cười nửa miệng, sau đó bấm nút chuyển sang kênh ca nhạc nhẹ

- Mẹ lớn, có phải cũng nên đội con dâu và con trai lên đầu không? - cậu bất bình thay cho bà Maria, giọng nói đầy mỉa mai

- Con trai và con dâu của tôi rất hiểu chuyện, chúng biết vì sao tôi lại hành động như vậy. - phu nhân cười khá tươi, toàn bộ tình cảm đặt lên cô con dâu chưa biết mặt là cô, khiến cho bà Maria giận sôi máu.

Nhưng trong lòng bà ta đã suy đoán được chút ít về cô con dâu này, hẳn cũng là một nữ nhi khuê các nhưng chắc hẳn tính cách cũng cực kì đánh đá, cha mẹ cô gái hẳn là sẽ đòi tiền triệu cho sính lễ, tới lúc đó tôi sẽ cười như điên cho bà xem, Thiệu Hoa!

Hắn xoa hai bên thái dương, vừa xoa vừa bước vào nhà. Dáng vẻ trông rất tiêu tụy, cũng phải thôi phải cực khổ chuẩn bị cho đám cưới mà.

- Vỹ Nghiêm, con mặc thử quần áo mẹ đặt trên phòng đi, một lát nữa Hạ Anh đến sẽ không bị mất mặt. - phu nhân vừa thấy hắn liền chạy lại, vừa kéo tay hắn vừa nói

- Mẹ, 7 giờ gia đình cô ấy mới đến mà. - hắn mệt mỏi

- Con không cần thử đồ sao? Đi nhanh một chút, mẹ mất kiên nhẫn bây giờ. - phu nhân giận dữ kéo tay hắn, hắn và phu nhân đi vào phòng thì bên dưới lại là một trận khóc la của bà Maria

- Tổng Vỹ anh xem đi, em đã đồng ý làm vợ nhỏ rồi sao chị ta còn đối xử với em như vậy. Con trai em đứng đây, cô ta cũng không ngại sỉ nhục em, em muốn đòi công bằng. - bà Maria khóc la, nũng nịu với ông Tổng.

- Tổng Vỹ anh phải đòi công bằng cho em, em vì anh sinh con trai, em cũng không có tội mà... - bà Maria tiếp tục khóc lóc thảm thiết, ông Tổng giận tại sao lại vướng vào người phụ nữ nhây điên này. Ông ấy hất tay thực mạnh văng luôn ra khỏi giường trên ngón tay của bà Maria, ông giận xanh mặt hét toáng lên

- Đủ chưa, mau lên phòng bà nhanh.

Bà Maria nheo mắt mấy cái, Vỹ Minh tròn tròn mắt. Sau đó nắm tay của bà ấy kéo lên lầu, ông Tổng đập mạnh tay xuống bàn về mặt đầy mệt mỏi.

•❏•❏•

Trong căn phòng lớn được chủ đạo bởi hai màu tối đen và xám, hắn mệt mỏi ngã lưng xuống giường tay với lấy hình cô xem qua nhiều lần cũng không chán.

- Chỉ còn một chút nữa thôi, anh sẽ đi đến chỗ em đứng. - lời hắn nói rất dịu dàng, nói xong còn nhẹ nhàng đặt vào tấm hình một nụ hôn nhẹ đến mức gió cũng đã mang đến chỗ cô.

Cô ngã lưng xuống giường trên mặt hiện vài tia mỏi mệt, hôm nay Lệ Y và bà Lăng bắt cô đi mua rất nhiều thứ quà tặng cho nhà hắn, rồi trang sức, trang phục, bánh kem, nhẫn cưới, hoa,...

Có vô số danh sách mà bà Giang Xuân Đình đích thân lập ra cho cô, bà Lăng cho rằng mối quan hệ giữa bà và Lăng Phong bất hòa một phần là do Hoa Thu nên không bao giờ coi trọng cô ấy như trước

Ngay cả việc chọn đồ cưới cũng nhờ một cô tiểu thư khác đi chung, hôm nay, cô bị bắt đi uống thử tất cả các loại rượu tuyệt hảo nhất thế giới, cô còn bị bắt nếm qua 50 loại bánh ngọt trên khắp thế giới.

Chẳng dừng ở đó, cô còn phải thử qua 100 mẫu đôi giày các kiểu khác nhau và chọn ra đôi giày phù hợp nhất, chưa kể ngay cả việc cô phải đeo các 100 chiếc nhẫn để xem cái nào đẹp và đắt tiền hơn.

Cô còn phải thử qua tất cả màu sơn móng tay, hình vẽ móng tay. Tất cả chị vốn vẹn có một tuần, cô còn nhớ

“- Chúng con đồng ý kết hôn.

- Sao? - mọi người nghe cô và hắn nói thì ngay tức khắc buổi tiệc sinh nhật đã dời sang năm sau, chuyện đi chơi cũng bị hoãn lại. Và thời khắc địa ngục đã tới “

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Cặp Đôi Vô Tội

Trong căn phòng lớn được chủ đạo bởi hai màu tối “đen và xám”, hắn vừa tắm xong, chỉ mặc chiếc quần thun vào, sau đó thì mệt mỏi ngã lưng xuống giường tay cố với lấy hình cô xem qua nhiều lần cũng không chán.

- Chỉ còn một chút nữa thôi, anh sẽ đi đến chỗ em đứng. - lời hắn nói rất dịu dàng, nói xong còn dùng đôi môi yêu thương đặt vào tấm hình một nụ hôn nhẹ, nhẹ đến mức gió cũng đã mang đến chỗ cô.

Cô bây giờ đã ngã lưng xuống giường trên mặt hiện lên vài tia mệt mỏi, hôm nay Lê Y và bà Lăng bắt cô đi mua rất nhiều thứ quà tặng cho nhà hắn, rồi trang sức, trang phục, bánh kem, nhẫn cưới, hoa,...

Có vô số danh sách mà bà Giang Xuân Đình đích thân lập ra cho cô, bà Lăng cho rằng mối quan hệ giữa bà và Lăng Phong bất hòa một phần là do Hoa Thu nên không bao giờ coi trọng cô ấy như trước

Ngay cả việc chọn đồ cưới cũng nhờ một người khác đi chung, hôm nay, cô cũng không thoát đã bị bắt đi uống thử tất cả các loại rượu tuyệt hảo nhất thế giới, cô còn bị bắt nếm qua 50 loại bánh ngọt trên khắp thế giới.

Chẳng dừng ở đó, cô còn phải thử qua 100 mẫu đôi giày các kiểu khác nhau và chọn ra đôi giày phù hợp nhất, chưa kể ngay cả việc cô phải đeo cả 100 chiếc nhẫn để xem cái nào đẹp và đắt tiền hơn.

Cô còn phải thử qua tất cả màu sơn móng tay, hình vẽ móng tay. Tất cả chỉ vốn vẹn có một tuần, bây giờ cô vẫn còn nhớ và cảm thấy vô cùng xấu hổ

“ - Chúng con đồng ý kết hôn. - hắn nắm tay cô rất chặt, thoáng qua họ đã nói ra một câu thực lòng và đồng thanh

- Sao? - mọi người nghe cô và hắn nói thì ngay tức khắc buổi tiệc sinh nhật của phu nhân đã dời sang năm sau, chuyến đi chơi cũng bị hoãn lại. Và thời khắc địa ngục đã tới “

Hắn dường như không tốt hơn cô là mấy, hằng ngày phải cùng phu nhân đi chọn giày da các kiểu khác nhau,... Còn nước hoa, dùng loại hương đậm hay hương nhạt, vì tiền cũng đổi thành ba màu nâu đất, nâu vàng, đen xám vì vậy nên thường phải phù hợp phong thủy, thiên thời địa lợi.

Hắn còn bị bắt mỗi ngày phải ăn canh nhân sâm bồi bổ tinh lực, bồi dưỡng sức khỏe cho chuyện ấy. Sau đó phải ăn món dành cho tiệc chọn ra 30 món chính, và các loại nước uống dành riêng cho người cao tuổi và phụ nữ.

Chưa kể hắn còn thử qua cả trăm bộ vét, caravat các kiểu màu sắc. Hắn còn phải nếm qua ba loại rượu nguyên chất dành cho cô dâu, chú rể. Sau đó còn đi chọn nhẫn cho cô dâu, tiếp theo là đồ cho phòng tân hôn, đèn ngủ, ga giường, rèm, chăn, tủ quần áo... Rất nhiều, rất nhiều...

Đám cưới một lần thôi, chúng tôi đã mệt lắm rồi

Nằm trên giường cô xoay người qua lại mấy lần và quyết định gọi cho hắn, tiếng chuông điện thoại reo lên hắn bên kia chợt vui mừng bấm nút nhận cuộc gọi

- Alo, bà xã có phải nhớ anh không?

- Phải, anh vợ rất nhớ cậu. - tiếng của Lăng Phong như phá tan cả khung trời hạnh phúc của hắn, hắn trầm mặc

- Sao im lặng vậy. - anh vẫn chưa dùng sự kiện chọc ghẹo này, lại thấy hắn im lặng cho nên làm tới

- Cậu phá đủ rồi đấy, anh vợ. - hắn tức giận với trò chọc ghẹo của bạn học cũ, lạnh lùng nói chuyện với anh cũng có khí lạnh

Cô bên này cười khúc khích, khi nãy định “ alo “ thì nhanh chóng đã bị anh trai yêu dấu giật lấy điện thoại chọc ghẹo hắn.

- Nghiêm, đừng giận chỉ là đùa vui thôi mà. - cô nghe thấy giọng nói tức giận của hắn, gương mặt lập tức hồng hào vì nhin cười quá lâu, cố gắng xoa dịu cơn giận trong hắn đang ngấm ngấm phun trào

- Em còn hùa theo cậu ta sao? - giọng nói mỗi lúc lại giận thêm, hắn bắt máy nhanh như thế là để nghe cô cười vì chọc giận được hắn hay sao?

- không có. - cô chợt lúng túng

- Tối nay anh sẽ trừng phạt em thỏa đáng. - hắn giận dữ cúp máy, lại là một trận cười điên cuồng khi nghe giọng nói nũng nịu ướt át của cô “ Em xin lỗi... “

Để xem hôm nay anh trừng phạt em thế nào, con vật nhỏ, anh đã quá nuông chiều em.

Biệt thự Tổng gia

Hắn mặc chiếc áo sơ mi màu rượu cùng chiếc quần tây đen, đang ngồi thư giãn trên sofa. Hôm nay tuyệt đối sẽ phải nghĩ ra một cách trừng trị cô thực thỏa đáng, hắn bắt chéo chân, còn tay thì để lên sofa.

- Đại thiếu gia, gia đình thông gia tới rồi. - quản gia bước vào, cung kính

- Được rồi, giúp tôi gọi mọi người. - hắn cười nham hiểm một cái, xong thì dùng giọng nói không dịch chuyển để nói

Quản gia không nói gì, chỉ khẽ gật đầu một cái rồi đi vào trong bếp.

Ông bà Lãng, Lãng Phong bước vào trước, anh đặt quả lên bàn trà rồi nhìn hần cười - Tôi rất nhớ cậu. - Lãng Phong chọc ghẹo

- Cảm ơn anh vợ, đã nghĩ đến người em rể này. - hần trừng mắt nhỏ, cười khổ đáp

- A Nghiêm, ba mẹ con đâu rồi? - bà Lãng đảo mắt xung quanh, rồi hỏi

- Ba và... - hần đang định mở miệng nói, thì một giọng nói ở ẹo của vị khách nhà nào đó

- Anh chị thông gia vừa đến, tôi là mẹ kế của A Nghiêm - bà Maria mặc chiếc đầm ôm màu đỏ trang điểm quá độ đến mức mắt tự nhiên, giả bộ thanh cao tao nhã bước xuống, chào hỏi lễ độ!

Để xem, khi họ biết tôi là mẹ kế của con trai bà thì có đồng ý hôn sự này không?

- Mẹ kế? - bà Lãng hơi nhú mày

- Ấy, A Nghiêm con vẫn chưa nói gì cho thông gia biết sao? - bà Maria biết hần sẽ không đành lòng làm mất mặt bản thân trước mặt gia đình vợ, cho nên sẽ không mở miệng trách bà vì thế đã được vui đời tiên.

- Thiệu Hoa. - ông Lãng thấy bóng dáng thấp thoáng của em gái, khẽ mở miệng gọi, giọng nói cứng chiều

- Anh trai, Xuân Đình. - bà Thiệu Hoa khẽ gọi, nghe câu nói quá sức tự nhiên kia khiến cho bà Maria hồ đồ đến ngây ngốc, họ quen biết sao?

- Thiệu Hoa, nói cho mình nghe. Người phụ nữ này có phải là tiện nhân năm xưa không, cậu nói thật đi. - bà Lãng nóng nảy hỏi phu nhân, nắm lấy tay phu nhân siết chặt

- Xuân Đình, chuyện cũ rồi. - phu nhân xoa dịu cơn giận trong lòng của bà Lãng, biết tính tình bà Xuân Đình rất nóng nên phu nhân mới giấu giếm sự trở lại của tiểu tam đến tận bây giờ

- Thứ đàn bà không biết cao thấp, còn tự nhận là mẹ kế của con rể tôi sao? - bà Lãng liếc mắt với bà Maria. Bà Maria xám mặt, không ngờ bà ta đã bị gây ông đập lưng ông.

- Anh vợ, anh có khỏe không? Lâu quá không gặp, anh vừa về nước tôi lại không đến được. - ông Tống cảm thấy cần giải nguy, cho nên mở miệng chào hỏi

- Không dám trông mong cậu tới thăm. - ông Lãng hôm nay là đến vì con gái, nhưng lại thấy người phụ nữ nhân tình của ông Tống lại mang thân tới đây, tranh đoạt tước vị với phu nhân nên có chút bất tâm, bất ổn

- Anh vợ, tôi đã biết lỗi sai. Nếu anh vợ muốn la, muốn mắng xin cứ việc. - ông Tống nhận ra những cặp mắt căm phẫn hướng tới mình, tâm ách náy vô thiên

- Không dám. - ông Lãng không muốn đôi co, nhìn về hướng khác chẳng thèm bận tâm

-Ba, bác trai! Hôm nay là ngày vui, không nên cãi nhau, mất hòa khí gia đình. - Lãng Phong định đẩy việc hòa giải cho hần, nhưng, lại cảm thấy hần đang giả bộ không hay không biết, khoanh tay xem kịch vui.

Hoa Thu cũng Lãng Nhã vào sau, cô dìu cô ấy đi vào trong nhà trước ánh mắt chờ đợi, chào đón của mọi người. Cô cảm thấy, khí sát âm dương, cảnh nhà như mới vừa từ cõi âm tào lưu về.

- Chuyện gì xảy ra vậy? - Hoa Thu ghé tai nói nhỏ với cô, cô nhìn cô ấy lắc đầu

- Tiểu Nhã, Tiểu Thu vào trong đi. - phu nhân hào hứng chạy lại, dìu Hoa Thu vào trong, đỡ cô ấy ngồi xuống sofa ôn tồn

- Hoa Thu, sức khỏe thai nhi thế nào?

- Dạ, rất ổn ạ. - Hoa Thu vừa cười, vừa xoa bụng

À, ra là vì cái bụng bầu này cho nên mới cưới sớm như thế.

Bà Maria khinh thường liếc sang hần, rồi lại liếc sang Hoa Thu vô tội. Bà ta bây giờ lại vênh vào mặt hơn, hất cằm tỏ rõ vẻ kiêu ngạo.

Con trai tôi thua con bà là thật, nhưng nó cũng không đến mức phải lên tàu rồi mới mua vé như con bà.

- Thì ra kết hôn sớm như vậy là vì cái bụng bầu, đã trông to ra rồi nếu mặc đồ cô dâu không chừng lại phải nói ra. - bà Maria chế giễu

- Hả, kết hôn sao? Phong, không phải em đã nói là khi nào sanh con xong, sau 1 năm mới kết hôn mà? - Hoa Thu giận dữ trừng mắt với Lãng Phong, anh chàng vô tội cùng cô nàng vô tội, họ bị trách oan.

- Anh đâu có nói gì đâu. - anh khó hiểu nghiêng đầu, anh vô tội thực mà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Thay Lời Xin Lỗi

Thông báo

Các độc giả thân mến, trong thời gian qua Xương Ròng Trắng không thể đăng truyện vì mắt kính cận của tớ bị hư. Trong thời gian chờ kính mới thì tớ không thể tiếp xúc quá lâu với màn hình điện thoại cũng như máy tính, hôm nay tớ xin hứa nội trong tuần này ra đủ 3 chương mới với tiến độ nhanh nhất để độc giả không khó chịu khi phải chờ vài tháng qua.

Mong các độc giả thông cảm và hãy ủng hộ truyện *Cô vợ 18 của Tổng tổng nên tránh xa* nhé! Bất cứ một xíu, truyện sẽ có vài phân cảnh ngoại tình khi cả hai kết hôn và Lăng Nhã đã có quyết định ly hôn. Sau khi ly hôn và cô chuyển sang nước ngoài, thì truyện sẽ hoàn toàn đổi tên sang “Chồng cũ chưa ký giấy ly hôn”

Cảm ơn các bạn luôn ủng hộ truyện. Đăng bởi: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Sự Hối Hận Của Người Phụ Nữ

Trên bàn ăn gỗ có rất nhiều món ngon vật lạ, ngon nhất là món canh Đồi Bắc tuyệt kĩ của phu nhân. Khi này là chuyện sai sót của kẻ không hiểu chuyện cho nên bây giờ mọi người đã vào ăn ngon miệng, còn kẻ ấy thẹn quá mà biến mất để lại không khí trong lành cho phòng ăn.

- Hạ Anh, con ăn nhiều cá vào. Cô dâu cần nhất là sức khỏe, con phải ăn uống điều độ chờ tới ngày cưới. - phu nhân gấp miếng cá bỏ vào đĩa của cô, từ tốn mút thêm chén canh Đồi Bắc cho cô

- Hôm nay mẹ vì đón con dâu, đã tự tay xuống bếp và dọn dẹp nhà. Em không biết, mẹ sắm luôn cả sofa royal trắng em thích. - hấn tao nhả nhưng quý phái bỏ miếng trứng cá vào đĩa của cô, nhẹ nhàng rút khăn giấy đưa cho cô như một người chồng đúng nghĩa

- Mẹ, con không cần quá nhiều đâu. Dù sao, sau khi kết hôn mẹ cũng không ở đây thì con phải làm sao? - cô lại như một người con dâu hiếu thảo, cô gấp miếng thịt bỏ vào đĩa của phu nhân từ từ nói

- Mẹ cũng không đi nữa, công ty ở Mỹ đã có Nghiêm lo. Mẹ bây giờ cũng muốn ở nhà, rảnh rỗi sẽ đi mua sắm với con dâu. - phu nhân cho miếng thịt vào miệng rất nhẹ nhàng nhai nó, ông Tổng ngồi giữa bàn chủ tay bỗng run run rồi chiếc đĩa bắt chợt rơi xuống đất.

“Khụ... Khụ... Khụ khụ khụ”

Tiếng ho kéo dài rất lâu, ngoài tiếng ho còn có cả máu đỏ. Giọt máu ấy văng ra khắp nhà, sợ hãi quá phu nhân chạy lại ôm chồng vào lòng.

- Vỹ, ông làm sao vậy? Vỹ.

- Đừng khóc, tôi không sao... Chỉ là, tôi phải đi rồi... Khụ khụ - ông Tổng thở hổn hển

- Quân gia mau gọi xe cấp cứu, quân gia... - bà Maria từ cửa chạy vào, hốt hoảng la lên

- Không cần. Tôi đã không cứu được nữa rồi... Khụ khụ - tiếng ho với máu chảy ra rất nhiều, thấm ướt cả một vạt áo của phu nhân. Khi phu nhân bình tĩnh lại thì tiếng thở và nhịp tim của ông yếu dần

- Tôi bị bệnh ung thư phổi giai đoạn cuối, dù sao thì tôi và bà cũng là vợ chồng cho nên khụ... Tha thứ cho tôi khụ... Khụ.

- Tôi tha thứ, ông đừng nói nữa, đừng nói nữa hu hu.. Tôi tha thứ cho ông thì ông phải sống với tôi còn cả lễ kết hôn cho tụi nhỏ, ông phải sống... - phu nhân khóc nức lên, tim đập như xé ra nát lòng

- Võ Nghiêm... Khụ - ông giờ cao tay chỉ về phía hấn

Hấn quỳ xuống trước mặt ông gương mặt điển trai của hai cha con họ chẳng khác ở đâu, ông để tay hấn lên tay của phu nhân và nói

- Ta giao mẹ con cho con, hãy chăm sóc bà ấy thực tốt. - ông Tống gượng một nụ cười ông nhân thể kéo tay của cô ngồi xuống bên cạnh mình thân nhiên nói

- Tiểu Nhã, ngày trước là do ta không tốt cho nên không muốn con trở thành con dâu. Bây giờ, ta coi như xin lỗi con, con hãy thay ta chăm sóc cho A Nghiêm và phu nhân... Khụ khụ, ta không thể qua khỏi... Chỉ mong, con thay ta bảo vệ họ... Xin con... - tiếng thở dốc yếu ớt cùng tiếng nói trầm vang lên phá vỡ khung cảnh âm áp của một gia đình

- Con biết, thưa ba! - cô như khóc nức lên, tiếng khóc vang lên theo những trận gió thổi vào tai cậu như con sóng dạt dào.

Thân hình vị nam nhân cường tráng đứng dậy, gương mặt tàn nhẫn ác quỷ của cậu hiện lên. Ông già, cuối cùng cũng phải nhường lại vị trí chủ tịch cho tôi thôi.

- Võ Minh con mau gọi bác sĩ, mau gọi bác sĩ đi con... - bà Maria khóc nức, ngã vào người của cậu không yên chút nào

- Không phải ba nói không cần gọi hay sao? - câu nói châm biếm vang lên

- Khốn nạn! - hấn gầm nhẹ, tay siết thành quả đấm. Cô nắm chặt lấy hai tay của hấn, cô ôm hấn luôn vào lòng xoa dịu cơn giận của hấn

- Bình tĩnh, em xin anh đó hãy bỏ qua vì ba đi, có được không? - cô cố gắng xoa dịu giúp hấn, hấn một tay ôm cô, tay còn lại siết chặt

Cậu thấy cảnh tượng này thì chỉ biết cười giễu cợt, đám cưới sắp tổ chức mà ông già mất thực khôn cùng cho bọn họ. Cậu lại mỉm cười rồi chậm chọc

- Chị dâu, có phải nên dừng việc kết hôn lại hay không?

- Việc kết hôn vẫn được tổ chức... Khụ khụ - ông Tống cố gắng nói tròn câu phản đối lại ý định xấu xa của bọn họ

- Nhưng, ông sắp đi mà tội nhỏ kết hôn sẽ bị chê cười... - bà Maria được thể châm dầu vào lửa

- Lễ đám cưới vẫn sẽ tiếp tục.. Khụ khụ... Hoi... Hoi khụ khụ... A - và câu nói cuối cùng cũng thốt ra, ông Tống nhắm mắt xuôi tay ra đi

Sau ngày đó đám tang được cử hành không quá long trọng phức tạp, chỉ duy mời người quen lâu dài, họ hàng hai bên và một số đối tác lâu năm.

Trên bàn trà trong phòng hội trường lớn trong công ty, chiếc bàn dài có rất nhiều cổ đông cùng họ hàng và đối tác làm ăn. Họ đến đây vì một vấn đề cấp thiết

- Nước một ngày không thể không có Vua, tập đoàn một phút không thể thiếu chủ tịch. Tôi thấy, Võ Nghiêm cùng Võ Minh đều là người tài đức vậy xem ra rất khó chọn lựa như vậy đi theo nhật ký một đời của ông Tống chúng ta có thể phân trần rõ kẻ thắng làm Vua, kẻ thua làm Giặc. - đây là Tống Tư bác ba của hấn, sau khi điều hành tập đoàn ở Mỹ thì không thấy mặt cho đến bây giờ mới gặp cũng coi là tình nghĩa.

- Anh ba, tôi cho rằng quyền nhật kí một đời đã được chôn sâu cất kĩ, nếu bây giờ tìm thì chỉ e rằng mò kim đáy biển. - ông Tống Mạn là bác tư của hấn cũng là một nhà kinh doanh giỏi ở Trung Quốc vào đầu thập niên 90, do vợ là một thiếu nữ Tây Ban Nha cho nên đã rời xa cội nguồn suốt hai mươi năm nay.

- Đúng vậy, tôi cho rằng chúng ta hãy nhân việc nhật ký mất để tự trẻ tìm và tự quyết định cuộc sống của mình. - ông Quang là chủ tổng của công ty, ông ấy sờ cằm

Mọi người xôn xao, chờ câu trả lời của người lớn nhất là mẹ hấn. Phu nhân ngồi ở hàng ghế chủ nghiêm mặt, lạnh lùng rồi từ từ uống một ngụm nước nóng mới nói

- Nếu mọi người không có ý kiến, vậy cứ như thế. - phu nhân đứng dậy đi ra ngoài, hôm nay là tang lễ của ông mà họ chỉ suy nghĩ về công ty, ông à! Ông dùng đời người đổi lấy danh dự vậy khi ông mất họ vẫn muốn công ty phát triển còn ông lại coi như chưa từng xuất hiện. Nếu tôi tha thứ cho ông sớm thì chúng ta đã không có kết quả thế này.

Tôi tha thứ rồi, ông à!

Phu nhân đặt bó hoa hồng trắng xuống đất, gương mặt lạnh nhạt ngày nào đã thay vào lớp mặt nạ đáng thương. Bộ đồ đen thoáng qua hiện nguyên vết thương tâm trong lòng người phụ nữ, bà hối hận rồi, ông bây giờ đã rời xa bà.

- Ông à, công ty này là do ông một tay phát triển bây giờ tôi sẽ thay ông tiếp quản nó, tôi sẽ khiến tất cả những người có ý định hãm hại con trai chúng ta phải trả giá. - bà đội nón có ren đen che phủ nửa khuôn mặt, lạnh lùng ngẩng lên và cười nhạt vô tình

.... Đắng bời: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đồ Ăn, Người Hại Chết Người Rồi!

Hắn ngồi trong văn phòng vuốt vuốt chiếc nhẫn định hôn rồi khẽ cười, kết hôn với cô coi như là một lựa chọn đúng của hắn. Cô là người con gái tốt và cô cũng được coi là vị hôn thê lần đầu hắn công nhận mà không cần trải qua thủ tục khác, hắn cười hạnh phúc nhắc chiếc điện thoại Samsung lên khẽ lướt vào danh bạ bấm tên “Em yêu”

Cuộc gọi video được kết nối rất nhanh, cô nãy đến giờ vẫn đang mong đến mức sốt ruột luôn rồi.

- Ông xã, anh xem hôm nay đã chọn được váy cưới ấy. Em chỉ chọn hai bộ thôi, em cảm thấy ba mắt là chuyện buồn không nên tổ chức quá long trọng, cô chỉ về hai bộ váy cưới được cắt may tỉ mỉ và vô cùng xinh xắn, không những thế bộ nào ra bộ đó rất thích hợp khi làm màu nên chú rể cũng nổi bật lên.

- Em rất hiểu chuyện, đã ăn cơm chưa? - hắn cười thích thú với cái cách xưng hô ấy, thực tốt nha.

- Đã ăn rồi, em ăn mấy món mà mẹ nấu ấy. Mẹ chỉ em nấu rất nhiều, anh có muốn ăn không? - cô khoe mấy món ăn do mình làm

- Anh sẽ dùng cả đời để ăn. - hắn nhẹ nhàng trả lời, miệng cong lên nụ cười viên mãn

- Sau khi kết hôn, em vẫn muốn tiếp tục đi học. Anh đồng ý chứ? - cô khẽ hỏi

- Em thích thì anh sẽ thích. - hắn không phải người đàn ông thích cường bá nên rất nhu hòa với cô

- Hi hi, yêu ông xã nhất. À, mẹ chồng nói theo lời của các trưởng lão nhà anh thì hai người con trai phải tìm ra quyền nhật kí một đời, do sự tổ ghi chép và bị lạc mất phải không? - cô vừa ăn snack vừa nhớ lại lời của phụ nhân

- Phải, anh cho người điều tra rồi. Thực chất quyền nhật kí đang ở đảo hoang, chỉ là... Anh vẫn chưa đi. - hắn nói lớn dường như cố ý cho người ta nghe thì phải

- Chiều gặp sau, em phải đi học rồi bye bye chụt... - cô nhìn đồng hồ mà miệng vẫn nhai snack, bye và mi gió rồi mới cúp máy

Sau hơn 10 phút trôi qua hình ảnh cô không thể phai nhạt được, nó hiện lên rất rõ là khác.

Cốc cốc cốc

- Vào đi. - hắn im lặng 1s 2s 3s để khôi phục về lạnh lùng thường ngày rồi mới trả lời, cánh cửa mở ra một đôi chân trắng trẻo cao ráo bước vào cùng đôi giày cao gót nâng đỡ đôi chân mượt mà trắng hồng.

Cô gái trẻ với chiếc đầm màu đen ôm lấy cơ thể như người mẫu của mình, cô gái ấy cười rất xinh đẹp tiến đến đặt lên bàn hắn một hộp cơm và tách cà phê. Cô ấy khẽ cười và ho khụ khụ xong mới ân cần nói

- Tổng Giám Đốc, tôi pha cho anh tách cà phê và đây là cơm hộp tôi làm... Không biết, không biết có hợp khẩu vị của ngài không? - cô lưu trong máy ghi âm một giọng nói sau đó cho chuyển sang giọng khác

- Cô là thư ký mới? - hắn nhếch mép cười phì

- Phải, tôi họ Hạ là Hạ Nhã. - cô ôm miệng cười, cũng rất thông minh biết lưu số ít các câu hỏi khi phỏng vấn thường bị bắt gặp

- Cô bao nhiêu tuổi? - hắn không quay mặt ra, nhìn chăm chăm vào cái cửa sổ sát đất

- Tôi 18 tuổi, đã có bằng thư ký anh cứ an tâm

- Cô thích tôi sao? - hắn khẽ hỏi

- Uhm. - cô bụm miệng cười

- Làm tình nhân của tôi đi. - hắn khẽ nói, cũng không quay đầu ra xem người nào lớn gan như thế

- Nhưng, anh đã có vợ. - cô chán ghét nhìn, hay, hay lắm đúng là hồng hạnh vượt tường nhanh như thế, cô tự chính giọng nói khi câu trả lời không có trong máy. Vừa đính hôn đã muốn ngoại tình, sau kết hôn thì đem người tình về làm vợ bé để đầu giường à?

- Vợ tôi không ghen đâu.

- Vì... Vì sao anh biết cô ấy không ghen? - cô nheo mắt hỏi

- Đơn giản... Vì cô và cô ấy là một. - hấn xoay ghế ra đối diện với cô, gương mặt của cô đã đỏ lên vì giận cũng tái dần biến sắc đi nhiều

Cô nuốt nước miếng nhìn hấn, hấn lại như vậy rồi. Cứ đến khi cô trêu lại biết hết mọi việc, cô thực khổ quá mà.

- Em giận đã vui chưa? - hấn hỏi.

- Vui cái đâu anh, thực quá đáng mà. - cô dậm chân

Hấn đứng dậy đi về phía cô rất nhanh chóng vòng tay sau lưng cô kéo cô về lại gần mình, khi cô hốt hoảng muốn thoát thì lại bị môi hấn đặt xuống một nụ hôn như con gió thổi dịu nhẹ.

Nụ hôn không kéo dài quá lâu chỉ dừng khi cả hai thực sự thỏa mãn, cả người cô như vô lực ngã dựa vào hấn.

- Nghiêm, anh thực quá đáng. - giọng nói oán trách cùng làm nũng

- Hãy hứa với anh, từ đây về sau luôn tin tưởng anh. Anh cần sự tin tưởng của em, em hiểu không? - hấn đặt một nụ hôn xuống tóc của cô nhẹ nhàng

- Em... Xin lỗi. - cô thờ hất ra, vòng tay ôm eo hấn căn phòng vốn mang theo sự giả băng đã không còn chỉ có hạnh phúc và niềm vui mà thôi.

Cô xếp các hộp com ra, có món thịt kho hột vịt ngày xưa cô hay nấu cho gia đình Trịnh gia dùng, cùng với món canh chua do cô nấu khi còn sống với bà ngoại ở dưới quê, món bò xào chua ngọt là món mẹ Lăng dạy cô nấu theo cách khác để thịt bò mềm và rau, gia vị sẽ ngon hơn.

Hấn gấp miếng thịt kho hột vịt bỏ vào miệng, cô cảm thấy trân trọng nhìn hấn chờ câu trả lời

- Có ngon không?

- N~g~o~n. - sao miễn cưỡng quá vậy? Hấn nhắm mắt, ngọt quá

- Ngon là tốt rồi, à anh ăn món bò xào chua ngọt đi. Em lần đầu thử nghiệm á. - cô gấp miếng thịt cùng ớt ngọt vào chén hấn, hấn gượng gạo bỏ vào miệng

- Ngon không anh?

- Ngo... n - lại lần nữa nhắm mắt

- Anh ăn canh chua đi, ăn đi, nè. - cô dùng thìa mút một muỗng để trước mặt hấn, hấn hờ hững miệng ra và... Á, đáng quá..

- Ngon không?

* mỉm cười * hấn đứng dậy chỉnh lại quần áo từ tốn và nhanh như bay chạy vào toilet ồ, ồ! Cô gãi gãi đầu, ngon mà?

Cô mút một muỗng húp thử và rồi vị đắng tràn vào khoang miệng, cô không thể như hấn từ tốn được chạy thực nhanh vào toilet. Hai gương mặt xanh xao nhìn nhau cười...

- Em xin lỗi, em không biết rằng thay vì bỏ tiêu thì em lại bỏ cả phê vào. Còn bò xào em quên mất đã bỏ quá nhiều muối thay cho đường, còn thịt kho hột vịt lại bỏ đường thay cho muối... - cô ngượng ngùng che mặt cười.

- Không sao, em làm được thế đã giỏi rồi “ sao này mình sẽ ghi tiếng việt vào hộp gia vị, nếu không e rằng mình sẽ phải phá sản công ty do không đủ sức tiếp quản rồi “ - nói an ủi cô vài câu, hấn lau mấy giọt mồ hôi trên trán, âm thầm nghĩ ngợi

Lăng Phong mới ngủ dậy ôm con panda giữ ấm tay xuống nhà ăn, đang đói bụng do tội ngủ dậy trễ mà mẹ yêu dấu đã cho người hầu đi sắm đồ cùng bà. Trong tủ lạnh chỉ có sữa cùng một vài miếng bánh quí, miễn cưỡng lấy nó ra gặm nhấm cho qua cơn đói.

- Có mùi bò xào chua ngọt. - anh hít hít mũi, tìm tìm kiếm kiếm món ăn ngon ấy. Cuối cùng cũng tìm ra rồi, ra rồi thì ra nó ở đây...

Anh bốc tô com to ăn bữa sáng luôn bữa trưa, hào hứng khi gặp mấy món mới bắt đầu mút mút đầy tô rồi bước ra ngoài bật ti vi ra xem

Anh mút thìa com to cùng miếng bò xào chua ngọt lên bỏ vào miệng, nhai nhai nhai... Á, nuốt mặn quá má ơi

- Cám heo à? Không quan tâm

Mút thìa mới húp miếng canh chua, đang tới cổ họng bỗng trào ra “phụt”, đáng quá giết người sao?

- Trời? Cà phê? - anh nhăn mày lại gạt tay bỏ chén canh đi, uống một ngụm nước rồi mới ăn tiếp vẫn còn món thịt kho hột vịt món truyền thống ở Việt Nam

- Ngọt ngọt, chắc là theo vị truyền thống. - anh ăn ngon lành đến hết tô, vừa ăn vừa xem đá banh. Ăn no anh lấy trong tủ lon bia uống hết ba lon cùng với mấy miếng thịt chiên, anh nằm bẹp trên giường.

Nếu nhìn anh khi đi ngoài đường sẽ nhận xét anh là chuẩn soái ca, nhưng khi sống chung với mới biết rất ờ dơ ha ha ha...

- A... - tiếng la vang lên trong phòng của Lăng Phong

- Bác sĩ con trai tôi không sao chứ? - mẹ Lăng lo lắng

- Không sao, chỉ bị tiêu chảy bình thường thôi uống thuốc và ăn nhiều rau là được. - bác sĩ cười cười trả lời, đưa thuốc và nói chuyện với mẹ Lăng xong thì cáo từ chỉ có cô và anh ở lại.

- Ham ăn cho anh chừa. - cô trêu chọc

- Con nhóc này, em có biết vì em mà... Ủi tới rồi bùm bùm... - anh đang nói thì con đau bụng tìm đến và con xả hơi cũng đến, chạy ngay vào toilet như tên lửa

- Đi từ từ thôi, giấy thì nhà mình không thiếu. - cô trêu chọc

- Im đi nhóc, anh mày bùm... Ra xử lý mày sau... - anh bị chọc giận rồi, cô cẩn thận là vừa. Đắng bời: Xương rồng trắng

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đứa Bé Của Ai?

Ngồi ở phòng chờ khám thai mà lòng Hoa Thu như muốn vỡ tan, cô lo rất lo bởi vì cái thai này có liên quan đến... Tên đó hay không, cô sợ lắm.

- Mời cô Tiêu Hoa Thu vào phòng số hai, gặp bác sĩ Tôn Hạ Vinh.

Y tá bước ra trên tay cầm sổ bệnh án của cô, cô nghe qua thoáng trông thấy cái tên rất quen, quen đến mức ngủ cô cũng không quên được. Cô bật dậy khỏi hàng ghế chờ, do căng thẳng quá mà tốc độ nhanh đến mức cái thai cũng run rẩy.

- Tổng Giám Đốc, chị không sao chứ? - LeD đứng ở cửa thấy cô đứng bật dậy lo lắng chạy đến, ôm ngang eo cô chống cho cô đừng ngã

- Chị... không sao, đi... đi theo chị vào đó, được không? - cô nắm lấy tay của LeD, bao nhiêu nỗi sợ bao trùm xung quanh khiến cô không thể thờ nói chỉ là nói tròn câu

- Được, em vào cùng chị. - LeD có thân hình to lớn, khuôn mặt vô cùng điển trai, Hoa Thu dựa vào người LeD cảm giác an toàn đã khiến cô bớt sợ, nếu như nói Hoa Thu là tình nhân của LeD thì cũng có thể tin là vậy rồi.

Phòng bác sĩ mở ra nỗi lo càng cao hơn khi cô trông thấy hình bóng đó xoay mặt về phía cô, cô nép vào lòng LeD mặc cho cậu rung động về một hình dáng trước mặt.

- Cô Tiêu, ngồi đi. - bác sĩ Tôn quay ra đối mặt với cô, quả là điển trai như trước. Nhưng cô bây giờ là sợ, là rất sợ, anh ta có thể là cha đứa bé. Hôm nay cô đến là muốn mượn tay bác sĩ xét nghiệm ADN, cô đứng im ở ngoài cửa cho đến khi nghe thấy giọng của LeD

- Chị chúng ta vào trong thôi, nhe! - LeD muốn được nói chuyện, xin số của anh đẹp trai tóc vuốt geo này, nhưng vị phu nhân tương lai lại chần chừ không chịu vào

- Ồ... Được, được rồi! - Hoa Thu tay chân lạnh tái, sợ hãi núp vào người của LeD như bà vợ hoàn toàn yếu thế trước mặt chồng

- Khoan, chị dâu, LeD. - tiếng của Lăng Nhã gọi lại từ cửa phòng chờ, cô chạy đến trước mặt Hoa Thu

- Chị dâu, em hôm nay không học em đi chung với chị vào trong.

Hoa Thu nghe xong gai óc nổi lên dừ dội hơn, lơ như khi vào mà tên kia nói về chuyện ở quán bar họ gặp nhau và xảy ra quan hệ thì cô sống ra sao? Lăng bà đã không có thiện cảm với cô nếu còn vụ này nữa thì con của cô biết tính ra sao?

- Cảm ơn em. - Hoa Thu gượng cười

- Đi thôi, chúng ta vào trong. - cô nắm tay kéo Hoa Thu vào trong thì bị giật lại, cô khó hiểu quay lại nhìn về bối rối của Hoa Thu

- À, Lăng Nhã em mua giùm chị chai nước suối được không? Thực ra ở căn tim cũng không có bán, em mua bên ngoài bệnh viện được chứ? - Hoa Thu lại nắm tay của cô, ánh mắt rất sợ, rất rất sợ mọi chuyện vỡ lẽ

- Được thôi. - cô mỉm cười vui vẻ nhận trách nhiệm

Sau khi cô đi, Hoa Thu cầm theo hồ sơ bệnh án đi vào phòng khám cùng LeD. Ngồi xuống đối diện với Tôn Hạ Vĩnh, anh ta xem một màn chị dâu hiền lành ở trước cửa mà phát ón, lúc trước còn dâm dăng lăng lơ đi theo anh ta đến tận khách sạn. Bây giờ mang thai con của anh ta còn giả vờ ngoan hiền đi làm vợ người khác, anh ta nhếch môi biểu cảm vô cùng khinh thường

- Cô Tiêu có thai cũng đã 1 tháng, đứa trẻ trong bụng sức khỏe rất tốt chắc là giống cha nên mới tự chăm sóc bản thân khi còn trong bụng mẹ. - câu nói giỡn của anh ta khiến tim cô co thắt lại, Hoa Thu mười ngón tay xen lấy nhau run rẩy chảy mồ hôi lạnh

- Phải đó bác sĩ Tôn, anh Lăng là nam nhân cường tráng khỏe mạnh, chắc là đứa bé có gen di truyền của ba đó. - LeD hưng phấn nói, ánh mắt của LeD rất đẹp đến mức mà Tôn Hạ Vĩnh nhìn đến nghiện

- Sao lại nhìn tôi như vậy? - LeD ngượng ngừng vuốt tóc, môi cong lên đầy vẻ vui sướng

- À không có gì. - anh ta lắc đầu, trai thẳng tôi là trai thẳng

Tuy rằng LeD biết cậu mang hình hài con trai và linh hồn con gái nên cậu ít khi lộ ra bên ngoài, từ nhỏ cậu luôn coi trọng các bạn nữ trong lớp mặc cho đám nam gọi cậu là LeD 3D. Cậu tên thật là Trần Hữu Tuấn sau này chuyển hoàn toàn sang LeD khi cậu học cấp ba, cha mẹ cậu là doanh nhân thành đạt nhưng không sống chung với cậu mà đang ở tận Canada công tác, nói cho có văn chương vậy chứ họ định cư ở đó để phát triển sự nghiệp. Cậu là thiếu gia quen sống sung sướng chưa hề đụng chạm vào giới kinh doanh, sau này khi quen biết Hoa Thu thì cậu đang học năm cuối đại học kinh tế, bắt đầu làm thư ký cho cô sau 1 năm tốt nghiệp.

Cậu có khuôn mặt baby từ nhỏ đã quá đẹp trai, thân hình trắng trẻo cùng đôi mắt xanh xanh lai người nước ngoài rất tuyệt vời.

- Bác sĩ Tôn Hạ Vĩnh đó, chị cho em xin số điện thoại đi. Em có người chị đang mang thai, em muốn đưa đến đó. - LeD lái xe chạy trên con đường lớn thì mới phát hiện quên xin số rồi, nghe hỏi như vậy Hoa Thu hôn tiếu phách tan sợ hãi ấp úng

- Số... số điện thoại?

- Chị sao vậy? Không khỏe sao? - cô ngồi kế bên cảm giác nhiệt độ của Hoa Thu rất kém, lo lắng xoay qua hỏi.

- Đâu, đâu có. Chị ổn mà! - cô nhanh chóng lau mồ hôi định thần lại mới trả lời câu hỏi của LeD - Danh thiếp chị không có đem, ngày mai em qua nhà chị đưa.

- Được! - LeD cười cười

Trong phòng khách ở nhà họ Tiêu, Lệ Y ngồi trên sofa bấm điện thoại mà quên mất bóng đèn u ám kế bên sắc mặt tái nhợt không giọt máu.

Hoa Thu thèm ăn mứt Lăng Phong mua mấy ký vậy mà cô đựng cũng không dám, cô lo lắng đến mức ti vi đang bật gì cũng không hay, cho đến khi...

- Xin chào mọi người đã đến với chương trình “ Một ngày để sống “, hôm nay bác sĩ khách mời là một ông hoàng của khoa sản. Anh ấy còn rất trẻ chỉ mới 28 mà đã khiến đông đảo ca khoa phụ sản khó khăn bị áp chế, xin chào đón bác sĩ phó trưởng khoa sản Tôn Hạ Vĩnh. - tiếng MC nói cô nghe rất rõ, chỉ cần nhắc đến cái tên đó đã khiến cô sợ xanh mặt. Cô theo phản xạ ngẩng mặt lên nhìn gương mặt điển trai đó, anh ta lại là anh ta, có phải ghét cô lắm không?

- Đúng là trẻ tuổi tài cao mà, chị xem xem có phải bác sĩ bảo hộ của chị không? - Lệ Y khen ngợi anh ta khiến cho Hoa Thu thêm phần lo lắng, mười ngón tay xen vào nhau

- Chị, sao vậy? - Lệ Y thấy cô không trả lời, tâm trạng lo lắng hỏi

- Không, chị không sao ổn cả mà. - cô lại nói dối rồi, cô sợ, cô sợ lắm..

Cô bỏ lên phòng tắm, xả nước nóng để rửa sạch nhưng bụi trần và cô sẽ tập chấp nhận, chấp nhận đứa con này là của ai... Nhưng, đêm đó là do rượu vào cho nên mới khiến cô trở thành vật mua vui cho anh ta. Người cô yêu là Lăng Phong, chỉ cần biết, đứa bé của ai thì cô nhất nhất sẽ ra quyết định. Cô ngẩng cao đầu gương mặt phấn đã bị dòng nước đẩy trôi đi, son cũng trôi đi và nước mắt cũng nguội lạnh, cô phải làm sao trong khi tất cả đã thay đổi?

Còn Lăng phu nhân sẽ ra sao? Chấp nhận hay không chấp nhận? Cô phải làm sao? Cô làm sao bây giờ?

Chúc đọc giả vui vẻ! Tớ đã giữ đúng lời hứa rồi nhé * chụt *

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Trả Thù

Viện thẩm mỹ ở Úc khá đông khách đa số là các nữ nhân con ông, cháu cha mà ra. Họ đến với mục đích đẹp, và người phụ nữ xinh đẹp kia đến với mục đích trở nên quyến rũ hơn. Sau khi được tư vấn và hẹn lịch phẫu thuật, Hạ An cầm theo túi xách đi ra ngoài cổng chính, đặt đồ vào xe xong thì khởi động và rời đi nhanh chóng.

- 21 tháng tới bắt đầu phẫu thuật, theo như bác sĩ khuyến cáo thì cuộc phẫu thuật phải trải qua ít nhất 3 năm.

- Tôi biết rồi, mà này tôi không muốn em gái tôi tổn thương cho nên chỉ dừng lại khi tôi hoàn toàn chiếm được lòng tin thôi.

- Được rồi, tôi sẽ làm lại giấy chứng minh nhân dân cùng với giấy khai sinh.

- Láy tên.... Được chứ? - cuộc nói chuyện kết thúc cô ấy vội tắt máy, cô ấy đến trước trung tâm thương mại mua một ít thức ăn và trở về biệt thự Phong thị.

Trên con đường có cây che bóng mát cô và hần tình cảm nắm tay nhau đi qua những con phố rộng thênh thang, nắm ngón tay xinh đẹp của cô đan xen vào năm ngón tay của hần, thực hạnh phúc mà.

- Nghiêm, 2 tuần sau chúng ta cưới nhau rồi. Em muốn làm một chuyện, anh giúp em được chứ? - cô dựa vào người hần

- Việc gì? - hần ngạc nhiên

- Trả thù. - giọng cô nghiêm túc, lạnh lùng khiến cho hần cảm thấy sợ run rẩy

Đôi mắt chim ưng màu hổ phách nheo lại khó hiểu, từ trước tới giờ hần biết cô có võ cũng rất thông minh khi tranh cãi, bây giờ cô lại muốn trả thù, nhưng là ai? Vô số hậu như vậy?

Trong căn phòng khu chung cư ở ngoại thành, Hạ Xuân Diệp nâng đôi chân bé nhỏ vào thang máy. Bên trong thang máy còn một người phụ nữ toàn thân mặc áo trắng như đồ ngủ, tóc xõa dài xuống tận chân, đáng người mảnh mai dựa vào thang máy than thở.

- Tên đàn ông thôi, hôm qua quan hệ lại cuồng nhiệt đến độ phần giữa đùi đã đau đến mức không kịp thở nữa rồi. - Hạ Xuân Diệp uể oải dựa vào thang máy than thở

- Em gái, có ổn không?

- Ai vậy? - Hạ Xuân Diệp hồn tiêu phách tán khi nhận ra giọng nói của chị mình, chân tay run run đánh rơi luôn cả ví tiền

- Là chị đây, chị về thăm em.

Giọng nói của người phụ nữ lại lần nữa cất lên, cô ta hơi run sợ tay chân bắt đầu vội vàng bấm nút mở cửa nhưng thang máy sao hôm nay lại di chuyển chậm đến mức như vậy?

- Chị ở đâu? Ở đâu, tôi không sợ chị đâu... Chị, chị... - Hạ Xuân Diệp quỳ xuống đất cầm theo tượng phật quan âm, hốt hải

- Chị luôn bên cạnh em mà,... Em gái. - giọng nói ghê rợn phát lên một lần nữa, cô ta định thần mới nhận ra người nói ở phía sau.

Không dám quay đầu lại chỉ biết thang máy mở hướng cửa mà chạy ra, bước chân nặng nề trở về căn hộ mà cũng thực buồn thay cho cô ta là do lâu quá chưa đóng tiền nhà nên bị cắt điện. Cô ta mò chìa khóa ở dưới tấm thảm, nhận thấy phía dưới có vật gì kì lạ?

- Á... - tiếng la hét của cô ta đánh động cả một khu vực tầng 9, mọi người chạy ra người cầm chổi, người cầm chảo có người cầm luôn cây vọt điện...

- Cô Hạ sao vậy? - một người phụ nữ trung niên tốt bụng hỏi

- Có... Có con búp bê... Người... Người nó toàn là máu tanh, nè tay tôi còn dính đó... - cô ta xòe bàn tay dính đầy sơn cho mọi người xem, một chú lấy tay sờ thử rồi ngửi sao đó nói

- Sơn thôi mà, chắc là chú bảo vệ sơn lại cầu thang nên mới như vậy. - chú tốt bụng nói, trấn an cô ta

- Cô làm việc ác lắm hay sao mà sợ người ta hại. - một người phụ nữ bất bình lên tiếng
- Tôi làm gì? Họ ghen tị nên mới hại tôi, không tin xem đi con búp bê.... - cô ta nhún mồm định lấy búp bê ra thì phát hiện, búp bê không cánh mà bay đi mất rồi
- Đâu? Vật chứng đâu, không có thì cô nói ông trời là cha cô tôi cũng không tin. - người phụ nữ trung niên cãi lại
- Rõ ràng là lúc này còn ở đây, sao biến mất rồi? - cô ta hốt hoảng lục lục kiểm kiểm
- Chúng ta về, không kịp thì bị ăn axit mất. - người phụ nữ trung niên lộ vẻ ghét cô ta ra mặt
- Đi đi, đi về hết đi. - cô ta tức giận xua tay.

Sau khi gọi điện thoại kêu mở lại điện thì cô ta mới vào, căn phòng bừa bộn bỗng sạch sẽ hẳn không còn hạt bụi bần. Cô ta quăng túi xách lên ghế sofa cũng không để tâm đến đi thẳng vào phòng tắm, nước lạnh rửa sạch những vết nhờn trên cơ thể và giúp cô ta thoải mái sau một đêm say tỉnh cùng đàn ông khác.

Trên bàn ăn xuất hiện rất nhiều món ngon tất cả đều là mấy món chị cô ta lúc sống thường nấu, vừa đặt chiếc khăn xuống ghế cô ta cầm thìa lên tay run run gấp miếng thịt bỏ vào miệng, miễn cưỡng nhai nhai.

- Có ngon không? - giọng nói ấy lại lần nữa hiện ra
- Ai vậy, ra đi tôi... tôi không, không sợ... - giọng mạnh mẽ để chứng minh bản thân không yếu đuối, thế nhưng... sao tay chân lại phản chủ
- Chị không có ý xấu, chị muốn thăm em thôi mà. - giọng nói rõ hơn, bóng đèn phía sau xuất hiện như một con ác mộng
- Á... - Hạ Xuân Diệp sợ hãi quăng hết tất cả các món đồ gần đó lại chỗ cô đứng, chiếc xe đẩy phía dưới kéo qua kéo lại để né.
- Chị muốn gì? - cô ta định thần lại, ma quỷ sao? Cũng tốt, muốn gì cứ nói rồi biến giùm cái đi
- Chị chỉ muốn biết cái chết của chị năm đó là do ai ra tay? - giọng cô nhỏ nhẹ rất giống Hạ Xuân Diệp năm ấy, rất rõ ràng giọng nói vô cùng căm ghét
- Hừ, năm đó là do tôi hại đó. Dù sao người chết cũng không thể sống dậy kết tội tôi, chị muốn ám thì cứ việc đi. - lá gan lớn hơn trước rồi thì phải, tự dưng lại nói những điều như vậy
- Cô, tôi có lỗi gì với cô?
- Lỗi sao? Rất nhiều, chính do cô mà Võ Nghiêm không yêu tôi, vì cô mà tôi bị coi là cái bóng bất hạnh của chị. Chỉ còn cách giết chị tôi mới có thể vui vẻ mà sống, chị hiểu không?
- Năm đó tôi thực là được ông trời hộ vệ, làm trong hãng xe buýt tuyến xe chị thường đi tôi đã cài bom hẹn giờ lúc đó và rồi bùng ha ha... Chị chết, ha ha... - giọng nói vô cùng khinh thường hiện lên

“Bốp - bốp - bốp”

- Hay lắm, Tiểu Nhã nếu em đi đóng diễn viên thì e rằng những tiện nhân bán thân để được một đất diễn thì hơn rất nhiều. - dáng người nam nhân cao lớn, cường tráng xuất hiện trước bóng đèn hiu hắt ngoài cửa sổ
 - Võ.... Võ Nghiêm - cô ta sợ tái mặt ập a ập ứng, hiểu rồi, con khốn Lăng Nhã mày dám chơi tao?
 - Sao vậy? Không cam tâm à? - hắn bước lại gần nắm lấy cằm của cô ta, hất gương mặt xinh đẹp ấy xuống và “chát” “tiếng bập tay rất lớn, hắn đánh phụ nữ sao?
 - Cái tát này là dành cho mẹ tôi. - ánh mắt của hắn khinh thường đến mức sỉ nhục, cô ta năm xưa không vào được gia đình Tống gia đã thể hiện rõ hành vi độc ác của mình. Trên đường đi đầy phụ nhân ra đường rồi bỏ chạy, may cho cô ta là phụ nhân cùng lắm là trầy nhẹ không đến mức nhậm viện. Nếu không cái mạng cô ta trả còn chưa đủ đầy, cô gỡ bỏ tóc giả ra và đi lại chỗ hắn.
 - Nghiêm, bình tĩnh đã.
- Hắn nhắm mắt hít sâu vào thở ra, đôi mắt hiện tia máu rất rõ rất rõ. Một người phụ nữ uy nghiêm bước vào trên gương mặt lộ rõ vẻ xuân diệu, mặc quần áo của người quản gia nghiêm túc
- Chủ tử, phu nhân. - thím Lý bước vào với tư thế rất nghiêm túc
 - Thím Lý, có phải chúng ta đã tin lầm người rồi không? - hắn khoanh tay lại, giọng nói lạnh lùng liếc qua cô ta
 - Chủ tử, tôi không nên tin người mù quáng. - thím Lý cúi người ân hận về chuyện vài tuần trước xảy ra ở căn nhà riêng, cô đi đến đặt tay lên vai bà ấy

- Chuyện qua cứ cho qua đi. - cô an ủi

- Cảm ơn, cảm ơn phu nhân. - thím Lý cúi người cảm ơn rồi rút, xử lý xong cô và hẳn định rồi đi thì bị thím Lý gọi lại

- Chủ tử, phu nhân. Tôi có thể ở cạnh hai người không? Tôi vô gia cư, không biết nên đi đâu cả. - thím Lý vừa nói mắt nhìn chiếc xe cảnh sát chạy đi, bà ấy lại một lần nữa có một phu nhân khác tốt hơn bên cạnh rồi sao?

- Anh à, sao này sinh con chúng ta đã có bà vú bên cạnh rồi. - cô hí hửng kể qua điện thoại với hân, tóc vẫn chưa lau khô

[Thím Lý là người chuyên nghiệp, em yên tâm đi.]

- Em luôn đặt niềm tin tuyệt đối với những người bên cạnh mà. - cô hí hửng nói

“ Cốc - cốc - cốc “

- Tiểu thư, tôi pha sữa cho cô. - tiếng của thím Lý vang lên ngoài cửa

- Vào đi, cửa không khóa. - cô nói vào điện thoại - Tí em gọi lại cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cô Em Họ Cung Mạn Linh

Đã qua 1 tuần mà người của hân cùng cậu không truy ra được quyền nhật kí một đời đó, lúc trước Vỹ Minh cài chip nghe lén vào phòng làm việc của hân nhưng cũng thất vọng quay về. Hôm nay là phần công bố chủ tịch tập đoàn, mọi người họ hàng dù ở xa vẫn về tham gia ngay cả cô bác ở dưới quê cũng lên.

- Hôm nay mọi người có mặt để biết ai nhận nhiệm vụ chủ tịch trong hai con trai của Tổng Vỹ, nào hai đứa ta cần quyền nhật kí một đời của cụ tổ. - ông Tổng Tư vui vẻ ra mặt, quyền nhật kí đó sớm muộn đã bị ta đốt và ném ra ngoài đường mưa nắng đều tự chịu lấy.

- Bác ba, quyền nhật kí con không tìm được. - hân khoanh tay đứng dựa vào cửa nhưng vẫn giữ dáng vẻ nghiêm túc, lễ phép

- Con cũng không thấy. - cậu hơi ngạc nhiên, nếu quyển sách đó cậu không tìm được, hân cũng không thì nó có thật hay giả?

- Ha, vậy chúng ta bỏ phiếu được chứ? - ông Tổng Tư hí hửng, đối với sản nghiệp trong tay của ông đủ để lấy lòng tin của họ rồi

- Khoan đã. - một giọng nói vô cùng lạnh lùng, quyền lực của vị nữ nhân cao quý nhất

Mọi người ngẩng đầu lên đối diện với gương mặt đó, vị nữ hoàng băng giá nhất mà mọi người tưởng chỉ có trong lịch sử. Tổng phu nhân bước xuống mặc bộ đầm ôm màu đỏ rượu, tay cầm theo một hộp sắt, bà bước xuống từ tốn mà rất thanh cao đặt chiếc hộp xuống bàn.

- Chú ba, mời chú mở. - phu nhân nhường chỗ cho ông Tổng Tư

Ông Tổng Tư nheo mắt khó hiểu, nhưng thấy vẻ nghiêm túc trên gương mặt của phu nhân thì vội bước đến mở hộp. Bên trong còn có thêm một quyển sách được bọc kĩ trong sách báo xưa, bên trong là một quyển sổ dày trong không quá cũ.

- Đây là gì, chẳng hề...? - tâm trạng hồi hộp của ông lộ rõ ngay trước mặt mọi người, tất cả nhìn nhau rồi lại nhìn quyển sổ.

- Đây là quyển “ Nhật ký một đời của cụ tổ Tổng Sang Nhĩ “. - phu nhân cầm quyển sổ bằng tay đã mang bao tay trắng

- Nhảm nhí, quyền nhật kí đó tôi đã đốt không thể còn ở đây. - do quá khích mà ông Tổng Tư để lộ việc xấu hổ này, ông ta giật lại quyển sổ lật ra mấy trang để xem

Mọi người trầm trồ mắt nhìn ông ta, thì ra quyển sổ mà gia đình ban cho ông nội đã bị ông ta chiếm đoạt và đã đốt để trừ khử nhưng người giỏi hơn trong gia tộc, chỉ là ông ta quá chậm không bằng ông Tổng Vỹ anh trai ông ta.

- Năm đó, ba biết quyền nhật ký này chỉ có thể bị mất chứ không còn, cho nên trước khi chết ba đã giao nó cho tôi. Cùng với di chúc trước khi mất, ông nhà tôi được 80% cổ phần bởi vì ba biết chú ba rất ghét ông nhà tôi, 20% cổ phần còn lại được chuyển cho mẹ con Vỹ Minh. Ba biết ông nhà tôi có vợ bé ở ngoài nhưng đã sanh con cho Tổng gia thì phải lo chu tất cho nó, Vỹ Nghiêm theo như di chúc hợp pháp con được 80% cổ phần và là chủ tịch mới của tập đoàn còn Vỹ Minh chỉ nhận được 20% cổ phần và là Tổng Giám Đốc mới của tập đoàn. - phu nhân rất cẩn thận đọc quyền nhật ký ghi rõ ràng ai hưởng gì và ai không được hưởng, mọi người nhìn nhau

- Luật sư Trần, việc này có đúng không? - phu nhân cảm giác được mọi người không ai tin nên đã mời luật sư, vị luật sư cũng nói y như vậy còn có cả chữ ký của hai vị trưởng bồi.

- Con đàn bà khôn kiếp, mày đã làm gì với di chúc thật hả? - ông Tổng Tư tức giận nắm chặt lấy cổ áo của phu nhân, không để mẹ uất ức hấn lao như bay đến đây ông ta ra.

- Di chúc đó là thật, tôi tin bà chọn không sai người. - ông Tổng Mạn cũng nói và cũng đứng về phía phu nhân, bởi vì nếu ông Tổng Tư không làm gì sai thì tại sao phải đốt quyền nhậm ký một đời?

- Ông Tổng Viễn lúc nào cũng như vậy, hư, khi tôi còn nhỏ cũng không quan tâm đến tôi. Lúc chết cũng không nghĩ đến tôi, tôi cũng không biết mình có phải con ông ấy không? - ông ta chống tay xuống đất, lạnh lùng cười

- Bác ba, công ty bác đang quản lý có cổ phần của ông nội đó, người ký hợp đồng bạc tỷ với bác cũng là ông nội và người duy trì hợp đồng chính là ba của con. - hấn không nhịn được, nếu để ông nội chết không nhắm mắt thì đó là hấn sai

- Cái gì? - ông Tổng Tư hốt hoảng ngồi dậy, không lẽ bản thân đã dựa dẫm vào ba mình tiếp sao?

- Chú ba, chú không thấy khi chú mua miếng đất đó với giá quá rẻ hay sao? Khi chú cất lên công ty một lần đã có mấy công nhân viên chức cao cấp vào làm đó sao? Họ làm sao lại phát triển tài năng ở một công ty nhỏ với tiền lương ít ỏi đó, chính là vì ba đã giúp đỡ. - phu nhân ôn nhu giải thích

- Anh ba, ba lúc nào cũng quan tâm yêu thương chúng ta hết đó. Chỉ là, ba biết anh không phải con của mẹ mà là con vị tiểu tam khác cho nên... - ông Tổng Mạn cũng nói giúp.

- Vậy, tôi sai rồi sao? - ông Tổng Tư quỳ xuống dưới đất, gương mặt không quá lạnh lùng nhưng vô cùng đáng thương

- Bác ba, quay đầu là bờ. - hấn thành tâm nhắc nhở

Ông Tổng Tư tay nắm chặt thành quả đấm, gương mặt lạnh lùng rơi mấy giọt nước mắt sau đó ông ta đứng dậy chạy ra ngoài. Ông ta lại thua rồi hay sao,...

- Thực sao? - cô đang cầm que kem tức thì đánh rơi xuống sàn nhà, hấn bên kia điện thoại nghe cô phản ứng thái quá liền cười

[Em sao vậy, có phải nghe chồng sắp cưới làm quan to cho nên vui quá không?]

Hấn trêu chọc cô qua điện thoại, cô lập tức chỉnh sửa cái miệng nhỏ nhắn lau đi phần kem còn dính trên má, lau lau chùi chùi chỗ sàn nhà bị kem làm dơ. Sau khi cảm thấy thực ôn mới tiếp lời hấn, cô nói - Mơ tưởng, em có nói sẽ lấy anh đâu?

[Em định nuốt lời sao?]

- Thì... thì sao? - cô ấp úng

[Để anh xem, chúng ta có nên... Sau đó kết hôn sau hay không nhỉ?]

- Anh, anh điên rồi. - cô hơi lúng túng bất ngờ tắt máy điện thoại, cô xoay qua nhìn gương lấy khăn giấy ướt lau bên hai gò má đỏ ửng lên

“Choang” tiếng chén bát vỡ xoang xoảng, cô hốt hoảng nhảy dựng lên. Tiếp theo là tiếng la hét của Lãng phu nhân bên dưới

- Cô bị mù hay sao, không biết thì đừng có làm.

- Con xin lỗi mẹ, mẹ có sao không? - tiếng của Hoa Thu như muốn gào thét trong tâm hồn, cô ném điện thoại lên giường chạy thực nhanh xuống dưới nhà.

- Mẹ, xảy ra chuyện gì vậy? - cô đứng trên bậc cầu thang hỏi vọng xuống, Lãng phu nhân thấy cô hốt hoảng

- Bảo bồi, đừng bước xuống có mảnh thủy tinh coi chừng bị thương. Quần gia mau cho người ra quét dọn, nhanh một chút. - Lãng phu nhân vòng qua đi lên trên, coi từng vị trí trên người cô, thấy con gái không sao mới thở phào nhẹ nhõm - Mẹ, chị dâu xảy ra chuyện gì sao?

- Chính là cô ta, đến chơi thì không nói gì. Tự nhiên nói muốn giúp quản gia bùng súp ra cho mẹ lại dụng vào ghế ngã xuống, may là không ảnh hưởng đến đứa nhỏ, nếu không cô ta còn có thể đứng đây sao? - Lãng phu nhân chán ghét liếc Hoa Thu một, cô nghe như vậy rất nhanh hiểu ra mọi chuyện lập tức hỏi

- Chị dâu mau tránh chỗ đấy ra, mà chị ổn chứ, có bị thương ở đâu không? - cô quan tâm hỏi

- Không sao, chị tốt mà. - Hoa Thu gượng cười

- Thím Lý, bùng hai chén súp ra đi. - cô nói

Trên ghế sofa màu trắng quý phái sang trọng có ba người phụ nữ xinh đẹp đang ngồi, nếu nhìn vào còn nghĩ mối quan hệ của họ rất tốt.

Thấy không khí có vẻ rất nặng, cô chợt bắt đầu câu chuyện trước

- Chị dâu, lần trước khám thai bác sĩ nói sao?

- Bác sĩ nói cái thai rất khỏe nhưng chị thì có dấu hiệu yếu, cần ăn uống bồi dưỡng nhiều một chút mới có đề kháng cho thai nhi. - Hoa Thu thành thật trả lời

- Sau này sanh xong tôi cần kiểm tra ADN, tôi không tin tưởng người ngoài được. - Lãng phu nhân khinh thường cầm tách trà uống một ngụm, đứng lên định bỏ đi không thèm quay đầu lại thì bị cô kéo xuống lại ghế

- Mẹ. - cô ụt nhẹ lên khủy tay của Lãng phu nhân - Chị dâu, nếu sanh xong hai người cũng sớm định ngày kết hôn đi là vừa.

- Chị định để bao nhi này tròn một tuổi. - Hoa Thu vừa nói vừa xoa bụng, ánh mắt hạnh phúc nhìn vào cái bụng xinh xắn ấy

- Chị dâu ở hiền thì đũa bé chắc chắn sẽ tốt mà. - một cô gái xinh đẹp đi ra từ trong bếp, cô gái mang theo gà hầm nhân sâm đi về phía Hoa Thu đặt xuống

- Mạn Linh, em ở dưới bếp làm gì vậy? - cô hỏi

- Em đem canh gà hầm nhân sâm lên cho chị dâu, chị Nhã em có chừa canh tổ yến ở dưới cho chị và bác gái. - cô gái xinh đẹp này là Cung Mạn Linh, nhan sắc phải gọi là tuyệt đỉnh giai nhân U17

- Mạn Linh qua đây với ta. - Lãng phu nhân thay đổi bằng ánh mắt vô cùng sùng ái nhìn Cung Mạn Linh, cô ấy vừa qua liền hỏi vào chủ đề

- Con bé này càng lớn càng xinh, A Phong dạo gần đây ăn uống thất thường lắm, con đó, cổ mà nấu món gì bồi bổ nó nghe chưa?

- Bác gái yên tâm, cô có chừa canh củ dền bổ máu cho anh ấy rồi. - Cung Mạn Linh được thể càng làm quá lên

- A Phong, khi nhỏ rất thích tắm chung với con. Bây giờ không biết còn không? - Lãng phu nhân cố tình nói lớn cho gương mặt nữ sinh của cô ấy đỏ ửng lên, Cung Mạn Linh xấu hổ

- Chị dâu, anh hai dạo này đi về khuya có gì chị nhớ gọi điện nhắc nhở anh ấy ngủ sớm nhe. - cô bỏ qua cảnh cạnh tranh của tiểu tam ở trước mặt, nói chuyện với Hoa Thu

- Chị biết rồi. - Hoa Thu gượng cười

- À, chị dâu anh Phong rất ghét ngửi mùi nước hoa hồng, sao này chị đổi dầu thơm nhe. Anh Phong cũng rất ghét người khác chú ý quá nhiều vào công việc cá nhân, chị nên hạn chế nhe, được không? - Cung Mạn Linh cố tình dò hỏi Hoa Thu một cách vô cùng tỉ mỉ, cứ như rằng rất quan tâm đến anh

- Chị sẽ lưu ý, cảm ơn em. - Hoa Thu cười, cô em họ này tốt hơn là đề phòng cảnh giác ả có thể hại cô và anh không quay mặt mà nhìn.

- Không cần cảm ơn em, chị có gì không biết cứ hỏi em nhe. - Cung Mạn Linh thích thú, người phụ nữ trước mặt là vật cần cần phải loại bỏ

Nói chuyện một hồi cô mới sững nhớ có hẹn với hân đi ăn, cô đứng dậy nói

- Con đi trước nhe, hôm nay con đi ăn với Nghiêm Mẹ, chăm sóc chị dâu giúp con, Mạn Linh trẻ rồi em cũng về sớm đi.

- Dạ, em biết rồi ạ! - Cung Mạn Linh thân thiết cười

- Con đi sớm về sớm, trai gái sắp kết hôn nên tránh việc gặp mặt thường xuyên. - Lãng phu nhân cung chiêu nhìn cô

- Con biết rồi. - cô cười.

Trong căn phòng khách này toàn là mùi vị ghê tởm khiến Hoa Thu phát ói, Lãng phu nhân bây giờ còn muốn thay anh quyết định hôn sự không? Khi trước không phải rất thích cô hay sao, sao bây giờ lại có vẻ chẳng ưa gì cô hết thế?

- Tiêu tiểu thư, cô không về sao? - Lãng phu nhân cố tình mỉa mai hỏi

- Phong nói con hãy đợi anh ấy về, hôm nay chúng con đi chọn quà tặng cho Lãng Nhã, Vy Nghiêm. - Hoa Thu cúi mặt xuống

- Hôm nay, A Phong nói sẽ chở con đi coi đại hội âm nhạc được tổ chức ở Bắc Kinh kia mà? - Cung Mạn Linh khó chịu nhìn mặt, nhong nhong với Lãng phu nhân

- Lãng Phong sẽ đi với con mà,... Tiêu tiểu thư, cô không thấy Mạn nhi mới xứng với Lãng Phong con trai tôi sao? - Lãng phu nhân hỏi, gương mặt tức giận

- Xứng hay không thì con không cần biết, con chỉ biết Phong là thực tâm yêu con. - Hoa Thu nhìn như vậy là đủ rồi, cô cần phải đáp trả lại mới được

- Cô không biết chuyện gì sao? - Lãng phu nhân nhếch mép hỏi

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ 18 Của Tổng Tổng Nên Tránh Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.